

บทที่ 5

การวิเคราะห์

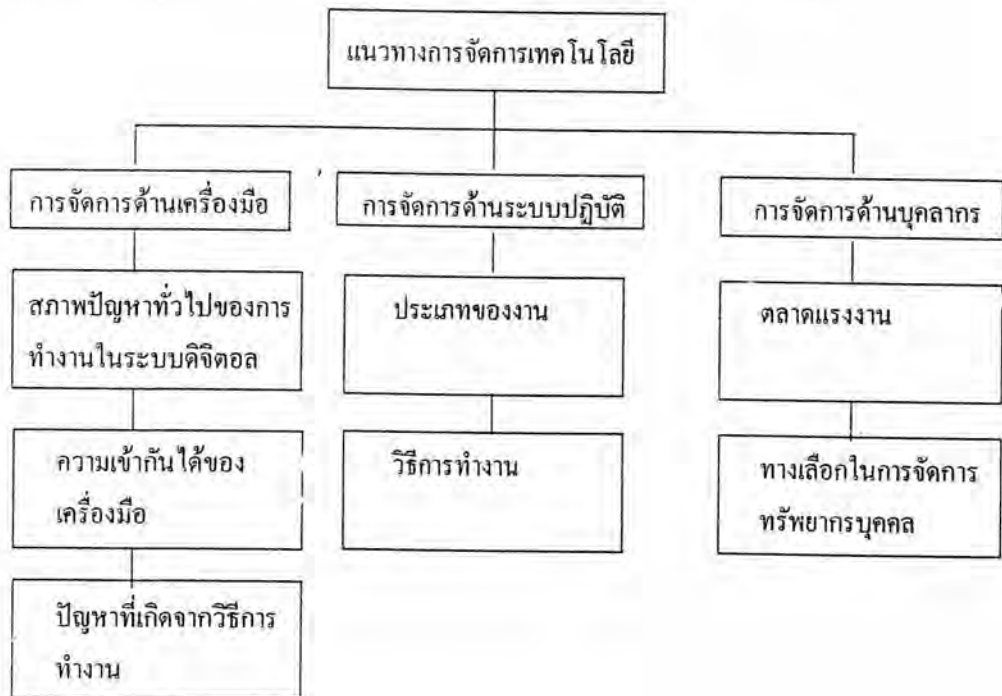
วิธีการจัดการเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ให้ได้ประโยชน์สูงสุด

ในการตัดสินใจรับเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในองค์กรของผู้บริหาร ส่วนหนึ่งจะมีแรงผลักดันมาจากความต้องการลดต้นทุน และเพิ่มผลผลิต ซึ่งจะมีแหล่งกระตุ้นแรงผลักดันนี้จากภายนอกองค์กร และจากภายในองค์กร แรงกระตุ้นจากภายนอกองค์กรได้แก่ สภาพการณ์ทั่วไปในสังคม คือกระแสของเทคโนโลยี การเปรียบเทียบทางสังคม คู่แข่งขัน บริษัทผู้จัดจำหน่าย และตัวเทคโนโลยีเอง ส่วนแรงกระตุ้นจากภายในองค์กรได้แก่ การรับรู้ ทักษะคติ และการยอมรับเทคโนโลยีของผู้บริหาร จากการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจรับเทคโนโลยี ได้ทราบว่าปัจจัยดังกล่าวทั้งจากแรงกระตุ้นภายนอก และภายในองค์กร มีผลต่อการตัดสินใจรับเทคโนโลยีของผู้บริหารเป็นอย่างมาก ซึ่งผู้บริหารมักจะไม่ค่อยเห็นผลลบที่จะเกิดขึ้นจากการใช้เทคโนโลยี ซึ่งสืบเนื่องมาจากแรงผลักดัน และปัจจัยในการรับเทคโนโลยีดังกล่าว อย่างไรก็ตามก็ไม่ได้หมายความว่าผู้ปฏิบัติจะยอมรับเทคโนโลยีในแนวทางเช่นเดียวกับผู้บริหาร ทั้งนี้เพราะความคาดหมายหรือเป้าหมายในการใช้เทคโนโลยีของผู้ปฏิบัติจะสนใจในประเด็นที่ว่า เทคโนโลยีสามารถทำให้คุณภาพชีวิตการทำงานดีขึ้นหรือไม่ สามารถสร้างความสำเร็จในงานให้เกิดขึ้นได้หรือไม่ เทคโนโลยีมีผลทำให้บทบาทการทำงานเปลี่ยนแปลงไปเช่นไร เป็นต้น ซึ่งเป็นเรื่องระดับตัวบุคคล คือ ผู้ปฏิบัติเอง ในขณะที่เป้าหมายการใช้เทคโนโลยีของผู้บริหารจะเป็นเรื่องระดับองค์กร เพื่อประสิทธิผลขององค์กรในเรื่องค่าใช้จ่าย ต้นทุนและการประหยัด และปริมาณและคุณภาพของผลผลิต เมื่อเป้าหมายการใช้เทคโนโลยีมีความแตกต่างกันเช่นนี้ ดังนั้นวิธีการจัดการเทคโนโลยีจึงมีความสำคัญ และควรได้รับความสนใจ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง จากผลการศึกษาที่ได้ทราบว่า การใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์นั้น ระบบปฏิบัติที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยีมีผลต่อวัฒนธรรมการทำงานด้วย ซึ่งผู้ปฏิบัติจำเป็นต้องปรับให้เข้ากัน ดังนั้นหากจะศึกษาวิธีการจัดการเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ให้ได้ประโยชน์สูงสุด จึงจำเป็นต้องศึกษาวิธีการจัดการจากบุคลากรทั้ง 2 ระดับ คือผู้บริหาร และผู้ปฏิบัติการ

วิธีการจัดการเทคโนโลยีที่รับมาใช้ เป็นกระบวนการที่มีความสำคัญต่อประสิทธิภาพในการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี ซึ่งวิธีการจัดการอาจแตกต่างกันไปตามสภาพการณ์เฉพาะของแต่ละองค์กร อย่างไรก็ตาม การจัดการเทคโนโลยีของแต่ละองค์กร ต่างก็มีแนวทางหลักในการจัดการที่สามารถใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์ได้ 3 ด้าน ดังนี้

1. การจัดการด้านเครื่องมือ
2. การจัดการด้านระบบปฏิบัติ
3. การจัดการด้านบุคลากร

แผนภูมิที่ 7 : แสดงแนวทางการจัดการเทคโนโลยีการติดต่อแบบบนอน-ลิเนียร์

1. การจัดการด้านเครื่องมือ

การจัดการด้านเครื่องมือ คือการจัดการ หรือการแก้ปัญหาที่เกิดจากการใช้เครื่องมือในระบบติดต่อแบบบนอน-ลิเนียร์ ซึ่งในการศึกษาครั้งนี้สามารถจำแนกประเภทของปัญหาต่างๆ ที่พบคือ สภาพปัญหาทั่วไปของการทำงานในระบบดิจิทัล ความเข้ากันได้ของเครื่องมือ และ ปัญหาที่เกิดจากวิธีการทำงาน

1.1 สภาพปัญหาต่างๆ ไปของการทำงานในระบบดิจิทัล

ปัญหานี้เป็นปัญหาที่สามารถคาดได้ และเกิดขึ้นได้เป็นปกติวิสัยของตัวเทคโนโลยีในระบบนี้ เช่น เครื่องไม่ทำงาน (hang) ซึ่งจะมีผลทำให้ข้อมูลบางส่วนสูญหายไป ผู้บริหารและผู้ใช้ปฏิบัติขององค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ต่างๆ ต่างมีวิธีแก้ไขปัญหาดังนี้

สถานีโทรทัศน์ / ผู้บริหาร

ผู้บริหารของสถานีโทรทัศน์แต่ละสถานี มีวิธีการแก้ปัญหาที่เป็นสภาพปัญหาทั่วไปของการทำงานในระบบดิจิทัลแตกต่างกัน และคล้ายคลึงกัน ซึ่งขึ้นอยู่กับมุมมอง ทักษะคติ ของตัวผู้บริหารเองด้วย กล่าวคือ ผู้บริหารของบางสถานีเห็นว่า การแก้ปัญหานี้ต้องมีระบบสำรอง และมีผู้เชี่ยวชาญดูแลระบบ

“...คอมพิวเตอร์แฮงค์ (hang) ปึ่บ ึง ทำอะไรไม่ได้ นี่ไงเราต้องมีซิสเต็มโอเปอเรเตอร์ (system operator) อยู่ เราต้องมีซิสเต็มซูเปอร์ไวเซอร์ (system supervisor) อยู่ เมื่อซิสเต็มตรงนั้นมันแฮงค์ มันต้องแก้ระบบให้ได้ ต้องมีระบบสำรอง...ระบบสำรองในที่นี้คือ เรามีเวิร์คสเตชัน (work station) หลายจุด ระบบสำรองหมายถึงว่าเรามีเน็ตเวิร์ค (network) เครื่องนี้เสียเราวิ่งไปใช้อีกเครื่องหนึ่งได้” (สุระ เกณฑะสิล, สัมภาษณ์, 20 กุมภาพันธ์ 2540)

“ต้องมีซีพียู (CPU) รวมไว้สำรองเวลาตัดไฟ” (อำพล วิโรจน์พันธุ์, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

สำหรับผู้บริหารของบางสถานีก็มีความเห็นว่าปัญหานี้เป็นเรื่องปกติธรรมดาทั่วไป ขึ้นอยู่กับการดูแล บำรุงรักษาเครื่องมือ

“เท่าที่สอบถาม ซ้อมมาเป็นปีๆ ไม่มีปัญหาอะไร กลัวฝุ่น อยู่ในห้องที่คีน (clean) ของฝ่ายข่าว ก็ไม่มีปัญหาอะไร มีแต่ปิดเครื่องไปนาน เปิดแอร์เย็นไป แล้วเปิดมาแสงก็ถือว่าธรรมดา” (จรินทร์ ฉายสกุล, สัมภาษณ์, 18 มีนาคม 2540)

นอกจากนี้การแก้ปัญหาก็คือ การจัดหาอุปกรณ์ เครื่องมือ ที่จะช่วยทำให้การทำงานไม่สะดุดเมื่อเกิดปัญหานี้ขึ้น

“ ถ้าแสงค์อีกหน่อยจะมีเลทฮาร์ดดิสก์ (late hard disk) ถ้าตัวหนึ่งแสงค์ ก็จะมีตัวอื่นซัพพอร์ต (support) ต่อ ทำให้งานทำต่อไปได้ ออนแอร์ (on air) ต่อไปได้...” (อำพล วิโรจน์พันธุ์, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

จากการศึกษาพบว่า แม้ว่าผู้บริหารและผู้ปฏิบัติจะมีทัศนคติต่อเทคโนโลยีในเชิงบวกเช่นกัน แต่มีระดับไม่เท่ากัน โดยผู้บริหารมีทัศนคติต่อเทคโนโลยีในเชิงบวกมากกว่าผู้ปฏิบัติ เนื่องมาจากความคาดหวังหรือเป้าหมายในการใช้เทคโนโลยีที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้บริหารของบางสถานียังมีความคิดเห็นว่า ปัญหาที่เกี่ยวกับเครื่องมือนี้เป็นปัญหาที่เกิดจากตัวบุคคลมากกว่าที่จะเห็นว่าเป็นปัญหาที่เกิดจากตัวเทคโนโลยี และจะต้องไปแก้ไขที่ตัวบุคคลากรผู้ใช้เครื่องมือ

“ เทคโนโลยี ไม่น่ามีปัญหา เพราะมันจะไปของมันเรื่อยๆ มันจะก้าวหน้า มันจะเปลี่ยน มีการปรับปรุงไปเรื่อยๆ ที่มีปัญหาคือ คน ...” (สุระ เกนทนะสิล, สัมภาษณ์, 20 กุมภาพันธ์ 2540)

“ ปัญหาเทคโนโลยีที่นั าราคาๆคือแสงค์ เวลาฮาร์ดดิสก์เต็ม ก็ไม่เชิงเทคโนโลยี แต่อยู่ที่คนใช้ฮาร์ดดิสก์ ฮาร์ดดิสก์มีจำนวนจำกัด คนเห็นแก่ตัว...ไม่สนใจคนอื่นจะเป็นอย่างไร ไม่ใช่เรื่องเทคโนโลยี...” (อำพล วิโรจน์พันธุ์, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

สถานีโทรทัศน์ / ผู้ปฏิบัติ

อย่างไรก็ดี เนื่องจากมีทัศนคติที่เป็นบวกต่อเทคโนโลยี ผู้ปฏิบัติซึ่งเป็นผู้ใช้เครื่องมือโดยตรง ก็มีความเห็นว่า วิธีการจัดการกับปัญหาเครื่องไม่ทำงานนี้ สามารถแก้ไขด้วยตนเองได้ โดยที่สาเหตุของปัญหานั้นเกิดมาจากตัวบุคคลผู้ใช้ เช่นเดียวกัน แต่หากไม่สามารถแก้ไขด้วยตนเองได้ จะแก้ปัญหาโดยการตามช่าง

“ ถ้าแสงค์ ปิดเครื่องสักพัก ถ้าพอรู้ก็แก้ไขไปก่อน จากนั้นก็ให้โปรแกรมเมอร์ (programmer) มาแก้ไข สาเหตุที่แสงค์ ก็คือ สั่งงานข้ามขั้นตอน เพราะเฟลต ธิบ หรือไม่ก็ไปโดนปุ่มต่างๆ โดยบังเอิญ ” (ติดต่อ บุรณะเหตุ, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

“ เมื่อเครื่องแสงค์ จะแก้ปัญหาก่อน ถ้าไม่ได้จะโทรปรึกษาทางโทรศัพท์ แต่ถ้ายังไม่สามารถแก้ปัญหาได้ก็ตามให้ช่างมา ” (พิรยุทธ ทรัพย์ศิริ, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

นอกจากนี้ยังมีความเห็นเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลกระทบที่เกิดจากปัญหาเครื่องไม่ทำงานนี้ว่า ทำให้ข้อมูลบางส่วนหายไป หรือไม่สามารถนำข้อมูลมาใช้ได้ ซึ่งมีวิธีการจัดการที่วิธีการทำงาน โดยต้องปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมการทำงานเสียใหม่ให้เข้ากับระบบปฏิบัติ หรือธรรมชาติของเทคโนโลยี กล่าวคือ เนื่องจากการตัดต่อด้วยเทคโนโลยีออนไลน์-ลิเนียร์ ซึ่งอยู่บนพื้นฐานของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ ข้อมูลที่ทำไว้แล้วหรือป้อนเข้าไป เป็นเพียงสัญญาณทางอิเล็กทรอนิกส์ จำเป็นต้องมีการเก็บรักษาข้อมูลเป็นระยะๆ เพื่อป้องกันข้อมูลหายไปอันเนื่องมาจากเครื่องไม่ทำงาน หรือเครื่องประสบกับเหตุสุดวิสัยอื่นใด ซึ่งถ้าไม่ทำการเก็บรักษาข้อมูลไว้เป็นระยะๆ ก็อาจจะประสบกับปัญหาดังกล่าวได้

“ ถ้าแอสค์โดยไม้ออโต้เซฟ (auto save) ก็เสร็จ ” (ติดต่อบุรณะเหตุ, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

“ ถ้าไมเซฟต้องเริ่มทำใหม่หมด คอมพิวเตอร์จะแอสค์บ่อยเวลาความจำเต็ม ตัวอย่างเช่น เคยตัดสรุปข่าวความยาว 15 นาที ตัดถึง นาทีที่ 14 แอสค์ ต้องทำใหม่หมด ” (พิรยุทธ ทรัพย์ศิริ, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

“ กล่าวที่สุดคือ ตัดเสร็จแล้วจะโหลดลงเทปไม่ได้ เคยเกิดเหมือนกัน แก้ปัญหาโดยเรียกเจ้าหน้าที่ ” (นฤเบศ พูนวงศ์, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้รับผลิตรายการ โทรทัศน์ / ผู้บริหาร

ผู้บริหารของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ ไม่ค่อยสนใจปัญหาที่เป็นสภาพปัญหาทั่วไปนี้สักเท่าใด โดยจะให้ความสนใจปัญหาที่เกี่ยวกับเครื่องมือในด้านอื่นๆ มากกว่า สำหรับปัญหานี้ผู้บริหารของบางองค์กรมีความเห็นว่า เมื่อเกิดขึ้นแล้วทำให้ข้อมูลบางส่วนหายไป แต่มิได้วางแนวทางการแก้ปัญหาอย่างใดไว้ แต่พิจารณาว่าเกิดจากข้อด้อยของระบบปฏิบัติของเทคโนโลยี และวิธีการทำงาน

“ ข้อบกพร่องของคอมพิวเตอร์ คือ แอสค์ ถ้ายังไม่เซฟ (save) งานที่ทำก็หายเลย ” (ก้อง อักษรานูเคราะห์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

นอกจากนี้ผู้บริหารของบางองค์กรเห็นว่ามิได้เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นบ่อย ดังนั้นเมื่อเกิดขึ้นก็เพียงแต่ตามเจ้าหน้าที่จากผู้ชายให้มาดูแลเท่านั้น

“ ปีนึงจะแแสงค์สัก 3-4 ครั้ง แต่ถ้าแแสงค์ต้องตามช่าง ” (จินา โอสถศิลป์, สัมภาษณ์, 19 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ / ผู้ปฏิบัติ

ผู้ปฏิบัติของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ มีความคิดเห็นและวิธีการจัดการเกี่ยวกับปัญหาที่เป็นสภาพปัญหาทั่วไป คือ เครื่องไม่ทำงานนี้ว่า เกิดมาจากวิธีการทำงาน และสามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตนเองก่อนที่จะตามเจ้าหน้าที่จากผู้ชาย ซึ่งความคิดเห็นนี้อยู่บนพื้นฐานทางด้านการรับรู้ และทัศนคติที่มีต่อเทคโนโลยีไม่แตกต่างไปจากผู้ปฏิบัติของสถานีโทรทัศน์

“ การที่เครื่องจะแแสงค์หรือไม่ อยู่ที่คนใช้ ถ้าทำให้มันไม่ซับซ้อนมาก ทำออฟเฟกแล้วเพลย์ หรือเรนเดอร์บ่อย ก็จะไม่แแสงค์...ถ้าแแสงค์ตอนที่ตรงกับจังหวะยังไม่เซฟก็หายไป ต้องทำใหม่ ถ้าออโต้เซฟจนชินก็ไม่มีปัญหากับการแแสงค์ ” (วินัย สัตตะรุจาวงษ์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

“ ไม่ค่อยเกิดปัญหา หากเกิดแล้วพอจะรู้จะทำเองก่อน จนกว่าจะทำไม่ได้จริงๆ ปัญหามักเกิดจากตัวผู้ใช้เครื่องเอง คือ มือไวรีบพิมพ์ ทำให้เครื่องอ่านไม่ทันก็จะแแสงค์ การแก้ไขคือ รู้จังหวะของเครื่อง ทำงานให้สอดคล้องกับจังหวะของเครื่อง ” (ประสิทธิ์ พูลสระคู, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

จะเห็นได้ว่าผู้ปฏิบัติเองก็มีความคิดเห็นว่า การที่จะใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์สูงสุดนั้น แม้ว่าปัญหาที่เกิดขึ้นจะเป็นปัญหาทั่วไปของการทำงานในระบบดิจิทัล การจัดการใช้เทคโนโลยีหรือการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น จะต้องแก้ไขที่ตัวบุคคลผู้ใช้ ต้องปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมหรือความคุ้นเคยในวิธีการทำงาน ให้สอดคล้องกับระบบปฏิบัติหรือธรรมชาติของเทคโนโลยี เป็นการยอมรับเทคโนโลยีและเป็นการย้ำให้เห็นถึงทัศนคติที่เป็นบวกต่อเทคโนโลยีเป็นอย่างยิ่ง และยังเห็นว่าปัญหาที่เกิดขึ้นนั้นสามารถเรียนรู้ ทำให้สามารถหลีกเลี่ยง หรือแก้ไขได้

“ ถ้าเครื่องเสีย จะแก้ไขด้วยตนเองก่อนค่อยตามช่าง เป็นคอมพิวเตอร์ เมื่อเสียเครื่องจะฟ้องว่าเสียตรงไหน ถ้าแก้ไขไม่ได้จึงตามช่าง ” (ณัดชัย แก่นจันทร์หอม, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ ปัญหาที่เกิดขึ้นมักเป็นปัญหาเดิมซ้ำๆ ซึ่งแก้ได้เสมอ ถ้าไม่ได้ก็ตามช่าง แต่ไม่ใช่ปัญหาที่เลวร้ายถึงขนาดเปลี่ยนซิสเต็ม อาจเป็นเพียงปัญหาที่ไม่รู้ว่าเราทำอะไรผิด ปกติถ้าทำผิดเครื่องจะฟ้องว่าผิดตรงไหน ” (มรกต ปิยะเกศิน, สัมภาษณ์, 11 มีนาคม 2540)

“ แสงค์ไม่บ่อย งานไม่ค่อยมีเรนเดอร์ เครื่องไม่ค่อยแสงค์ ถ้าแสงค์ แก้ไขโดยปิดเครื่องแล้วเปิดใหม่ ก็จะโอเค ถ้าไม่โอเคก็จะตามช่าง ส่วนใหญ่จะลองแก้ปัญหาเองก่อนสองสามอย่าง หรือถ้าไม่มีเวลาคูก็จะโทรตามช่าง ” (อรุณศรี ศรีโรจนันท์, สัมภาษณ์, 19 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ / ผู้บริหาร

ผู้บริหารฯของบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ มีการแก้ไขปัญหาเรื่องเครื่องมือไม่ทำงาน หรือแสงค์ โดยการแก้ไขด้วยตนเองก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อไม่สามารถติดต่อ ตามเจ้าหน้าที่จากผู้ชายให้มาดูแลเครื่องมือได้ โดยเห็นว่าการหาความรู้ที่จะช่วยเหลือตนเองก่อนนั้นไม่ยาก คือสามารถหาความรู้ได้จากการแนะนำของเจ้าหน้าที่จากผู้ชาย หรือจากคู่มือซ่อมประจำเครื่อง

“ ถ้าเครื่องแสงค์กลางคืน ก็ไม่มีซัพพอร์ท (support) อยู่แล้ว ติดต่อไม่ได้...ระหว่างที่ยังไม่มากก็จะมีเฟิร์สแอด (first aid) จากที่เรียนมา จากซัพพอร์ทสอนบ้าง และมีคู่มือซ่อม ก็จะดูตามนั้นก่อน...” (เฉลิม ทองสุก, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ / ผู้ปฏิบัติ

ผู้ปฏิบัติของบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อมีการจัดการ หรือการแก้ไขปัญหาเครื่องมือไม่ทำงาน เช่นเดียวกับผู้บริหาร คือ ทำการแก้ไขด้วยตนเองก่อน โดยจะเรียนรู้สาเหตุที่ทำให้เครื่องไม่ทำงานด้วย ซึ่งในบางกรณี ปัญหาที่เกิดขึ้นมาจากวิธีการใช้เครื่องมือของผู้ปฏิบัติเอง ซึ่งขึ้นอยู่กับทักษะและความรู้ที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยีที่ผู้ปฏิบัติมีอยู่ หากทักษะและความรู้ที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยีมีน้อย ก็อาจจะประสบปัญหาจากการใช้เครื่องมือได้ง่าย แต่หากรู้แล้วก็ทำให้สามารถหลีกเลี่ยงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ อย่างไรก็ตามก็มีการฝึกฝนทักษะและการเรียนรู้นั้น สามารถหาความรู้ได้ไม่ยาก โดยการอ่านคู่มือ หรืออาศัยการสังเกต ลองผิดลองถูกแล้วจดจำไว้ก็ได้

“ ถ้ารู้ตัวว่าใกล้แสงค์ ก็เซพบิน (bin) ก่อน ทุกๆ 14 นาทีจะออโต้เซพ อาการใกล้แสงค์ก็ เช่น ลูกศรนิ่งๆ ถ้าแสงค์ก็รีสตาร์ท ปัญหาที่จะทำให้แสงค์ก็คือ ข้อห้ามต่างๆ เช่น เมมโมรี่เหลือน้อย เอฟเฟกเยอะ 10 เลเยอร์ (layer) ขึ้นไปซึ่งต้องเรนเดอร์ ทำงานไม่ครบขั้นตอนหรือข้ามขั้นตอน อาการต่างๆ เหล่านี้ต้องสังเกตเอง ลองคิดลองดูเอง แล้วจำ ซึ่งสามารถหลีกเลี่ยงได้ ” (ปฏิสสร บุญประสิทธิ์, สัมภาษณ์, 15 พฤษภาคม 2540)

“ รู้ฟังก์ชันไม่หมดจึงมีปัญหา เช่น คลิก (click) ให้แอคทีฟ (active) ไม่ถูก ทำงานไม่ครบวงจรก็จะแสงค์ ใช้เครื่องนานเกินไป ไม่ได้พักเครื่อง ก็จะแสงค์ การแก้ปัญหาจะเรียนรู้เองโดยอ่านจากคู่มือ ” (ปฏิสสร บุญประสิทธิ์, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2540)

นอกจากนี้การจัดการเทคโนโลยีหรือการแก้ปัญหาด้านเครื่องมือนี้ ยังขึ้นอยู่กับความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีของผู้ปฏิบัติด้วย ที่มีผลต่อวิธีการจัดการเทคโนโลยี โดยเห็นว่าการที่เครื่องไม่ทำงานเกิดจากการที่ข้อมูลในหน่วยเก็บความจำเต็ม หรือการส่งงานที่ซับซ้อนเกินไป การส่งผ่านข้อมูลจึงไม่ทัน จึงควรพักเครื่องสักชั่วคราว เพื่อให้เครื่องมีเวลาจัดการกับระบบข้อมูลเสียก่อน

“ เครื่องแสงค์ มีสาเหตุมาจากหลายลักษณะ คือ ทำไต่เตลแล้วปิด แต่มันฟรีซ (freeze) ไปเลย รับคำสั่ง แต่อยู่ๆ มันก็หยุดคิดไปเลย ซึ่งสันนิษฐานว่ามีเดีย (media) ที่เก็บข้อมูลอาจจะส่งข้อมูลไม่ทัน แก้ไขโดยการปิดแล้วเปิดโปรแกรมใหม่ ซึ่งจะทำได้ทำงานอื่นต่อไปได้ บางครั้ง ทั้งเครื่องจะฟรีซไปเลยๆ ซึ่งอาจเกิดจากระบบของฮาร์ดแวร์ ก็จะปิดสติกพักแล้วเปิดใหม่ อีกลักษณะหนึ่งก็คือ หน้าจอทำงานที่เป็นเดสก์ท๊อป (desktop) เป็นสีขาว ซึ่งจะเจอเมื่อมีเดีย หรือฮาร์ดดิสก์เต็ม หรือมีการเรนเดอร์ที่ยากเกินไป จะแก้โดยการปิดโปรแกรมให้เครื่องเคลียร์ตัวเองสติกพัก ซึ่งคิดว่าการรีสตาร์ท (restart) ทำให้ข้อมูลไม่ลบ แต่ถ้ารีสตาร์ทเหมือนไฟตก กระชาก ข้อมูลจะถูกลบไปด้วย ” (อนุวัฒน์ อนุตรวงษ์กุล, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2540)

จะเห็นได้ว่าการจัดการด้านเครื่องมือที่เป็นปัญหาทั่วไปของระบบดิจิทัล ซึ่งเป็นปัญหาที่สามารถคาดได้ว่าจะเกิดขึ้นได้นั้น ผู้บริหารขององค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ได้วางแนวทางการแก้ปัญหาไว้แล้ว เช่นการเตรียมการป้องกันต่างๆ โดยหาระบบสำรอง เตรียมจัดหาเครื่องมือเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถทำงานได้ ดูแลให้การดูแลรักษาเครื่องมืออย่างเหมาะสม จึงมีการตัดสินใจรับเทคโนโลยีมาใช้ในองค์กร แม้ผู้บริหารของบางองค์กรจะไม่ได้มีการเตรียมการป้องกันอย่างหนึ่งอย่างใดไว้ โดยมีความเห็นว่าเป็นการแก้ปัญหาเฉพาะหน้า เช่น ตามเจ้าหน้าที่จากผู้ชายมาดูแลเมื่อ

เกิดปัญหา หรือแก้ไขปัญหาคด้วยตนเองก่อน แต่กับรับเทคโนโลยีมาใช้ นอกจากนี้การที่ผู้บริหารคนเดียวกันเองของบางองค์กรเห็นว่าปัญหานี้ มิใช่เป็นข้อบกพร่องของตัวเทคโนโลยี แต่เป็นปัญหาที่เกิดจากบุคลากรผู้ใช้ จึงเป็นการสะท้อนให้เห็นว่าผู้บริหารขององค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์มีทัศนคติที่เป็นบวกต่อเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ โดยเห็นว่าปัญหานี้ไม่ใช่ปัญหาสำคัญแต่อย่างใด แต่เมื่อมีปัญหาเกิดขึ้นก็ควรจะแก้ไขที่จุดอื่น เป็นการเน้นย้ำให้เห็นว่าการรับเทคโนโลยีเป็นการรับเอาเทคโนโลยีมาใช้ตามกระแสความเป็นไปของเทคโนโลยี และเนื่องจากเทคโนโลยีนี้เป็นเทคโนโลยีที่ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงไม่มากในกระบวนการผลิต (incremental innovation) และเป็นเทคโนโลยีที่อาศัยการปรับทักษะเพียงไม่มาก บุคลากรผู้ปฏิบัติก็มีการพยายามปรับวัฒนธรรมการทำงานให้สอดคล้องกับระบบปฏิบัติของเทคโนโลยี โดยมีทัศนคติต่อเทคโนโลยีเป็นบวกเช่นเดียวกับผู้บริหาร ประกอบกับผู้ปฏิบัติมีความคุ้นเคยกับเครื่องมือในระบบตัดต่ออยู่แล้ว และโดยระบบของเทคโนโลยีที่ได้รับการออกแบบมาให้สามารถประมวลผลข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นให้ปรากฏทราบได้ทันที อีกทั้งการเรียนรู้ที่จะแก้ปัญหา สามารถเรียนรู้ได้ไม่ยาก ทำให้ผู้ปฏิบัติสามารถแก้ไขเฉพาะหน้าด้วยตนเองได้ก่อน หากเจ้าหน้าที่ของผู้ขายมาซ้ำ หรือไม่สามารถแก้ไขปัญหาก็ได้ การรับเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในองค์กรจึงเป็นไปอย่างรวดเร็วแพร่หลาย การจัดการด้านเครื่องมือที่เป็นสภาพปัญหาทั่วไป จึงเป็นการแก้ปัญหตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้น

อย่างไรก็ดี จากการศึกษาทำให้ทราบว่าวิธีการจัดการเทคโนโลยีด้านเครื่องมือ ในปัญหาที่เกี่ยวข้องกับสภาพปัญหาทั่วไปของการทำงานในระบบดิจิทัล แท้จริงแล้วก็คือ การพยายามเรียนรู้และปรับวัฒนธรรมการทำงานให้สอดคล้องกับระบบปฏิบัติหรือธรรมชาติของเทคโนโลยีนั้นเอง หากสามารถปรับให้เข้ากันได้ปัญหาก็จะไม่เกิดขึ้น หรือเกิดขึ้นน้อย และสามารถแก้ไขได้ โดยการเรียนรู้ที่จะแก้ไขทำได้โดยไม่ยาก อย่างไรก็ตาม หากเปรียบเทียบการจัดการระหว่างองค์กรแต่ละประเภทพบว่าบุคลากรของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์และบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ จะมีความมั่นใจหรือไว้วางใจในเทคโนโลยีมากกว่าบุคลากรของสถานีโทรทัศน์ ส่วนหนึ่งอาจเป็นเพราะความแตกต่างของลักษณะงานที่องค์กรดำเนินการผลิต กล่าวคือ สถานีโทรทัศน์ผลิตข่าว ซึ่งมีความจำเป็นต้องรีบออกอากาศ หากเครื่องไม่ทำงานหรือไม่สามารถนำข้อมูลมาใช้งานได้ จะเกิดผลเสียหายนั่นทันทีต่องานนั้น ในขณะที่บริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ และบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อผลิตรายการต่างๆ ที่ยังไม่ได้ออกอากาศในขณะนั้น จึงพอมีเวลาที่จะแก้ไขปัญหาดังๆ ที่เกิดขึ้นจากการใช้เครื่องมือ ดังนั้นจึงมีทัศนคติต่อเทคโนโลยีดีกว่าและยอมรับเทคโนโลยีได้มากกว่า

1.2 ความเข้ากันได้ของเครื่องมือ

เป็นปัญหาที่เกิดจากการนำเครื่องมือใหม่ หรือรุ่นใหม่ มาใช้ร่วมกับเครื่องมือเดิมหรือรุ่นเดิม ตลอดจนปัญหาการใช้งานเครื่องมือต่างรุ่น ต่างยี่ห้อ ต่างระบบกันด้วย โดยมีความแตกต่างของสภาพปัญหาและวิธีแก้ไขแตกต่างกันไปในแต่ละองค์กร ดังนี้

สถานีโทรทัศน์ / ผู้บริหาร

ผู้บริหารของสถานีโทรทัศน์บางองค์กรมองปัญหาในระดับมหภาค คือมองไปที่ปัญหาที่จะเกิดจากการนำเครื่องมือต่างรุ่น ต่างยี่ห้อ ต่างระบบ มาทำงานร่วมกันทั้งภายในสถานีเอง และระหว่างสถานี ทั้งนี้เนื่องจากสถานีโทรทัศน์เป็นองค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์องค์กรใหญ่ มีการทำงานร่วมกันหลายฝ่าย หลายขั้นตอน และในบางโอกาสมีความจำเป็นต้องทำงานร่วมกับสถานีโทรทัศน์สถานีอื่นๆ ผู้บริหารของสถานีจึงมองปัญหาในระดับใหญ่ และมองแนวทางการแก้ปัญหาไว้คือ หาระบบกลางที่จะใช้ในการถ่ายเทข้อมูลข่าวสาร จากเครื่องมือยี่ห้อต่างกัน ระบบต่างกัน เพื่อให้สามารถนำข้อมูลนั้นมาใช้งานได้ และจัดให้มีความร่วมมือทางเทคนิคในระหว่างสถานีโทรทัศน์ด้วยกัน เพื่อให้สามารถทำงานร่วมกันได้

“ ก็ต้องหาระบบกลาง ถ้าเขาใช้ฮอน-ลีเนียร์ ก็ต้องหาระบบกลางที่จะส่งผ่าน คือทำอะไรก็ได้แล้วแต่ คุณต้องมานั่งรถไฟขบวนเดียวกัน นี่คือระบบกลาง...มันอาจจะไม่ใช่เทปก็ได้ อาจจะเป็นดาด้า (data) ฟลอปปีดิสก์ (floppy disk) ก็ได้ แต่มันต้องมีระบบเปลี่ยน ระบบกลางที่เปลี่ยน เป็นอีกระบบหนึ่ง คุณอาจจะทำเป็นระบบ A มา ผมเอามาคอนเวิร์ท (convert) เป็นระบบ L ออกอากาศ ต้องมีการแปลง เหมือนกับการเปลี่ยนเสื้อใหม่...” (สุระ เกณฑนะศีล, สัมภาษณ์, 20 กุมภาพันธ์ 2540)

“...เรามีสมาชิก มีสมาคม มีเทคนิคพูล (technic pool) อะไรอย่างนี้ ซึ่งเราประชุมกันตลอด ก็วิพากษ์วิจารณ์กันจะใช้ระบบไหน อย่างจะทำเอเชียนเกมส์ เราก็คิดว่าเลือกระบบไหนให้มันเหมือนกัน...” (สุระ เกณฑนะศีล, สัมภาษณ์, 20 กุมภาพันธ์ 2540)

สถานีโทรทัศน์ / ผู้ปฏิบัติ

ปัญหาความเข้ากันได้ของเครื่องมือ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับมหภาค เช่นที่ผู้บริหารของสถานีโทรทัศน์เห็นว่าเป็นปัญหานั้น ไม่พบในระดับของผู้ปฏิบัติของสถานี ทั้งนี้เนื่องจากปัญหาดังกล่าวเป็นปัญหาในระดับขององค์กรที่ผู้บริหารขององค์กรจะต้องพิจารณาถึง และหาวิธีจัดการ

กับปัญหานั้น ส่วนผู้ปฏิบัติเป็นเพียงผู้มีหน้าที่ในการปฏิบัติตามนโยบายของผู้บริหาร ในการจัดระบบดังกล่าว

บริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์

ในส่วนของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์นั้น ไม่พบปัญหาความเข้ากันได้ของเครื่องมือทั้งในระดับผู้บริหารและผู้ปฏิบัติ ทั้งนี้เพราะบริษัทผู้ผลิตรายการโทรทัศน์เป็นองค์กรที่ไม่ใหญ่มาก การทำงานเป็นการทำงานที่ค่อนข้างเฉพาะภายในองค์กร และส่วนมากเครื่องมือที่องค์กรมีไว้เพื่อรองรับงานที่ผลิตนั้น จะมีจำนวนไม่มาก หรือมีเพียงระบบเดียว จึงไม่พบปัญหานี้

บริษัทผู้ให้บริการด้านติดต่อ / ผู้บริหาร

ผู้บริหารของบริษัทผู้ให้บริการด้านติดต่อบางองค์กร ซึ่งก่อตั้งมานานและมีเครื่องมือที่เป็นเทคโนโลยีการติดต่อแบบนอน-ลิเนียร์หลายชุด หลายรุ่น ตั้งแต่รุ่นที่อยู่ในระยะแรกๆ ของการพัฒนาทางเทคโนโลยีด้านนี้ และรุ่นที่อยู่ในระยะที่เทคโนโลยีได้มีการพัฒนาไปบ้างแล้ว ในระยะต่างๆ พบปัญหาความเข้ากันได้ของเครื่องมือ คือ การนำเครื่องมือต่างรุ่นกันมาใช้งานร่วมกันสามารถทำได้เพียงบางประการเท่านั้น ไม่สามารถทำงานร่วมกันทั้งหมดได้ หากต้องการใช้งานร่วมกันหมดทุกประการ จำเป็นต้องเพิ่มเติมอุปกรณ์ที่เป็นฮาร์ดแวร์ (hardware) บางอย่าง เพื่อปรับหรือเพิ่มขีดความสามารถของเครื่องมือให้เท่ากัน ซึ่งเป็นการลงทุนเพิ่มเติมที่อาจจะยังไม่ได้อยู่ในแผนการขององค์กร การแก้ปัญหานี้อาจยังไม่ได้รับการแก้ไขให้ลุล่วงไปแต่อย่างใด และยังคงเป็นปัญหาขององค์กรอยู่

“...แต่ละรุ่นที่ซื้อมาพอเปลี่ยนเวอร์ชัน (version) ใหม่ คอมแพททิเบิล (compatible) กันไม่ได้ ก็คิดว่าเป็นปัญหาของผู้ซื้อ ก็ต้องเสียเงินตลอดเวลา อัปเกรด (upgrade) ให้ทันสมัย แต่ถ้าสามารถโอนย้ายไปทำห้องโน้น ห้องนี้ได้ก็ดี ตอนนี้อย่าได้แต่ไฟล์ (file) เสียเวลา เวลาเอาดาต้าไปต้องดิจิทัลใหม่ เอาฮาร์ดดิสก์ไปต่อก็ไม่ได้เพราะไฟล์คนละอย่าง คนละเวอร์ชันแต่รุ่นเดียวกัน...” (อรนุช วงศ์เลิศวิทย์ และ เฉลิม ทองสุก, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

“ เป็นปัญหาหนึ่งของการใช้เทคโนโลยี ควรคอนเวิร์ทให้ใช้กันได้ ไม่นายด์ (mind) ที่จะอัปเกรดซอฟต์แวร์ ฮาร์ดแวร์ด้วย แต่ก็แพง ถ้าต้องอัปเกรดปีละ 3 แสน ชื่อของใหม่ดีกว่า...แน่นอนมันยังไม่ซื้อเครื่องใหม่ เพราะภาวะเศรษฐกิจซบเซา ” (อรนุช วงศ์เลิศวิทย์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ / ผู้ปฏิบัติ

ปัญหาความเข้ากันได้ของเครื่องมือ ในบริษัทที่ผู้บริหารประสบปัญหานั้นพบว่า เป็นปัญหาเฉพาะขององค์กรแห่งนี้ ทั้งนี้เพราะผู้ปฏิบัติก็ประสบปัญหานี้เช่นกัน และยังไม่ได้รับการแก้ไขให้ลุล่วงไปแต่อย่างใดเช่นกัน

“ทำงานคนละเวอร์ชัน จอยท์ (joint) กันไม่ได้ เพราะบางครั้งต้องย้ายห้อง เนื่องจากคิวไม่ว่าง ก็พยายามให้เทคนิคเขียนของผู้ชายมาดูแลปัญหา ก็ยังหาข้อสรุปไม่ได้ ก็ต้องใช้เครื่องแบบโคตเดี่ยวไป ไม่ต้องจอยท์” (ปภัสสร บุญประสิทธิ์, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2540)

อย่างไรก็ตาม ปัญหาความเข้ากันได้ของเครื่องมือนี้ ไม่ว่าจะนำไปในระดับมหภาค เช่นที่สถานีโทรทัศน์มอ หรือในระดับจุลภาค เฉพาะภายในองค์กร เช่นที่บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ องค์กรก็ตาม และการแก้ปัญหานั้นจะเป็นการหาระบบกลางที่ดี หรือการเพิ่มขีดความสามารถของเครื่องมือก็ดี ปัญหานี้ก็จะยังคงเป็นไปเรื่อยๆ เนื่องจากเทคโนโลยีการติดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ เป็นเทคโนโลยีที่กำลังมีการพัฒนาอยู่ต่อไปเรื่อยๆ (derivative innovation) ยังไม่ถึงจุดที่กล่าวได้ว่าสมบูรณ์แบบ ดังนั้นเทคโนโลยีที่ผลิตออกมาในแต่ละรุ่นจึงสนองตอบความต้องการของผู้ใช้ได้ในระดับหนึ่ง แต่ยังมีข้อบกพร่องบางประการที่ไม่อาจตอบสนองความต้องการได้ เทคโนโลยีรุ่นใหม่กว่าที่ผลิตออกมาก็จะแก้ปัญหานั้นไป แต่ก็ยังคงมีข้อบกพร่องบางประการอยู่อีก อย่างไรก็ตามเทคโนโลยีการติดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ ยังมีการพัฒนาเพื่อปรับปรุง พัฒนาขีดความสามารถต่างๆ ออกมาอย่างต่อเนื่องอย่างรวดเร็ว รุ่นต่างๆ ที่ออกมาจึงมีมากมาย ซึ่งผู้ใช้ก็ต้องการใช้เทคโนโลยีที่มีขีดความสามารถมากขึ้นด้วย เมื่อผู้ใช้เทคโนโลยีรุ่นเดิม ซึ่งมีขีดจำกัดความสามารถ รุ่นใหม่เข้ามา ก็จะเกิดปัญหามีเทคโนโลยีหลายรุ่นขึ้นได้ ซึ่งจะเป็นปัญหาความเข้ากันได้ของเครื่องมือ เมื่อต้องการนำเครื่องมือที่เป็นเทคโนโลยีต่างรุ่นกันนั้นมาใช้งานร่วมกัน ดังนั้นจึงต้องหาระบบกลาง หรือเครื่องมืออะไรก็ตามที่ทำให้สามารถใช้เทคโนโลยีร่วมกันได้

“อย่างเช่นซูเปอร์ (super) ตรงไต่เตล (tide) มันอาจจะขึ้นได้ไม่สวยพอ ไม่มีเอฟเฟกหมุ่น ซึ่งยุคใหม่นี้เขามีแล้ว ตรีดี ดีวีดี (3D DVE) ...เราก็คือยกทันสมัยอยู่เสมอ...ต้นปีที่แล้วเพิ่งจะซื้อฮาร์ดดิสก์เพิ่ม...ซื้อแรม (RAM) เพิ่ม พอปลายปีที่ผ่านมามีออกเวอร์ชัน 6 พอเราตามต้องเพิ่มอีก ต้องเปลี่ยนทั้งฮาร์ดแวร์ ซอฟต์แวร์...” (จารุวรรณ เศษประเสริฐ, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2540)

เมื่อพิจารณาปัญหานี้โดยพิจารณาไปถึง ความสัมพันธ์กับการได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเทคโนโลยีแล้วจะเห็นได้ว่า การได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับเทคโนโลยีของผู้ใช้น่าจะเป็นไปในรูปแบบของการได้รับข้อมูลข่าวสารจากทิศทางเดียว คือจากผู้ขาย ประกอบกับทัศนคติที่เป็นบวกต่อเทคโนโลยี การตัดสินใจนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในองค์กรของผู้บริหาร เป็นไปในทิศทางที่มีแนวโน้มตามกระแสเทคโนโลยี น่าจะพิจารณาได้ว่าผู้บริหารขององค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ มีความคาดหวังในเทคโนโลยีสูง ต่อเมื่อรับเทคโนโลยีเข้ามาใช้แล้วจึงได้ทราบขีดจำกัดบางประการของเทคโนโลยีที่มีต่อการใช้งานบางประเภท

“ สารคดีมีเอฟเฟกต์น้อย..แต่งานพรีเซนเตชัน (presentation) นี้เขาจะคาดหวังในเครื่องมือสูง แต่บางอย่างมันไม่ได้...บางทีเอฟเฟกต์ที่เขาคิดว่าอยากทำให้มันออกมาเป็นแบบนี้ๆ แต่ภาพที่ออกมาไม่เป็นไปอย่างทีคิด ด้วยความสามารถของเครื่องด้วย ก็อาจจะทำให้พวกที่ทำพรีเซนเตชันผิดหวัง ” (จารุวรรณ เดชประเสริฐ, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2540)

นอกจากนี้การที่เทคโนโลยียังอยู่ในขั้นของการพัฒนา เป็นทิศทางของเทคโนโลยีระบบดิจิทัลที่จะเข้ามาแทนที่ระบบอนาล็อก ก็เป็นปัญหาในเรื่องของความรู้ ความเข้าใจ ของผู้บริหารหรือผู้ใช้ด้วยที่จะต้องตามให้ทันกับข้อมูลต่างๆ ที่เกี่ยวกับพัฒนาการของเทคโนโลยี ซึ่งผู้บริหารอาจจะได้รับข้อมูลมาบ้าง แต่ก็ยังต้องการข้อมูลเพิ่มเติมในการเพิ่มขีดความสามารถของเครื่องมือ เพื่อให้เครื่องมือแต่ละรุ่นที่มีอยู่สามารถใช้งานร่วมกันได้ โดยไม่ต้องลงทุนใหม่ หรือให้เครื่องมือมีความทันสมัยอยู่เสมอ แต่ความรู้ ความเข้าใจนี้อาจจะไม่ได้รับการสนองตอบ ยังเป็นปัญหาของผู้บริหารอยู่ และยังไม่มีการจัดการ

“ เขาควรจะเทคแคร์ (take care) ลูกค้าน่าที่ ต้องการอัพเกรด (upgrade) หรืออัปเดต (update) ตลอดเวลาด้วย แต่ไม่มีความรู้พอที่จะทราบว่าเมืองไทยมีอะไรเข้ามาบ้างแล้ว เพราะบางทีไอ้ความไม่ตั้งใจที่จะทำอะไร อย่างไม่ตั้งใจที่จะอัพเกรด แต่ถ้ามีข้อมูล มันจะได้ตั้งความหวังได้ว่า เครื่องนี้ กลางปีนี้น่าจะอัพเกรด เป็นตรงไหนๆ ได้ ก็อยากรู้โพสิชัน (position) เราจะไปได้แค่ไหน ปัจจุบันรู้แต่เราเป็นควอดดร้า 950 (Quadra 950) มันจบ อยู่ตรงนี้ มันจะต้องเสียเงินอีกเท่าไร มันจะรองรับควอดดร้าใหม่ มีใครจะเทิร์น (turn) ตรงนี้รับเป็นเซกกันแฮนด์ (second hand) ไป เราจะได้มีพีซี เพาเวอร์ แมค (PC PowerMac) มา เพราะว่าถ้าจะให้ลงทุนใหม่อีกล้านหนึ่งมันไม่ไหว...แล้วในแง่ที่เรามีไว้นี้ เราอยากจะให้มันทันสมัยตลอดเวลา...” (จารุวรรณ เดชประเสริฐ, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2540)

1.3 ปัญหาที่เกิดจากวิธีการทำงาน

เป็นปัญหาที่พบว่ามิได้เกิดจากตัวเครื่องมือ หรือเทคโนโลยี แต่เกิดมาจากวิธีการทำงาน หรือลักษณะของงานทำให้เกิดวิธีการทำงานที่ไม่สอดคล้องกับระบบปฏิบัติ หรือวัฒนธรรมที่ติดมากับการใช้เครื่องมือ เนื่องจากเทคโนโลยีใดๆ ก็แล้วแต่ก็จะมีวิธีการทำงาน วัฒนธรรมที่ติดมากับการใช้เครื่องมือ ซึ่งวัฒนธรรมนั้นถ้าสอดคล้องกับวัฒนธรรมเดิม การเผชิญหน้าระหว่างวัฒนธรรมการทำงานทั้ง 2 ระบบ หรือปัญหาในการใช้เครื่องมือก็จะไม่เกิดขึ้น แต่จะสามารถผสมกลมกลืนกันไปได้ แต่เมื่อใดก็ตามที่ต้องมีการปรับระหว่างวัฒนธรรมที่ติดมากับการใช้เครื่องมือกับวัฒนธรรมการทำงานเดิมมาก ผู้ใช้ก็ต้องเผชิญหน้ากับปัญหาที่เกิดขึ้น ถ้าการปรับวัฒนธรรมนั้นให้เข้ากันเป็นเรื่องยาก ก็จะเห็นว่าเป็นสิ่งที่ยุ่งยากและอาจจะไม่ยอมรับเทคโนโลยี ถ้าต้องปรับเช่นกันแต่ไม่มากนัก ก็จะมองเห็นแนวทางการจัดการเทคโนโลยีและแก้ไขปัญหาได้ พร้อมทั้งสามารถยอมรับเทคโนโลยีได้ นอกจากนี้ยังเกิดจากการคาดการณ์การใช้เครื่องมือ ไม่สอดคล้องกับปริมาณการใช้งานจริง หรือเมื่อมีการใช้งานจริงแล้ว ความต้องการใช้เครื่องมือเปลี่ยนแปลงไป เป็นต้นว่า ปัญหาพื้นที่ฮาร์ดดิสก์ไม่พอจัดเก็บ อาจจะมาจกสาเหตุที่ไม่มีวิธีการจัดเก็บที่ดี หรือเมื่อเริ่มแรกก็นำเทคโนโลยีเข้ามาใช้นั้น พื้นที่ฮาร์ดดิสก์เพียงพอแก่ปริมาณงานในขณะนั้น ต่อมาปริมาณเพิ่มมากขึ้น ฮาร์ดดิสก์ที่มีอยู่จึงไม่พอจัดเก็บ แต่ยังไม่สามารถจัดหาฮาร์ดดิสก์เพิ่มเติมได้ หรืออย่างเช่น ปัญหาของการทำเอฟเฟกบางประการที่ในขณะที่ตัดสินใจรับเทคโนโลยีมานั้น คิดความสามารถในการทำเอฟเฟกในขณะนั้นเป็นที่เชื่อว่าเพียงพอกับความต้องการใช้ แต่เมื่อนำมาใช้จริงแล้วพบว่ายังไม่สามารถสนองตอบความต้องการที่จะทำเอฟเฟกที่ต้องการได้ หรือเทคโนโลยีมีการพัฒนาเพิ่มขึ้น ความต้องการก็เปลี่ยนแปลงไป

ปัญหาด้านเครื่องมือที่เกิดจากวิธีการทำงานนี้ ได้ถูกหยิบยกขึ้นมาเป็นปัญหาในองค์กรที่เป็นบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ ทั้งนี้อาจจะพิจารณาจาก ผลจากการศึกษาวิธีการจัดการด้านเครื่องมือที่เป็นสภาพปัญหาทั่วไป ได้ว่า ผู้ปฏิบัติขององค์กรผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์พอจะมีเวลาในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น และมีทัศนคติ ความวางใจในเทคโนโลยีอยู่มากพอสมควร และเชื่อว่าสามารถใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์ได้หากสามารถทำงานให้เข้ากับระบบปฏิบัติหรือวัฒนธรรมที่ติดมากับการใช้เทคโนโลยีได้

“ การแก้ไขคือ รู้จังหวะของเครื่อง ทำงานให้สอดคล้องกับจังหวะของเครื่อง ” (ประสิทธิ์ พูลสระภู, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

ในขณะที่องค์กรที่เป็นสถานีโทรทัศน์ และบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อมิได้หยิบยกปัญหา ด้านเครื่องมือที่เกิดจากวิธีการทำงานขึ้นมาเป็นปัญหาแต่อย่างใด เนื่องจากผู้บริหารของสถานีโทรทัศน์ เห็นว่าเทคโนโลยีไม่น่ามีปัญหา และยอมรับในธรรมชาติของเทคโนโลยี แต่มีทัศนว่าปัญหาอยู่ที่ผู้ใช้ ส่วนผู้ปฏิบัติค่อนข้างจะไม่ไว้วางใจในเทคโนโลยีเท่าใดนัก เมื่อเกิดปัญหาเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือขึ้น มักจะใช้วิธีการตามเจ้าหน้าที่จากผู้ขายให้มาแก้ไขปัญหาละเลย ซึ่งอาจเป็นเพราะเวลาทำงานที่จำกัด ต้องรีบด่วนที่จะนำผลงานเผยแพร่ออกอากาศ ทำให้มีเวลาที่จะลองผิดลองถูก แก้ไขปัญหาด้วยตนเองก่อนน้อย ในขณะที่ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติของบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ มีความเชื่อว่าสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ไม่ยาก

ปัญหาที่เกิดจากวิธีการทำงาน หรือความไม่สอดคล้องกันของวัฒนธรรมที่ติดมากับการใช้เทคโนโลยี กับวัฒนธรรมเดิมในการทำงาน ก็คือ การที่ต้องเคลียร์พื้นที่ในฮาร์ดดิสก์เพื่อการจัดการที่ต้องเตรียมการก่อนการตัดต่อ ซึ่งจะต้องเสียเวลาอยู่บ้าง ในขณะที่การตัดต่อในระบบเดิมไม่จำเป็นต้องเคลียร์พื้นที่ เพราะตัดต่อลงเทปสามารถตัดไปได้เรื่อยๆ และอาจจะสามารถละเลยเรื่องการเตรียมการไปได้ด้วย ตลอดจนเรื่องการทำงาน 2 ครั้งเพื่อผลในเรื่องการประหยัดพื้นที่ ซึ่งในระบบเดิมไม่จำเป็นต้องทำเช่นนั้น

“ ปัญหาที่เจอกัน คือ ฮาร์ดดิสก์ในการตัดต่อ เพราะถ้าตัดเสร็จเอาท์ออกมา มีปัญหาไม่พอ กอสท์ (cost) แพงที่ฮาร์ดดิสก์ ไม่มีใครอยากทำงานโดยต้องเคลียร์ (clear) ฮาร์ดดิสก์ก่อน ซึ่ง จุกจิก การตัดต่อไม่มีการเตรียมการก่อน จะเอาพุงนี้ เดียวนี้ ไม่แพลน (plan) งานก่อน เหมาะกับ โปรดักชั่นเฮาส์เล็กๆ ที่มีงานของตัวเอง งานที่สตอร์ (store) ในฮาร์ดดิสก์เป็นงานของตัวเอง...จะทำอย่างไรให้ฮาร์ดดิสก์พอ ไม่อยากทำงาน 2 หน คือที่โลว์ควอลิตี้ (low quality) ก่อน...ก็อปปี๊เยอะๆ เพราะง่าย เปลี่ยนใจได้ ชอบเพิ่มไม่ชอบลบ ฮาร์ดดิสก์เต็ม...” (สุดา อินทคุณจินดา, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

จากข้อมูลจะเห็นได้ว่า ผู้ใช้เห็นว่าการปรับเปลี่ยนวัฒนธรรมการทำงานเพื่อให้สอดคล้องกับระบบปฏิบัติของเทคโนโลยีเป็นความยุ่งยาก หรือจุกจิก ไม่อยากทำงาน 2 หน ที่ต้องเลือกทำงานที่ระดับคุณภาพต่ำก่อน (low quality หรือ low resolution) ก่อน เพื่อประหยัดพื้นที่ในฮาร์ดดิสก์ จากนั้นจึงนำงานที่ได้มาตัดต่อกอีกครั้งหนึ่งที่มีคุณภาพของภาพสูงขึ้น (high resolution) ซึ่งจะมีเฉพาะตั้งงานเท่านั้น ไม่มีฟุตเทจรวมอยู่ด้วย ทำให้ประหยัดพื้นที่ฮาร์ดดิสก์ได้ แต่เห็นว่าวิธีการเช่นนี้เป็นเรื่องยุ่งยาก จุกจิก ประกอบกับประสิทธิภาพของเทคโนโลยี ที่ทำให้สามารถแก้ไขงานได้

ง่าย สามารถสนองตอบความต้องการงานหลากหลายรูปแบบ (version) ได้ จึงเกิดความเคยชินในการทำงานแบบใหม่ขึ้น คือ การเก็บงานเวอร์ชันต่างๆ นั้นไว้ โดยไม่ตัดสินใจเลือกเวอร์ชันใดเวอร์ชันหนึ่งให้ชัดเจนแน่นอน จึงมีงานหลายๆ เวอร์ชันเก็บไว้ ซึ่งมีปริมาณเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ก็จะมีผลทำให้ฮาร์ดดิสก์มีพื้นที่ไม่พอต่อการทำงานอีก ซึ่งจะไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมการใช้เทคโนโลยีที่ต้องเคลียร์พื้นที่ฮาร์ดดิสก์เสมอๆ ปัญหาที่เกิดขึ้น หากสามารถปรับวัฒนธรรมการทำงาน หรือรูปแบบการทำงาน (style of work) เข้ากับวัฒนธรรมการใช้เทคโนโลยีได้ การเผชิญหน้าระหว่างวัฒนธรรม 2 ระบบก็จะไม่เกิดขึ้น

นอกจากนี้จากการศึกษายังพบว่า ปัญหาที่เกิดจากวิธีการทำงานนี้อาจเกิดมาจาก การขาดทักษะ ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ กล่าวคือ ผู้ใช้มีความเข้าใจในหลักการหรือวิธีการทำงานแบบนอน-สไลด์ ยอมรับ และสามารถปรับวัฒนธรรมเดิมในการทำงานให้เข้ากับวัฒนธรรมที่ติดมากับการใช้เทคโนโลยีนี้ได้ เพียงแต่มีปัญหาด้านทักษะ พื้นฐานความรู้เกี่ยวกับวิธีการใช้ (how to use) เครื่องมือที่เป็นคอมพิวเตอร์เท่านั้น แต่ก็ยังเป็นสิ่งแรกที่จะต้องเรียนรู้ เพราะเป็นวิธีการติดต่อสื่อสารกับเครื่องมือ เป็นวิธีการป้อนคำสั่งและข้อมูลต่างๆ เพื่อให้เครื่องมือทำงานได้

“...เจ้าหน้าที่มาสอน 2 ครั้ง อย่างนี้เรียกแดร็ก (drag) เรียกคลิก (click) ตามเรื่องคอมพิวเตอร์ หน้าจอเป็นอย่างไร คืออะไร ไม่ได้ตามประเด็นซอฟต์แวร์ ” (ไพจง ไหลสกุล, สัมภาษณ์, 11 มีนาคม 2540)

“ มีปัญหาเรื่องคอมพิวเตอร์ เพราะไม่รู้คอมพิวเตอร์ ก่อนข้างมีดแปดด้าน...ทำแล้วไฟล์ (file) หาย 'ไม่รู้จะกู้ไฟล์ที่ไหน เป็นปัญหาการใช้คอมพิวเตอร์ มากกว่า ” (ไพจง ไหลสกุล, สัมภาษณ์, 11 มีนาคม 2540)

การเรียนรู้ทำความเข้าใจระบบงาน และธรรมชาติของเครื่องมือ นอกจากเรียนรู้ทำความเข้าใจวิธีการใช้เครื่องมือแล้ว ยังต้องทำความเข้าใจในเรื่องพื้นที่ความจุ และระบบการทำงานของตัวเครื่องมือด้วย ทั้งนี้เพราะมีผลโยงไปถึงวัฒนธรรมในการทำงานที่จะต้องปรับเปลี่ยน ให้สอดคล้องกันกับระบบปฏิบัติของเทคโนโลยีด้วย

“...ต้องเรนเดอร์ (render) และถ้าแรมโมรี (memory) เต็ม ก็จะเรนเดอร์นาน โดยเฉพาะสารคดี...ระบบคอมพิวเตอร์ ถ้าข้อมูลมากๆ เหนื่อยไม่ทำงานแล้ว ” (นันทรา ทองยี่น, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

จากข้อมูลจะเห็นได้ว่า การใช้เทคโนโลยีอน-ลีเนียร์ ซึ่งเป็นคอมพิวเตอร์ในการสั่งงานที่ซับซ้อน จำเป็นต้องใช้เวลาเครื่องในการอ่านและประมวลผลคำสั่ง (เรนเดอร์) โดยจะใช้เวลานานมากขึ้นถ้าพื้นที่ที่เก็บข้อมูลและคำสั่งต่างๆ (แรมโมรี) เต็ม และอาจจะรวนไม่ทำงานหรือแฮงค์ก็ได้ ถ้าคำสั่งซับซ้อนมากเกินไป อย่างไรก็ตามการสั่งงานซับซ้อนหรือไม่ขึ้นอยู่กับประเภทของงานด้วยการสั่งงานซับซ้อน ก็เช่น การสั่งเอฟเฟกซ้อนกันหลายแบบ หลายชั้น อาจจะเป็นรูปแบบงานสารคดี งานพรีเซนเตชัน ซึ่งโดยปกติก็จะมีเวลาที่ใช้พื้นที่ในการเก็บข้อมูลมากอยู่แล้ว ก็อาจจะทำให้เกิดปัญหาขึ้นได้ นอกจากนี้การเข้าใจระบบการทำงานที่เป็นธรรมชาติของเครื่อง ยังช่วยทำให้สามารถหลีกเลี่ยง หรือเลือกใช้ขีดความสามารถของเครื่องมือ ให้เหมาะสมกับลักษณะงานที่ต้องการได้

“ สโลว์ (slow) ไม่นิ่มเท่าเทพ เทปจะสมีท (smooth) กว่า เนื่องจากอน-ลีเนียร์เป็นคอมพิวเตอร์ ซึ่งการทำงานของคอมฯ จะเป็นการไปรีพีท (repeat) เฟรม จึงไม่นิ่มเท่าเทพ...” (สุภา อินทคุณจินดา, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

จากข้อมูลพบว่า ถ้าต้องการทำภาพช้า (สโลว์โมชั่น) ให้ไม่สะดุด เทคโนโลยีการตัดต่อแบบอน-ลีเนียร์ยังมีขีดความสามารถของเครื่องมือจำกัดอยู่ แต่หากต้องการภาพช้าแบบสะดุดเป็นจังหวะๆ เพื่อผลทางความรู้สึกบางประการก็สามารถใช้เครื่องมือนี้ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความรู้ และทัศนคติที่มีต่อเทคโนโลยีด้วย หากผู้ใช้มีทัศนคติเชิงลบต่อเทคโนโลยี อาจจะทำให้เทคโนโลยีไม่สามารถทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการได้ และไม่ยอมรับเทคโนโลยี แต่ถ้าผู้ใช้มีทัศนคติเชิงบวกต่อเทคโนโลยี จะเห็นว่าผลงานที่เกิดจากการใช้เทคโนโลยีใช้ได้ สามารถนำเทคโนโลยีไปปรับใช้กับงานบางประเภท บางรูปแบบ (style) ได้ ซึ่งอาจจะไม่ต้องปรับวัฒนธรรมเดิมในการทำงานมากนัก และยังสามารถทำให้งานบรรลุวัตถุประสงค์ได้โดยไม่ยาก การยอมรับเทคโนโลยีก็จะเกิดขึ้น พร้อมทั้งมีแนวทางวิธีการจัดการใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์ได้

สำหรับผู้ปฏิบัติของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ พบว่า ปัญหาที่เกิดขึ้นเกี่ยวกับเครื่องมือส่วนใหญ่เกิดมาจากวิธีการทำงานของตนเอง ซึ่งสามารถแก้ไข หรือป้องกันไม่ให้เกิดปัญหาขึ้นได้ ดังที่ได้กล่าวแล้วในเรื่องสภาพปัญหาทั่วไป

ปัญหาเครื่องมือที่เกิดมาจากวิธีการทำงานนี้ หากไม่มีการปรับวิธีการทำงาน ให้สอดคล้องกับเทคโนโลยี หรือไม่มีการเรียนรู้ ทำความเข้าใจระบบงาน หรือธรรมชาติของเครื่องมือ เพื่อให้สามารถใช้เครื่องมือให้เกิดประโยชน์ได้ อาจนำไปสู่การไม่ยอมรับเทคโนโลยีได้ในที่สุด ในการนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในองค์กร

“ งานน่าจะเร็ว แต่ไม่โฟลว์ (flow) เรื่องฮาร์ดดิสก์ ก็เลยไม่ได้รับความนิยม ” (สุดา อินทคุณจินดา, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ ลูกค้าไม่พอใจ เพราะซักซ้า เอฟเฟกไม่เรียลไทม์ (real time) ไม่ทันใจ ต้องเรนเดอร์ เอฟเฟกน้อย ยังเป็นทูติ (2D) อยู่ พลิกมันไม่ม ไม่ได้อัปเดตที่ติที่สุด...การใช้งานจริงไม่ใช่ใครเรียก (direct) เป็นเบต้ามาก่อน แล้วมาเข้าฮาร์ดดิสก์ ตัดเสร็จออกมาเป็นเบต้าอย่างเดิม ซึ่งลูกค้าก็หนีแล้ว เสียเวลาตรงนั้นเท่าเวลาจริง การพรีแพเรชัน (preparation) ก่อน-หลัง เสียเวลา ระหว่างตัดเร็วกว่า แต่อย่างไรก็เสียเวลาอยู่ดีในเรื่องการเตรียม ” (ยงเกียรติ ประกาศสังขธรรม, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2540)

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่าปัญหาเครื่องมือในประเด็นนี้สะท้อนให้เห็น ถึงการตัดสินใจรับเทคโนโลยีเข้ามาใช้ในองค์กรด้วย กล่าวคือการรับเทคโนโลยีนั้นไม่ได้เป็นไปตามความต้องการที่แท้จริงขององค์กร หากแต่เป็นไปตามกระแสการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี และด้วยเหตุผลอื่นประกอบกัน เช่น เพื่อภาพลักษณ์ขององค์กร การนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้จึงไม่ได้เป็นไปตามแผนขององค์กร จึงไม่มีวิธีการทำงานที่สอดคล้องกับตัวเทคโนโลยี ซึ่งเป็นการเน้นย้ำให้เห็นถึงลักษณะของการตัดสินใจในรูปแบบดังกล่าว และเมื่อนำเทคโนโลยีเข้ามาใช้แล้ว ไม่มีการปรับระบบปฏิบัติระหว่างวิธีการทำงานกับเทคโนโลยีเข้าด้วยกัน ก็ย่อมนำไปสู่ความล้มเหลวในที่สุด ตามที่ Gattiker ได้กล่าวไว้ว่า การที่องค์กรรับเอานวัตกรรมเข้ามาโดยปราศจากการยอมรับจากภายในจะนำไปสู่ความล้มเหลว ในที่นี้การยอมรับจากภายใน คือ ความนิยมของผู้ปฏิบัติผู้ใช้เครื่องมือ และหมายถึง ลูกค้าผู้ใช้บริการไม่พอใจ และปฏิเสธที่จะใช้เทคโนโลยีนี้ โดยมีความเกี่ยวพันมาจากวิธีการทำงาน ซึ่งเป็นการจัดการเทคโนโลยีด้านระบบปฏิบัติ ซึ่งจะได้อภิปรายในรายละเอียดต่อไป

2. การจัดการด้านระบบปฏิบัติ

จากลักษณะของนวัตกรรมทางเทคโนโลยีบนอน-ลิเนียร์ ที่ยังอยู่ในช่วงของการพัฒนา (derivative) แต่ก็ได้ถูกรับเข้ามาใช้ในองค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ โดยที่สภาพโดยรวมทั่วไปนั้น เครื่องมือที่เป็นเทคโนโลยีในระบบลิเนียร์ยังมีการใช้อย่างแพร่หลาย และเทคโนโลยีบนอน-ลิเนียร์เองก็ยังไม่สามารถแทนเทคโนโลยีในระบบลิเนียร์ได้โดยสิ้นเชิง เป็นแต่เพียงเข้ามาแก้ปัญหาในการทำงานบางประการ อีกทั้งระบบปฏิบัติที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยีก็มีความสัมพันธ์กับความคุ้นเคยที่เกี่ยวกับระบบปฏิบัติ หรือวัฒนธรรมการทำงานขององค์กร ในการศึกษาครั้งนี้จึงสนใจศึกษาการจัดการเทคโนโลยีการติดต่อแบบบนอน-ลิเนียร์ ในด้านระบบปฏิบัติ โดยพิจารณาจาก ความเหมาะสมสอดคล้องกับประเภทของงาน หรือลักษณะงาน และวิธีการทำงาน

2.1 ประเภทของงาน

การนำเทคโนโลยีมาใช้ให้เหมาะสมกับลักษณะงาน เป็นวิธีการหนึ่งที่จะใช้เทคโนโลยีให้ได้ประโยชน์สูงสุด จากลักษณะของนวัตกรรมทางเทคโนโลยีบนอน-ลิเนียร์ ดังกล่าว จึงเป็นที่สนใจศึกษาว่า เทคโนโลยีการติดต่อแบบบนอน-ลิเนียร์มีความเหมาะสมสอดคล้องกับงานประเภทใด หรือลักษณะใดบ้าง ซึ่งสามารถศึกษาได้จากองค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ทั้งจากระดับผู้บริหาร และผู้ปฏิบัติดังนี้

สถานีโทรทัศน์ / ผู้บริหาร

ประเภทของงานที่เป็นงานหลัก ที่สถานีโทรทัศน์ดำเนินการผลิตเอง คืองานข่าว ซึ่งเป็นงานที่มีเงื่อนไขของเวลาเป็นตัวกำหนด มีเวลาในการทำงานขึ้นหลังการผลิตน้อย แต่มีความรีบด่วนที่จะแพร่กระจายงานนั้นโดยมิได้ให้ความสำคัญที่ความพิถีพิถัน ความสวยงามของเนื้อหาออกไปกว่าสารที่ต้องการสื่อจากตัวข่าว จากการศึกษาพบว่า การตัดสินใจนำเทคโนโลยีการติดต่อแบบบนอน-ลิเนียร์เข้ามาใช้ในองค์กรปัจจัยหนึ่งนั้นเนื่องมาจากประสิทธิภาพของเครื่องมือในเรื่องความสะดวก รวดเร็วในการทำงาน แต่เมื่อพิจารณาจากระบบปฏิบัติที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยี คือการดิจิทัลซ์ข้อมูลแล้ว พบว่าไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมการทำงาน หรือลักษณะของงานประเภทนี้เลย กล่าวคือ การดิจิทัลซ์ต้องใช้เวลาแท้จริงของความยาวเทป ในงานข่าวนั้น เทปข่าวจะมีมากหลายแหล่ง และมาถึงห้องข่าวก่อนเวลาออกอากาศไม่นาน การดิจิทัลซ์จึงเป็นการเสียเวลาเมื่อเทียบกับการติดต่อในระบบลิเนียร์ ที่ใช้แค่การตัดชนธรรมา ซึ่งจะเร็วกว่า เมื่อตัดต่อแล้วเสร็จก็เท่ากับทำงานนั้นเสร็จ สามารถนำไปออกอากาศได้ทันที แต่การติดต่อในระบบบนอน-ลิเนียร์ เมื่อดิจิทัล

โดยทฤษฎีแล้วจึงทำการตัดต่อ เมื่อตัดต่อเสร็จยังไม่สามารถนำข่าวนั้นออกอากาศได้ ต้องดิจิทัล
ข่าวนั้นกลับไปเก็บในเทปก่อน โดยใช้เวลาเท่าความยาวจริงของเนื้อข่าว ซึ่งเป็นการเสียเวลา อาจ
ไม่ทันออกอากาศได้ แม้การตัดต่อด้วยเครื่องมือในระบบอน-ลิเนียร์จะสามารถทำงานได้สะดวก
รวดเร็วกว่าก็ตาม แต่ต้องใช้เวลาในการดิจิทัลข้อมูล ทั้งนี้เพราะการออกอากาศยังเป็นระบบลิเนียร์อยู่
ความสะดวก รวดเร็วที่เทคโนโลยีมีให้ในขณะที่ทำการตัดต่อจึงเป็นการเปิดโอกาสให้ทำงานอย่าง
พิถีพิถัน สวยงามตามความต้องการมากกว่า จึงไม่สอดคล้องกับงานข่าวที่เน้นตัวสารที่ต้องการสื่อ
มากกว่าความพิถีพิถันสวยงาม จากการศึกษาจึงพบว่าในการตัดต่อข่าวมักจะไม่ใช้เครื่องตัดต่อใน
ระบบอน-ลิเนียร์ แต่จะทำงานโดยใช้เครื่องมือในระบบลิเนียร์แทน แต่ถ้าเป็นงานที่ไม่เร่งด่วน
และมีเวลาในการทำงานขึ้นหลังผลิตมากขึ้น ต้องการความพิถีพิถัน สวยงาม มากขึ้นกว่างานข่าว
เช่น สกู๊ปข่าว ซึ่งเทคโนโลยีการตัดต่อแบบอน-ลิเนียร์สามารถตอบสนองความต้องการนี้ได้ ก็จะมี
การใช้เทคโนโลยีนี้

“ ส่วนใหญ่ใช้ตัดสกู๊ป หรืองานที่ใช้เวลาพอสมควร แต่งานต้องการความเร็ว หรือมีเวลา
น้อย เช่นงานข่าว ยังใช้ลิเนียร์อยู่ ” (อำพล วิโรจน์พันธ์, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

“ ใช้ในการทำสกู๊ปข่าว และอุตุพยากรณ์ ตัวข่าวก็ตัดแต่น้อย ใช้ตัดสกู๊ปและอุตุพยากรณ์
เพราะใช้เวลามาก พิถีพิถัน ” (จรินทร์ ฉายสกุล, สัมภาษณ์, 18 มีนาคม 2540)

จากลักษณะการดำเนินงานที่แตกต่างกันของสถานีโทรทัศน์ ทำให้การนำเทคโนโลยีการ
ตัดต่อแบบอน-ลิเนียร์มาใช้ให้เหมาะสมกับประเภทของงานจึงมีความแตกต่างไปตามวัตถุประสงค์
ประสงค์ด้วย สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบก (ช่อง 5) ซึ่งมีการร่วมกับผู้จัดภายนอกในการผลิตราย
การโทรทัศน์รายการต่างๆ เพื่อแพร่ภาพออกอากาศ ที่นอกจากรายการข่าวที่ทางสถานีผลิตเอง
จึงมีความจำเป็นในการควบคุมเวลาออกอากาศรายการต่างๆ เหล่านั้นให้เป็นไปตามกำหนด และใน
การควบคุมเวลาออกอากาศนั้น ตัวแปรสำคัญตัวแปรหนึ่งก็คือ ความยาวของรายการต่างๆ เหล่านั้น
นั่นเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งความยาวของภาพยนตร์โฆษณาแต่ละเรื่อง ต้องมีความยาวไม่เกินช่วง
เวลาที่ทางสถานีกำหนดให้ เพราะช่วงเวลาที่กำหนดนี้มีมูลค่าของการซื้อ-ขาย และผลกำไร-ขาดทุน
อยู่ด้วย ดังนั้นเมื่อทางสถานีพิจารณาเห็นว่า เทคโนโลยีการตัดต่อแบบอน-ลิเนียร์มีประสิทธิภาพ
ที่สามารถควบคุมในเรื่องเวลาตรงนี้ได้ เทคโนโลยีนี้ก็ถือว่าเหมาะสมกับลักษณะงานที่สถานีดำเนิน
กิจการอยู่ และสถานีได้ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี

“ ในขบวนการของสปอตโฆษณาของช่อง 5 ควบคุมสปอตให้ตรง 15 วิ. 30 วิ. มักไม่ค่อยได้ บริษัทมักจะทำมาเกิน อาจจะเป็น 15 วิ. 20 เฟรม เกือบ 16 วิ. ถ้าเราเอาอน-ลีเนียร์มาใช้สามารถบีบให้ตรง 15 วิ. ได้....จากการขาดทุนมานานอาจจะได้กำไร....สปอตของช่อง 5 เวลาจะตรงมากหลังจากใช้มาได้ประมาณ 2 เดือน...” (จรินทร์ ฉายสกุล, สัมภาษณ์, 18 มีนาคม 2540)

นอกจากนี้ยังเห็นว่าสามารถอำนวยความสะดวกในการทำงานตัดต่อเชื่อมภาพยนตร์โฆษณาเข้าด้วยกันด้วย จึงเห็นว่าเทคโนโลยีนี้มีความเหมาะสมสอดคล้องกับงานที่ทำอยู่มาก

“ นอน-ลีเนียร์ ข้อมูลอยู่ในฮาร์ดดิสก์ ก็คิงๆ ออกมา เพราะสปอตซ้ำๆ กัน....ตัดไปแล้วผู้จัดขอเปลี่ยนแปลงสปอตก็เปลี่ยนได้ อำนวยความสะดวกแก่ผู้เช่าเวลา ” (จรินทร์ ฉายสกุล, สัมภาษณ์, 18 มีนาคม 2540)

สถานีโทรทัศน์ / ผู้ปฏิบัติ

จากลักษณะงานที่สถานีโทรทัศน์ผลิตเป็นงานที่มีเงื่อนไขของเวลาเป็นตัวกำหนด ในการพิจารณาความเหมาะสมระหว่างเทคโนโลยีกับลักษณะงานที่มีเงื่อนไขของเวลาเป็นตัวกำหนด ผู้ปฏิบัติมีความเห็นสอดคล้องกับผู้บริหาร คือถ้ามีเวลาในการทำงานมาก และไม่รีบด่วน ก็มีความเหมาะสมที่จะใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีเนียร์ แต่ถ้างานนั้นมีเวลาในการทำงานน้อย แต่มีความรีบด่วน เช่นงานข่าวประจำวัน งานนั้นก็ไม่ได้เหมาะสมกับการตัดต่อแบบนอน-ลีเนียร์ แต่มีความเห็นเพิ่มเติมว่า ถ้าเครื่องมือในระบบนอน-ลีเนียร์มีความสมบูรณ์ ก็น่าจะเหมาะสมที่จะใช้กับงานข่าวได้

“ งานข่าวจริงๆ ไม่เหมาะ เพราะต้องการความรวดเร็ว แต่ถ้าสตูปี สารคดี เหมาะ เพราะใช้เวลา...ข่าวไม่มีเวลาได้ข่าวที่แน่นอน ในช่วงระยะเวลาออนแอร์ ภายใน 2-5 นาทีก็ยังไม่ออนแอร์ข่าวได้ ถ้าใช้นอน-ลีเนียร์ไม่ทัน แต่เทพทัน...เพราะเร็วกว่า สามารถกำหนดอะไรได้เลยในขณะที่เชิษฐ์ภาพดู นอน-ลีเนียร์มีวัตถุประสงค์ประมาณครึ่งชั่วโมง ต้องดิจิทัลครึ่งชั่วโมง แต่ถ้าเป็นเบต้าสามารถเชิษฐ์ดูได้และกำหนดช็อตได้เลย...” (ปรีชา นาคสมบูรณ์, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

“ ใช้ตัดสตูปี ไม่ใช้ตัดข่าว เพราะข่าวต้องรวดเร็ว เช่น ข่าวจะออก 12.00 น. เทปมา 11.45 น. ใน 15 นาที ไม่ทัน แต่ถ้าเป็นเทพจะทัน “ไม่เสียเวลาไหลด ” (นฤเบศ พูนวงศ์, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

“ งานบางงานโดยเฉพาะงานข่าว ไม่มีโอกาสเทพล่วงหน้า...คิดว่าไม่เหมาะกับงานข่าว แต่ถ้าสตู๊ปก็น่าจะโอเค เพราะต้องโหลดเทพ กว่าเจิร์ชและโหลด เทียบคัทชนแล้ว พร็โรล (pre-roll) 3 วิ. ตัดไปได้แล้ว เพราะเทพสะเปะสะปะมา ถ้าเป็นกล้องที่ติดฮาร์ดดิสก์ ก็เร็วขึ้นกับงานข่าว อาจจะเร็วกว่าเทพเพราะไม่ต้องพร็โรล ” (วิกิจ แก้วเจริญ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

“ ถ้ามาใช้ในงานข่าวก็ไม่ทันเพราะตัดลงฮาร์ดดิสก์แล้วต้องลงเทพอีก...นอน-ลีเนียร์ถ้าระบบยังไม่สมบูรณ์ก็ไม่เหมาะกับงานข่าว ถ้าสมบูรณ์แล้วก็เหมาะ...ก็ยอมรับว่าเครื่องดี แต่เป็นระบบลูกผสมมีปัญหา คิดว่าแก้ปัญหา ก็เป็นแลน (LAN) ทั้งหมด (เน็ตเวิร์ค) ถ้าดีก็ใหม่เสร็จ ที่จะลงระบบดิจิตอลหมด ถ้าทำอย่างนั้นจะเร็วกว่าเทพ ” (พิรยุทธ ทรัพย์ศิริ, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

“งานข่าวไม่ต้องการความประณีต ต้องการความเร็ว เหมาะกับสตู๊ป ข่าวประจำวันไม่เหมาะ เพราะซ้ำเรื่องการโหลดเข้า-ออก ” (ติดต๋อ บูรณะเหตุ, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

นอกจากนี้ผู้ปฏิบัติพิจารณาความเหมาะสมที่ความยาวของงาน และลักษณะของงานด้วย คือ ถ้าเป็นงานที่มีความยาวไม่มาก เช่นงาน โปรโมท สปอต สตู๊ป หรือช่วงแทรกในรายการ งานที่มีการแก้ไข เปลี่ยนบ่อย และใช้เอฟเฟคมาก จะมีความเหมาะสมที่จะใช้การตัดต่อแบบนอน-ลีเนียร์ เนื่องจากผู้ปฏิบัติคำนึงถึงเรื่องพื้นที่ในการจัดเก็บ งานที่มีความยาวไม่มากก็จะใช้พื้นที่ในการจัดเก็บไม่มาก ส่วนงานที่มีการแก้ไขเปลี่ยนแปลงบ่อย และใช้เอฟเฟคมาก เป็นเพราะเทคโนโลยีสามารถทำได้โดยสะดวก

“ใช้ตัดงาน โปรโมท รายการประจำรัตนสังกิต วัฒนธรรมไทย ตัดโปรมอทเพราะเป็นงานเร็วๆ ภาพวิ่งไปวิ่งมา เอฟเฟคเยอะ เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาบ่อย ” (อุดม เจริญพฤษกษชาติ, สัมภาษณ์ 27 กุมภาพันธ์ 2540)

“ ฝ่ายข่าวไม่ได้ตัดข่าวอย่างเดียว ทำสตู๊ปข่าวก็มี ดิตรงเลือกภาพได้ง่าย ทำเอฟเฟคได้ดีกว่าเอาโปรแกรมแต่งภาพใส่เข้าไปได้ เช่น โฟโต้ช้อป (photoshop) ทำกราฟฟิกก่อนตัด แล้วเอมารวม...ตอนนี้ก็ใช้ตัดสตู๊ปข่าวบ้าง ลอกแต่งภาพในอู่ศุพยากรณ์ที่เครื่องทั่วไปทำไม่ได้.. ” (พิรยุทธ ทรัพย์ศิริ, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

“ ตอนนี้ใช้ตัดสลับสั้นๆ 15 วิ. อินเทอร์ลูด (interlude) เพราะซีพียู (CPU) หน่วยความจำ
 ย็งน้อยอยู่...นอน-ลีเนียร์จะใช้สำหรับมิวสิกวิดีโอ สปอต อินเทอร์ลูด งานที่ต้องการเวลา ต้องการ
 ความสวยงาม ความละเอียดสวยงาม ใช้กับงานที่ต้องแข่งกับเวลาไม่เหมาะ ” (ติดต่อบุรณะเหตุ,
 สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

“ ใช้ทำไตเติ้ล สลับข่าวในประเทศ ข่าวคว่นๆ เช่น ไฟไหม้ ระเบิด น้ำท่วม ที่ไม่มีภาพ...”
 (พงษ์เทพ ธรรมบุญรักษ์, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ / ผู้บริหาร

งานที่ผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ผลิต เป็นงานที่มีความหลากหลาย เช่น ละคร เกมส์โชว์
 รายการสนทนา สารคดี พิธีเซนต์เดชั่น ภาพยนตร์โฆษณา และมิวสิกวิดีโอ จากการศึกษาครั้งนี้พบว่า
 การใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีเนียร์ ไม่อาจกล่าวได้ว่าเหมาะสมกับรายการประเภทใด แต่
 พิจารณาความเหมาะสมของเทคโนโลยีกับงานที่ ลักษณะของการผลิตงานนั้น และประสิทธิภาพ
 ของเทคโนโลยีควบคู่กันไป จากการสัมภาษณ์ผู้บริหารของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ กลุ่มที่
 ผลิตงานประเภทละคร เกมส์โชว์ รายการสนทนา สารคดี พบว่า การใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบ
 นอน-ลีเนียร์ มีความเหมาะสมกับงานที่ทำสำเร็จมาแล้วส่วนหนึ่ง คือมีการตัดต่อในขณะบันทึกเทป
 (switching) เช่น ละคร รายการสนทนา รายการเกมส์โชว์ โดยใช้ เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-
 ลีเนียร์ เพื่อเชื่อมต่อตอนต่างๆ ของเนื้อหารายการเข้าด้วยกัน ทั้งนี้เพราะประสิทธิภาพของ
 เทคโนโลยี ที่สามารถทำให้เกิดความสะดวก รวดเร็ว ในการตัดต่อเชื่อมตอนต่างๆ

“ รายการทอล์คโชว์ เกมส์โชว์ ง่าย เร็ว สวิทช์ (switch) มาแล้ว เป็นฟอร์แมท (format) ที่
 เหมือนเดิมทุกตอน คนตัดก็ง่ายเลย กราฟฟิกเหมือนเดิมเก็บไว้อยู่แล้ว ยกเว้นตัวเลข ” (ก้อง อัก
 ษราญเคราะห์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

“ รายการ สารคดี เกมส์โชว์ ละคร จะใช้ในการร้อยต่อกัน อินเสิร์ต (insert) เรียงลำดับ
 เรื่อง แบลิงค์ (blank) โฆษณา ใส่เอฟเฟกต์ สลับซีน (scene) ” (สุดา อินทคุณจินดา, สัมภาษณ์, 7
 มีนาคม 2540)

“ ละคร เอามาจัดทามมิ่ง (timing) ใหม่ ใส่ไตเติ้ลหัว-ท้าย หรือเอฟเฟกต์บางอย่างก็จะเร็ว ”
 (ยงเกียรติ ประกาศัสธรรม, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2540)

จะเห็นได้ว่า นอกจากเพื่อความสะดวกในการเชื่อมต่อตอนต่างๆ ของเนื้อหารายการแล้ว อีกประการหนึ่งที่ แม้ผู้บริหารจะมีได้กล่าวถึงโดยตรง แต่ก็ก็เป็นสิ่งที่ เป็นผลมาจากการใช้เทคโนโลยี การตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ นั่นคือ ใช้เพื่อควบคุมเวลา หรือความยาวของรายการให้ได้ตามที่ซื้อ เวลาออกอากาศจากทางสถานีนั้นเอง เช่นเดียวกับที่สถานีวิทยุโทรทัศน์กองทัพบก (ช่อง 5) นำมาใช้เพื่อควบคุมเวลาของภาพยนตร์โฆษณาแต่ละเรื่อง ที่ออกอากาศ นอกจากนี้ผู้บริหารยังมีความเห็นเพิ่มเติมในเรื่องที่นำเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์มาใช้ในการเชื่อมต่อ ใส่อเอฟเฟก สลับ ซินว่า มีความเหมาะสมต่อการผลิตงานรายการที่เป็นคอนเสิร์ต (concert) ด้วย เพราะสามารถแก้ไขได้ง่าย และไม่ต้องใช้เวลามาก

“ เวลาอิติทแก้งาน สามารถแก้ไขได้เลย เช่น คอนเสิร์ต จะแก้จุดใดจุดหนึ่งแก้ไขได้เลย ไม่ต้องเพลย์ทั้งหมด หรือถ้าเป็นงานตัดก่อน ละคร รายการ แล้วต้องการใส่เพลง ไม่ต้องรอทั้งเพลง ” (สุดา อินทคุณจินดา, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

ทั้งนี้เพราะ การตัดต่อในระบบนอน-ลิเนียร์เป็นการตัดต่อสัญญาณข้อมูลภาพที่เก็บอยู่ใน ฮาร์ดดิสก์ โดยสามารถสุ่มภาพ (random access) ที่ต้องการมาได้ทันที หรือมาจากลำดับใดก็ได้ เพื่อมาทำการตัดต่อ โดยการเข้าถึงข้อมูลภาพสามารถทำได้อย่างรวดเร็วภายในเวลาเพียงเศษเสี้ยว วินาที และสามารถแทรกภาพ สลับภาพได้ทันที รวมทั้งสามารถแก้ไขการเชื่อมต่อระหว่างภาพ แบบต่างๆ ได้ด้วยการยกเลิกคำสั่งเดิม แล้วใช้คำสั่งใหม่เข้ามาแทนที่ ดังนั้นการนำ เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ มาใช้ในการตัดต่อจึงมีความเหมาะสมกับการผลิตงานดังกล่าว

อย่างไรก็ตามผู้บริหารของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ ในกลุ่มงานประเภทเดียวกันนี้ บางองค์กร มีความเห็นว่า การตัดต่อในระบบนอน-ลิเนียร์ ไม่เหมาะสมกับงานละครในแง่ของคุณภาพของงาน คือ ความคมชัดของภาพและเสียงยังไม่ได้ตามต้องการ

“ ละคร มีปัญหาเรื่องเรสโซลูชัน เรื่องเสียง นอน-ลิเนียร์ เสียงยังบีบแบน ละครต้องไปลงเสียงใหม่ที่ห้องเสียง ” (ก้อง อักษรานุเคราะห์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

สำหรับผู้บริหารของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ ที่ผลิตงานภาพยนตร์โฆษณาเป็นหลัก มีความเห็นว่า เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ มีความเหมาะสมกับลักษณะงานที่องค์กร

การผลิต คือ ทำให้การเสนองานมีความสะดวก เพราะสามารถเห็นงานได้เลย โดยไม่ต้องอธิบายมาก และสามารถทำได้หลายเวอร์ชัน

“ ดีกว่าตัดฟิล์ม สะดวกสบาย คุณภาพใช้ได้ ลูก้าสามารถเห็นงานเลย เห็นทั้งภาพและเอฟเฟก และได้อินเสียง เร็ว แก้ไขง่าย ทำให้ลูก้าตัดสินใจง่ายขึ้น เพราะเห็นเลยไม่ต้องอธิบายมาก...ทำได้หลายเวอร์ชัน งานโฆษณาจำเป็นเพราะหลายความคิดเห็น ” (จินา โอสดศิลป์, สัมภาษณ์, 19 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ / ผู้ปฏิบัติ

ในส่วนของปฏิบัติของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ พิจารณาความเหมาะสมในการนำเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์มาใช้กับงานลักษณะต่างๆ ที่ลักษณะของการผลิตงานนั้นๆ เช่นเดียวกับผู้บริหาร กล่าวคือ ในกลุ่มบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ที่ผลิต ละคร เกมส์โชว์ รายการสนทนา สารคดี มิวสิควิดีโอ ผู้ปฏิบัติมีความเห็นว่า การใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ มีความเหมาะสมกับงานที่ทำสำเร็จมาแล้วส่วนหนึ่ง

“ ละคร สวิทซ์มาแล้วถึงดี ” (วินัย สัตตะรุจาวงษ์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

นอกจากนี้ยังมีความเห็นเพิ่มเติมว่า ความเหมาะสมในการนำเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์มาใช้ นั้น ขึ้นอยู่กับลักษณะของงานนั้นๆ และวิธีการทำงานด้วย ซึ่งจะอภิปรายในรายละเอียดในหัวข้อการจัดการเทคโนโลยีในด้านวิธีการทำงานต่อไป แต่ในประเด็นที่เป็นเรื่องของลักษณะงานนั้น ผู้ปฏิบัติเห็นว่า เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ มีความเหมาะสม หรือไม่เหมาะสมกับงานต่อไปนี้คือ

งานที่เหมาะสมที่จะใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ ได้แก่ งานที่มีการกำหนดภาพมาแล้ว งานที่ไม่ต้องการเชิรัชภาพหา ทุกอย่างมีทามโค้ดมาแล้ว เช่น สารคดี รายการสนทนา เกมส์โชว์ ซึ่งเป็นความคิดเห็นที่สอดคล้องกับผู้บริหาร

“ สารคดีที่มีการกำหนดภาพมาแล้ว จะดีมากสำหรับนอน-ลิเนียร์...นอน-ลิเนียร์เหมาะกับงานละคร สารคดี ทอล์คโชว์ เกมส์โชว์ ที่งานไม่ต้องการเชิรัชภาพหา ถ้าทุกอย่างมีทามโค้ด อะไรมาเบ็ดเสร็จแล้วดี...” (วินัย สัตตะรุจาวงษ์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

ส่วนงานที่ไม่เหมาะสมที่จะใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบอน-ลิเนียร์ ได้แก่งานที่ไม่สามารถกำหนดได้ว่าต้องการภาพใด หรือการตัดต่อนั้นขึ้นอยู่กับสไตล์ หรืออารมณ์ของผู้ตัดต่อ เป็นสำคัญ เช่น มิวสิควิดีโอ เทปวาไรตี้ที่ตัดแบบสนุกๆ ทั้งนี้เนื่องจากงานทั้งสองประเภทนี้ โดยเฉพาะมิวสิควิดีโอ เป็นงานที่มีหลากหลายรูปแบบ (style) และอารมณ์ ขึ้นอยู่กับเนื้อหา จังหวะดนตรีของเพลงนั้นๆ และขึ้นอยู่กับสไตล์และอารมณ์ของผู้กำกับ ตลอดจนเจ้าหน้าที่ตัดต่อด้วย จึงทำให้ไม่สามารถกำหนดแน่ตอนตายตัวได้ว่าต้องการภาพใด เทปวาไรตี้ที่ตัดแบบสนุกๆ ก็เช่นกัน เป็นการเลือกภาพมาตัดให้หลังจังหวะของอารมณ์เป็นสำคัญ ภาพบางภาพอาจจะสื่อถึงอารมณ์สนุกสนานได้ในตัวเอง แต่บางภาพต้องนำไปประกอบกับภาพอื่นๆ จึงจะสื่อความหมายตามอารมณ์ที่ต้องการ ดังนั้นจึงต้องดูภาพอื่นๆ และลำดับของภาพที่มาประกอบกันด้วย ซึ่งไม่สามารถกำหนดล่วงหน้าได้ว่าภาพใดควรประกอบกับภาพใด หรือควรเรียงลำดับเช่นไร ทำให้การตัดต่องานทั้ง 2 ประเภทนี้ จำเป็นต้องคิดจิตใจฟุ้งเหวี่ยงเข้าไปทั้งหมด ซึ่งทำให้เสียเวลาพอสมควร

“ เอ็มวี (MV หรือ music video) ไม่เวิร์ก ต้องการคัทที่ไม่เป็นละคร แล้วแต่สไตล์ของผู้ตัด (ผู้กำกับ) เดี่ยวเอาคัทโน้น เดี่ยวเอาคัทนี้ บอกไม่ได้ว่าจะเอาคัทไหน ตอนถ่ายไม่ได้กำหนดว่าซีนไหน ฉากที่เท่าไรๆ เป็นการตัดยา.... วีทีอาร์ วาไรตี้ (VTR variety) ตัดสนุก ๆ เช่นเดียวกับเอ็มวี หากที่จะบอกว่าไม่เอาตรงไหน ก็ต้องโหลดเข้าไปหมด เสียเวลาโหลดในระดับหนึ่ง ใช้เวลาในการตัดมากกว่าลิเนียร์ ” (วินัย สัตตะระจาวงษ์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

ส่วนผู้ปฏิบัติของบริษัทผู้รับผลิต รายการโทรทัศน์ที่ผลิตภาพยนตร์โฆษณา มีความเห็นว่า ความเหมาะสมของเทคโนโลยีการตัดต่อแบบอน-ลิเนียร์ กับงานประเภทนี้อยู่ที่ คุณภาพของงาน ความสะดวกในการทำงาน และความยาวของงาน

“ ในเรื่องคุณภาพของงาน สามารถออนไลน์ รายการทีวีได้ แต่สปอตไม่ได้ ยกเว้นสปอตที่เร่งด่วน และไม่เน้นคุณภาพความคมชัด ” (ถนัดชัย แก่นจันทร์หอม, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ เหมาะกับงานที่ไม่เน้นคุณภาพความคมชัดมาก งานออฟไลน์ ซึ่งต้องไปพินนิชเป็นอย่างอื่น ” (มรกต ปิยะเกตุสิน, สัมภาษณ์, 11 มีนาคม 2540)

ในเรื่องของคุณภาพของงานที่ผู้ปฏิบัติของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ มีความเห็นว่า เทคโนโลยีการตัดต่อแบบอน-ลิเนียร์ มีความเหมาะสม โดยเห็นว่าสามารถออนไลน์รายการโทร

ทัศน์ได้ กล่าวคือ คุณภาพความคมชัดของรายการโทรทัศน์ที่ตัดต่อจาก เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีนีเยร์ มีความคมชัดเพียงพอที่สามารถจะแพร่ภาพออกอากาศได้ (ออนไลน์) หรือเหมาะกับงานที่ไม่เน้นคุณภาพความคมชัดมากนัก เช่นงานออฟไลน์ หรืองานที่ตัดขึ้นเพื่อเป็นแบบอย่างสำหรับใช้ในการตัดต่อจริง โดยการตัดต่อจริงนั้นจะไปทำสำเร็จในขั้นสุดท้าย (ฟินนิช) ด้วยเทปฟอร์มเมตต่างๆ เช่น เบต้า หรือ ดี-วัน (D-1) ที่มีคุณภาพความคมชัดมากกว่า ส่วนงานที่ได้จากการตัดต่อออฟไลน์นั้นจะไม่นำไปใช้เพื่อออกอากาศ โดยเห็นว่าคุณภาพความคมชัดยังไม่เพียงพอสำหรับงานภาพยนตร์โฆษณา หรือสปอต นั้นเน้นความคมชัดของภาพมากกว่ารายการโทรทัศน์ จึงมีความเห็นว่า ความคมชัดของงานระดับรายการโทรทัศน์นั้นยังไม่เพียงพอที่จะนำมาใช้กับงานภาพยนตร์โฆษณา แต่เห็นว่าความเหมาะสมของเทคโนโลยีกับงานภาพยนตร์โฆษณานั้น อยู่ที่ความสะดวกในการทำงาน และความยาวของงานที่ไม่มากนัก ซึ่งสอดคล้องกับลักษณะธรรมชาติของเครื่องมือ

“ ในเรื่องการใช้งานเครื่องมือ การตัดต่อ เหมาะกับสปอต มากกว่าสารคดี เพราะแก้ไขง่าย ถ้าเป็นสารคดียาว จะมีปัญหาเรื่องการจ๊อบเก็บ และถ้าทำเอฟเฟกต์มากอาจจะแสงก็ เพราะเป็นคอมพิวเตอร์ไม่สามารถเก็บอะไรที่มาก ๆ ได้ ถ้าเป็นสารคดีสั้น ได้ ” (ถนัดชัย แก่นจันทร์หอม, สัมภาษณ์. 7 มีนาคม 2540)

“ เหมาะกับสปอต เพราะสั้นไม่เปลืองเมมโมรี ” (มรกต ปิยะเกตุสิน, สัมภาษณ์, 11 มีนาคม 2540)

ความเหมาะสมของ เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีนีเยร์ในงานประเภทเดียวกัน ถ้าพิจารณาจากประเด็นที่ต่างกัน หรือจากลักษณะงานที่องค์กรดำเนินการผลิตต่างกัน ย่อมทำให้ผู้ปฏิบัติมีความเห็นแตกต่างกันไปได้ เช่น งานสารคดี ถ้าพิจารณาจากแง่มุมของการเตรียมการที่มีการกำหนดภาพ ทามโค้ดมาแล้ว ผู้ปฏิบัติเห็นว่ามีความเหมาะสม เพราะสอดคล้องกับระบบปฏิบัติที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยี แต่ถ้าพิจารณาจากแง่มุมของความยาวของเนื้อหา โดยเฉพาะเมื่อเทียบกับภาพยนตร์โฆษณาแล้ว ผู้ปฏิบัติที่อยู่ในบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ที่เน้นรับผลิตภาพยนตร์โฆษณา ย่อมเห็นว่า การใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีนีเยร์ ไม่เหมาะกับงานสารคดี แต่เหมาะกับภาพยนตร์โฆษณามากกว่า เนื่องจากมีความยาวนานน้อยกว่าสารคดี โดยเฉพาะถ้าเป็นสารคดียาวด้วยแล้วอาจเกิดปัญหาเรื่องการจ๊อบเก็บได้ ซึ่งเป็นธรรมชาติของเครื่องมือที่ทำงานด้วยคอมพิวเตอร์ เพราะถูกจำกัดเรื่องพื้นที่ในการจัดเก็บ จะเห็นได้ว่า ลักษณะงานที่องค์กรดำเนินการ

ผลิตที่ต่างกัน ย่อมมีวัฒนธรรมการทำงานต่างกัน และทำให้มีมุมมอง ความคิดเห็นเกี่ยวกับ เทคโนโลยีและประเภทของงานแตกต่างกัน

อย่างไรก็ดีในองค์กรที่ดำเนินการผลิตงานประเภทเดียวกัน ก็ยังอาจมีมุมมอง ความคิดเห็น ในประเด็นอื่นๆ อีก เช่นในเรื่องของการทำออฟเฟกในงานภาพยนตร์โฆษณา

“ทำให้หนังมีออฟเฟกเพิ่มขึ้น หรือทำออฟเฟก เช่น ลีชียากๆ ได้ ชื่อนภาพแบบมีปัญหาได้ สะดวกขึ้น เอาเพลงใส่ลงมา ทำให้รัชท์คัท (rough cut) โกล้เคียงของจริงช่วยได้เยอะมาก ภาพซ้อนกันก็ซ้อนได้ เห็นออฟเฟกเลย ” (อรุณศรี ศรีโรจนันท์, สัมภาษณ์, 19 มีนาคม 2540)

ความเหมาะสมของเทคโนโลยีกับงานภาพยนตร์โฆษณานี้ จากการสัมภาษณ์ ผู้ปฏิบัติคน เดิมนี้ ยังให้ความเห็นเพิ่มเติมว่า จากความสะดวกในการใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ ดังกล่าวมีผลทำให้การนำเสนองานมีความสะดวกมากขึ้น จึงเป็นความเหมาะสมที่จะใช้เทคโนโลยี นี้กับงานประเภทนี้

“ทำให้ลูกค้าแอฟฟรูฟ (approve) ง่ายขึ้นไม่ต้องอธิบายมาก เพราะเดิมตัดเป็นฟิล์ม จะไม่ เห็นออฟเฟก และไม่สะดวก เมื่อลูกค้าต้องการเปลี่ยนคัทตึง (cutting) จะต้องเอาฟิล์มท่อนนั้นมาต่อ กับท่อนนี้สลับกันไปมา ซึ่งก็จะไม่สามารถจำเวอร์ชันก่อนได้ แต่นอน-ลิเนียร์ สามารถทำได้หลาย เวอร์ชัน โดยที่สามารถเห็นทุกเวอร์ชัน ทำให้ทุกคนมีส่วนเข้ามาทำงาน 1 ชิ้นมากขึ้น ” (อรุณศรี ศรีโรจนันท์, สัมภาษณ์, 19 มีนาคม 2540)

การนำเสนองานที่เห็นลำดับความเป็นไปของเนื้อหาจนตลอดจนความแตกต่างของเนื้อหา งานชิ้นเดียวกันแต่หลายแบบ (เวอร์ชัน) เป็นลักษณะของการผลิตภาพยนตร์โฆษณา ซึ่งมีความ สำคัญ เนื่องจากผู้ที่เกี่ยวข้องหลายฝ่ายต้องทำ การตัดสินใจร่วมกัน ความเหมาะสมของเทคโนโลยี การตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ จึงอยู่ที่การเปิดโอกาสให้ผู้เกี่ยวข้องต่างๆ เหล่านั้น ได้มีโอกาสเลือก งานให้ตรงกับความต้องการได้มากที่สุด และทำให้ผู้ปฏิบัติงานตัดต่อสามารถแก้ไขงานให้ตรงกับ ความต้องการนั้นๆ ได้โดยสะดวก ซึ่งรวมไปถึงการแก้ไขให้อยู่ในกรอบของการตรวจภาพยนตร์ โฆษณาก่อนออกอากาศด้วย หรือที่เรียกว่าการเซ็นเซอร์ (censor) ซึ่งการเซ็นเซอร์เป็นอีกขั้นตอน หนึ่งที่จำเป็นและสำคัญในการผลิตภาพยนตร์โฆษณาเพื่อออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์

“ช่วยได้เยอะเลย ถ้าเป็นการตัดฟิล์ม มีโลโก้ ซุปเปอร์ ส่งเซ็นเซอร์ ต้องแปลงเป็นเทป แล้วของห้องทำซุปเปอร์ แคนอน-ลีเนียร์ สามารถพิมพ์ หรือกล้องจับซุปเปอร์ ทำได้เลย ง่าย ทำงานสะดวก” (อรุณศรี ศรีโรจนันท์, สัมภาษณ์, 19 มีนาคม 2540)

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่า ทั้งผู้บริหารและผู้ปฏิบัติของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ มีการพิจารณาความเหมาะสมของการใช้เทคโนโลยีกับประเภทของงาน โดยมีความสอดคล้องไปกับลักษณะของการผลิต คือลักษณะงานและวิธีการทำงาน ซึ่งการพิจารณานี้สอดคล้องกับการปฏิบัติจริง อาจกล่าวได้ว่าการจัดการเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีเนียร์ในด้านระบบปฏิบัติ ในมิติของประเภทของงาน มีความสำเร็จในการใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี แต่หากการพิจารณานี้ไม่สอดคล้องกับการปฏิบัติจริง หรือไม่สอดคล้องกับลักษณะงานที่องค์กรดำเนินการผลิตอยู่ โอกาสที่จะไม่ประสบความสำเร็จจากการใช้เทคโนโลยีก็อาจเกิดขึ้นได้

“เหมาะ กับสปอต อะไรที่ต้องเร็วๆ สักวันนี่พุงนี่เอา แต่ 90% ของที่นี้เป็นรายการ ซึ่งส่วนใหญ่จะสวิตซ์มาเสร็จเรียบร้อยแล้ว การใช้งานนอน-ลีเนียร์จึงเพื่อนำมาตัดไว้ลงเวลาได้ และนอน-ลีเนียร์มีเอฟเฟกน้อย ยังเป็นทูติ (2D) อยู่ พลิกม้วนไม่มี มีแค่แยกๆ ภาพไป ซึ่งสำหรับรายการต้องมีเอฟเฟก มีลูกเล่น เช่น ระเบิดมารวมกัน หรือระเบิดออกไป ” (ยงเกียรติ ประกาศัจธรรม, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2540)

จะเห็นได้ว่า ถ้านำเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีเนียร์มาใช้โดยไม่สอดคล้องกับลักษณะงานที่องค์กรดำเนินการผลิตอยู่ การใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีก็จะไม่ได้ประโยชน์สูงสุด เป็นการนำเทคโนโลยีมาใช้เพื่อความสะดวกบางประการที่สามารถจะใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีได้เท่านั้น ในที่นี้ 90% เป็นงานรายการ ในขณะที่ผู้เข้มีค ามเห็นว่าเทคโนโลยีนี้ไม่เหมาะกับงานรายการ แต่เหมาะกับงานภาพยนตร์โฆษณา ดังนั้นสิ่งที่พอจะใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีได้ ก็คือการนำมาตัดต่อเพื่อควบคุมเวลารายการเท่านั้นให้พอดีกับเวลาในการออกอากาศเท่านั้น ไม่ได้นำเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีเนียร์ มาใช้เพื่องานตัดต่อที่แท้จริงเลย การใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีจึงไม่เกิดประโยชน์สูงสุด

บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ / ผู้บริหาร

บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ พิจารณ ความเหมาะสมระหว่างประเภทของงาน กับเทคโนโลยีที่ความยาวของงาน วิธีการทำงาน และวัตถุประสงค์ของการใช้งาน จากลักษณะธุรกิจ

ขององค์กร เป็นองค์กรที่ให้บริการด้านตัดต่อโดยคิดค่าบริการตามคาบระยะเวลาการใช้เครื่องมือ หรือตามโปรเจกงานที่รับผลิต โดยมีกำหนดระยะเวลาแน่นอน ดังนั้นความยาวของงาน วิธีการทำงานที่เหมาะสม จึงมีความสัมพันธ์กันอย่างสำคัญกับความเหมาะสมที่จะใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ ทั้งนี้เพราะการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์เป็นการนำสัญญาณที่เก็บไว้ในฮาร์ดดิสก์ มาทำการตัดต่อ ถ้างานนั้นมีความยาวมากก็จะใช้พื้นที่ในการเก็บภาพมาก ก็จะไม่เหมาะสม และทำให้ไม่สามารถทำงานอื่นต่อไปได้

“ โฆษณา ใช้นอน-ลิเนียร์มากที่สุด ใช้ตัดออฟไลน์ สั้นจบเร็วดี และทำได้หลายเวอร์ชัน แต่ก็ขึ้นกับบักเจ็ท (budget) และความรัดกุมในการทำงาน...สารคดีสั้น ไตเติลหัว-ท้าย สั้น จบเร็ว ไม่เปลืองเมมโมรี ” (จารูวรรณ เศษประเสริฐ, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2540)

ผู้บริหารยังมีความเห็นเพิ่มเติมว่า หากจะใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์สูงสุด ก็จะต้องมีวิธีการทำงานที่เหมาะสม หากวิธีการทำงานไม่เหมาะสมก็อาจก่อให้เกิดปัญหาในการทำงานได้ และทำให้เสียเวลา

“ สารคดี ก็ควรใช้นอน-ลิเนียร์ แต่ขึ้นอยู่กับการเตรียมการ ” (จารูวรรณ เศษประเสริฐ, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2540)

อย่างไรก็ตามในงานประเภทเดียวกัน ในมิติหนึ่ง เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ อาจจะมีเหมาะสม แต่อีกมิติหนึ่งอาจจะไม่เหมาะสมก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์ และมุมมองในการใช้เทคโนโลยี ซึ่งเป็นอัตวิสัยของแต่ละบุคคล

“ ละคร มีความสะดวกดี ในการซิงค์ (sync.) เสียง แต่ไม่คุ้มในการใช้ตัด เพราะละคร สวิทซ์มาเสร็จ และถ่ายเสร็จก็ตัดเสร็จเลย เหมือนเรียลไทม์ (real time) ไม่เสียเวลา ” (จารูวรรณ เศษประเสริฐ, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2540)

บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ / ผู้ปฏิบัติ

ผู้ปฏิบัติของบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ มีความเห็นเกี่ยวกับความเหมาะสมของเทคโนโลยี กับประเภทของงาน ในมิติความยาวของงานไม่แตกต่างจากผู้บริหารนัก โดยเปรียบเทียบกัน ระหว่างสปอต มิวสิควิดีโอ และสารคดี โดยมีความเห็นว่า งานที่มีความยาว เช่น สารคดี

จะทำให้เสียเวลามากกว่างานที่ไม่ยาวมากนัก เช่น สปอต และมิวสิควิดีโอ และนอกจากนี้ความสะดวกในการทำงานประกอบด้วยลักษณะของงานนั้นๆ เองด้วย

“ นอน-ลีเนียร์ เหมาะกับสปอต เอ็มวี สารคดี เพราะเครื่องมือมีให้ใช้ดีกว่า การทำงานดีกว่า เพราะย้ายได้ เปลี่ยนได้ แต่เหมาะกับสปอต และเอ็มวี มากกว่าสารคดี เพราะต้องการความละเอียดมากกว่าสารคดี คีเทล (detail) มุมมอง ต้องการแก้ เปลี่ยนได้เลย สารคดียาวกว่า ฟุตเยอะ แก้ไขยากกว่า เสียเวลากว่า ต้องเลือกเทค ใช้เวลามากกว่า ต้องมีทรัพยากร คือฮาร์ดดิสก์มากหน่อย จึงจะเหมาะ เพราะฟุตเยอะมาก ” (อนุวัฒน์ อนุตรวณิชกุล, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2540)

และเมื่อเทียบความสะดวกในการทำงานด้วย เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีเนียร์ กับการตัดต่อแบบลีเนียร์แล้ว ผู้ปฏิบัติเห็นว่าเทคโนโลยีนี้มีความเหมาะสม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับงานโฆษณา

“ หนังสือโฆษณา ถ้าใช้ลีเนียร์จะช้า แต่นอน-ลีเนียร์ เซฟเวลาได้มาก จะทริม (trim) จะยัด จะหัด เร็วกว่า ถ้าไม่ชอบเรียกกลับมาได้ ทำได้หลายอย่างหลายครั้ง ไม่ต้องตั้งต้นใหม่ ถ้าตัดอันนี้ไม่ชอบใจ ก็อันดู (undo) เรียกกลับมาได้ แต่ลีเนียร์ต้องทำใหม่ เรียกมาไม่ได้ ” (ปภัตสร บุญประสิทธิ์, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2540)

เมื่อพิจารณาความเหมาะสมของเทคโนโลยีกับประเภทของงาน ในมิติด้านคุณภาพ ความคมชัดของภาพ จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลในระดับปฏิบัติมีความเห็นว่าภาพยนตร์โฆษณามีความเหมาะสม เนื่องจากการตัดต่อในระดับออฟไลน์ และมิวสิควิดีโอ ก็มีความเหมาะสมเช่นกัน แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับงบประมาณ และทัศนคติความชอบของตัวบุคคล

“ หนังสือโฆษณา ใช้ออฟไลน์ เหมาะดีแล้ว...เอ็มวี เหมาะสม ถ้าทุนน้อยก็ตัดเพื่อไปออนแอร์ได้เลย เพราะลูก (looked) ของเอ็มวีก็อยากได้แบบมีเกรนหน่อยๆ อยู่แล้ว ใช้เรสโซลูชันสูงๆ ก็ออนแอร์ได้เลย ” (ปภัตสร บุญประสิทธิ์, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2540)

จากการศึกษา จะเห็นได้ว่า การจัดการเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีเนียร์ให้ได้ประโยชน์สูงสุดในด้านระบบปฏิบัติ โดยพิจารณาจากประเภทของงานนั้น จะมีความสัมพันธ์กับลักษณะการผลิตงานแต่ละประเภทเป็นอย่างมาก และขึ้นอยู่กับอวัสัยของผู้ปฏิบัติ ที่เกี่ยวกับความ

คาดหวัง ทักษะคติ ความชอบ และวิธีการทำงานประกอบด้วย โดยผู้บริหารและผู้ปฏิบัติจะมีความคิดเห็นที่ไม่แตกต่างจากกันนัก ทั้งนี้เพราะผู้บริหารในองค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ และบริษัทผู้ให้บริการด้านติดต่อ มักจะเป็นผู้ปฏิบัติด้วยหรือคลุกคลีกับงานปฏิบัติมาก การที่จะใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีให้ได้ประโยชน์สูงสุด ก็ควรใช้ให้เหมาะสมกับประเภทของงานนั้นๆ อย่างไรก็ตามอาจจะสรุปความเหมาะสมระหว่างประเภทของงานกับเทคโนโลยีการติดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ ได้ดังนี้

ตารางที่ 2 : สรุปความเหมาะสมระหว่างประเภทของงาน กับเทคโนโลยีการติดต่อแบบนอน-ลิเนียร์

ประเภทของงาน	สถานีโทรทัศน์		บริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์		บริษัทผู้ให้บริการด้านติดต่อ		เหตุผล
	ผู้บริหาร	ผู้ปฏิบัติ	ผู้บริหาร	ผู้ปฏิบัติ	ผู้บริหาร	ผู้ปฏิบัติ	
ข่าวประจำวัน	ไม่เหมาะสม	ไม่เหมาะสม					ระบบปฏิบัติ ของเทคโนโลยีไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมการทำงาน คือ ข่าวประจำวันต้องการความเร็ว มีเวลาทำงานน้อย แต่การใช้เทคโนโลยีการติดต่อแบบนอนลิเนียร์ติดตั้งดิจิทัลก่อน ซึ่งทำให้เสียเวลา
สัปดาห์	เหมาะสม	เหมาะสม					ประสิทธิภาพของเทคโนโลยีเอื้ออำนวยให้กับงาน เพราะมีเวลาในการทำงานมากกว่าและต้องการความพิถีพิถันสวยงามมากกว่าข่าวประจำวัน

ประเภท ของงาน	สถานีโทรทัศน์		บริษัทผู้รับผลิตราย การโทรทัศน์		บริษัทผู้ให้บริการด้าน ตัดต่อ		เหตุผล
	ผู้บริหาร	ผู้ปฏิบัติ	ผู้บริหาร	ผู้ปฏิบัติ	ผู้บริหาร	ผู้ปฏิบัติ	
งาน โปรม โหมท ช่วง แทรกใน รายการ		เหมาะสม					มีความยาวไม่มาก สามารถแก้ไข เปลี่ยน แปลงได้ง่าย สะดวก ในการทำงาน
ละคร เกมต์ โชว์ รายการ การสนทนา			เหมาะสม	เหมาะสม			มีการทำสำเร็จมาแล้ว ส่วนหนึ่ง สะดวกใน การเชื่อมต่อต่อตอน ต่างๆ เข้าด้วยกัน และ ใช้เพื่อควบคุมความ ยาวของรายการให้ลง เวลาที่จะออกอากาศ ตลอดจนสลับชิ้น เว้น ช่วงโฆษณา
			ความ เห็นที่ แตกต่าง				ความคมชัดของภาพ และเสียงไม่ได้ตาม ต้องการ
					ความ เห็นที่ แตกต่าง		ไม่คุ้ม เพราะตัดต่อมา แล้วในตัวตั้งแต่ตอน บันทึกเทป
มิวสิควิดีโอ เทปวาไรตี้				ไม่เหมาะสม			เนื่องจากไม่มีการ กำหนดภาพ ขึ้นกับ สไตล์และอารมณ์ของ ผู้กำกับผู้ตัดต่อ และ เนื้อหาอารมณ์ของ งานนั้นๆ
สารคดี				เหมาะสม	เหมาะสม		สอดคล้องกับระบบ ปฏิบัติของเทคโนโลยี คือมีการกำหนดภาพ จดตาม ใ้ค้ลมาแล้ว สะดวกต่อการดิจิทัล

ประเภท ของงาน	สถานีโทรทัศน์		บริษัทผู้รับผลิตราย การโทรทัศน์		บริษัทผู้ให้บริการด้าน ตัดต่อ		เหตุผล
	ผู้บริหาร	ผู้ปฏิบัติ	ผู้บริหาร	ผู้ปฏิบัติ	ผู้บริหาร	ผู้ปฏิบัติ	
						เหมาะสม	แก้ไขง่าย
				ความ เห็นที่ แตกต่าง			ถ้ายาวมากจะมีปัญหา เรื่องการจัดเก็บ และ เสียเวลา
ภาพยนตร์ โฆษณา			เหมาะสม				เหมาะกับลักษณะงาน ทำให้เสนองาน สะดวก ทำได้หลาย เวอร์ชัน
				เหมาะสม			สะดวกในการทำงาน และการแก้ไข อีกทั้ง งานมีความยาวไม่มาก ไม่เปลืองพื้นที่ ฮาร์ดดิสก์ในการจัด เก็บ ความคมชัดใช้ได้ สอดคล้องกับลักษณะ งานที่ไม่เน้นคุณภาพ มากนัก

2.2 วิธีการทำงาน

เนื่องจากการตัดต่อด้วยเทคโนโลยีแบบนอน-ลิเนียร์ เป็นการนำสัญญาณข้อมูลภาพที่เป็นสัญญาณดิจิทัลมาตัดต่อด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ มิใช่เป็นการตัดต่อด้วยสัญญาณภาพจริงๆ ดังเช่นการตัดต่อด้วยเครื่องเทปในระบบลิเนียร์ ดังนั้นจึงมีวิธีการของระบบปฏิบัติบางประการแตกต่างกัน โดยเฉพาะ ตามลักษณะของนวัตกรรมทางเทคโนโลยี ซึ่งเป็นวิธีการทำงานที่ไม่ขึ้นอยู่กับลักษณะขององค์กร เช่น ในการทำงานด้วยระบบตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ จำเป็นต้องมีการดิจิทัลภาพเก็บไว้ในฮาร์ดดิสก์ก่อนทำการตัดต่อ เป็นต้น ซึ่งก็คือระบบปฏิบัติที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยีนั่นเอง นอกจากการดิจิทัลแล้ว การจัดหมวดหมู่ข้อมูล รวมไปถึงการจัดเก็บข้อมูลต่างๆ ก็เป็นระบบปฏิบัติที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยีด้วย ในการศึกษาครั้งนี้จึงสนใจศึกษาว่า ผู้บริหารและผู้ปฏิบัติขององค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์มีการจัดการเทคโนโลยีด้านระบบปฏิบัติ ในเรื่องของวิธีการทำงาน สอดคล้องกับระบบปฏิบัติที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยีหรือไม่อย่างไร ซึ่งแต่ละองค์กรอาจมีวิธีการจัดการที่แตกต่างกันไปได้ ตามลักษณะงานที่องค์กรดำเนินการผลิต อันเป็นการสะท้อนถึงวิธีการใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์ขององค์กรนั้นๆ

สถานีวิทัศน์ / ผู้บริหาร

ในการตัดสินใจรับเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์เข้ามาใช้ในองค์กรนั้น เป็นการพิจารณาจากทิศทางในอนาคตขององค์กรเป็นหลัก ซึ่งเป็นไปตามกระแสการเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี แต่ในแง่ของวิธีการทำงาน ผู้บริหารของสถานีวิทัศน์บางองค์กร ก็เห็นปัญหาในเรื่องของการเข้ากับระบบวัฒนธรรมเดิมขององค์กร ทั้งนี้เนื่องจากเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์นั้น จัดได้ว่าเป็นการนำเข้าเทคโนโลยีจากต่างประเทศ ซึ่งผู้คิดค้นขึ้นก็เพื่อตอบสนองความต้องการใช้งาน โดยอยู่บนพื้นฐานวัฒนธรรมของคนในประเทศนั้น โดยอาจสอดคล้องกับวัฒนธรรมของผู้ใช้เทคโนโลยี ในองค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ของไทยหรือไม่ก็ได้

“ เครื่องมือนี้สร้างขึ้นตามความต้องการของมนุษย์ ในที่นี้เราก็ต้องพูดว่า ประเทศที่พัฒนาแล้ว ประเทศที่พัฒนาแล้วเขาก็มีปัญหา มีการแข่งขัน เขาก็อยากจะรู้ อยากจะทำอะไรที่มันรวดเร็ว ในใจที่เขาคิด เขาต้องคิดเครื่องมือ...เราก็ต้องพยายามทำตัวเองให้เหมือนฝรั่ง หรือเหมือนกับคนที่เขาทำงาน เราต้องทำงานเหมือนฝรั่ง หรือทำงานเหมือนญี่ปุ่นอะไรอย่างนี้ แต่อย่าลืมว่าวัฒนธรรมของเรา กับของเขาไม่เหมือนกัน มันก็ค่อนข้างยากนะ หลายประเทศที่เจริญอย่างเกาหลี ญี่ปุ่นนี้ สมมุติอเมริกาคิดคอมพิวเตอร์ อินเทอร์เน็ตอะไรขึ้นมาระบบหนึ่ง เขาจะไม่ทำตาม เขาจะพยายามคิดว่าในวัฒนธรรมในพื้นฐานเขาทำอย่างไร ประชาชนเขาทำอย่างไร เขาต้องคิด ระบบการทำงาน

ของเขาขึ้นมาใหม่อีกระบบหนึ่ง ในอังกฤษ ในยุโรป ก็พยายามคิดโนระบบพื้นฐานของเขาอีกระบบหนึ่ง เมืองไทยเป็นเมืองที่ว่า เราไม่สามารถจะทำระบบของเราเองขึ้นมาได้ เราก็ต้องตาม ตามระบบของใครของมันระบบหนึ่ง.....” (สุระ เกณฑะสิล, สัมภาษณ์, 20 กุมภาพันธ์ 2540)

อย่างไรก็ตามการที่จะนำเทคโนโลยีระบบใดระบบหนึ่งเข้ามาใช้ ก็ยังมีเกณฑ์ในการพิจารณา โดยดูจากคู่แข่งต่างประเทศในเชิงของการใช้เทคโนโลยีตามกัน เพื่อเป็นตัวอย่างในเรื่องวิธีการใช้เทคโนโลยีกับระบบงานที่ต้องการปรับเปลี่ยนนั้นว่าประสบความสำเร็จหรือไม่ ถ้าประสบความสำเร็จก็ใช้วิธีการเช่นนั้น หรือถ้ามีปัญหาโลกก็สามารถเรียนรู้และแก้ไข เพื่อให้สามารถนำระบบนั้นมาใช้ได้ดีกว่า

“ คู่แข่งขันมันเป็นแรงกระตุ้นเหมือนกัน มันสร้างความเชื่อมั่น บางที่เราอาจต้องตามเขา พอเขาลองระบบนั้นแล้ว ดูว่าเขาเวิร์กไหม มีปัญหาอะไร ถ้าของเขาดีเราก็ตาม อย่างน้อยเราก็มีที่ปรึกษา มีคนทดลองแล้ว รู้ว่ามีปัญหาอะไร เราสามารถทำได้ดีกว่าเขาได้ ” (สุระ เกณฑะสิล, สัมภาษณ์, 20 กุมภาพันธ์ 2540)

การที่ผู้บริหารพิจารณาระบบงานที่มีการเปลี่ยนระบบ ไปจากเดิมทั้งกระบวนการเช่นนี้ สอดคล้องกับข้อเสนอของ Gattiker ในเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างนวัตกรรมกับโครงสร้างการผลิต เดิม ที่ว่า นวัตกรรมที่มีผลกระทบกับทั้งกระบวนการ จะได้รับการพิจารณาอย่างระมัดระวังมากกว่านวัตกรรมที่มีผลกระทบเพียงบางส่วนของกระบวนการ อย่างไรก็ตามในทางปฏิบัติยังมิได้มีการวางแผนการจัดการอย่างหนึ่งอย่างใดไว้ จากการศึกษาการจัดการด้านระบบปฏิบัติ ในมิติของประเภทของงานพบว่า ในงานข่าวนั้น เทคโนโลยีการติดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ ไม่เหมาะสม ซึ่งเนื่องมาจากระบบปฏิบัติที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยี ไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมในการทำงาน ประกอบกับการเปลี่ยนแปลงยังไม่เป็นไปตามระบบโดยสมบูรณ์ อย่างไรก็ตามทัศนคติของผู้บริหารสถานีโทรทัศนมีความเห็นว่า การจัดการในขณะนี้คือ เนื่องจากการนำเข้าเทคโนโลยีดังกล่าว โดยที่เราไม่สามารถทำระบบของเราขึ้นมาได้เอง และต้องเลือกตามระบบใดระบบหนึ่ง ดังนั้นวิธีการทำงานจึงต้องทำงานให้เข้ากับเทคโนโลยี โดยต้องปรับแก้ที่ตัวผู้ปฏิบัติ เพราะเห็นว่าปัญหาเกิดขึ้นจากตัวผู้ปฏิบัติ และมีความคิดเห็นว่าวิธีการที่จะปรับแก้ก็คือ การจ้างช่างมานั่งประจำเครื่อง เป็นผู้ใช้งานเครื่องมือ มีผู้กำกับหรือครีเอทีฟ หรือบรรณาธิการข่าว ผู้รับผิดชอบงานเป็นผู้ทำงานในด้านเนื้อหาสารของงานนั้นๆ

“ ปัญหาที่เกิดขึ้นส่วนมากจะเกิดตรงที่ไม่ใช่ช่าง ไม่รู้เรื่องเครื่องมาใช้เครื่อง ก็ฝ่ายช่างเขา ไม่ได้เรียนช่างมา เขาจบเขาก็เรียนการถ่ายกล้อง เรียนการตัดต่อ แต่พอมาเครื่องมือมันเปลี่ยนไป แทนที่จะเห็นเป็นปุ่มเป็นอะไรเห็นเป็นภาพ มันกลายมาเป็นคีย์บอร์ดบ้างอะไรแบบนี้ เห็นเป็นจอทุกอย่างรวมในนี้ จับต้องไม่ได้ ก็ลำบากนะ เราก็คิดว่าลำบากนะถูกไหม คนที่ไม่ได้เรียนมาแล้วไปทำงาน แต่เราก็มีวิธีแก้ไขซึ่งเราก็พยายามเรียกร้องผู้ใหญ่..... ลักษณะนี้ไม่ยากเลย เมื่อเทคโนโลยีใหม่ มา ผมก็เอาช่างลงไป ลงไปนั่งกับเครื่อง จ้างช่างมานั่งกับเครื่อง ฝ่ายช่างมาปุ๊บคุณไม่ต้องจับอะไร ทั้งนั้น คุณทำแค่คอนเซ็ปต์ คอนเซ็ปต์ในการทำงาน มีหัวใจในการทำงาน ขอให้คุณใช้คอมพิวเตอร์เป็น เลือกข้อมูลมาเขียนข่าวเท่านั้นเอง แล้วการโปรดัคชั่นทั้งหมดคุณไม่ต้องไปเรียนรู้ อะไรใหม่ คุณก็มอบให้คนที่เขาเก่งเขาทำไป แล้วคุณก็นั่งดู นั่งบอกเขา ผมต้องการแบบนี้ คุณทำมา นั่นนะเวิร์ค ” (สุระ เกนทนะศิล, สัมภาษณ์, 20 กุมภาพันธ์ 2540)

อย่างไรก็ดีในทางปฏิบัติจริง ผู้บริหารไม่สามารถจัดการเช่นนี้ได้ เนื่องจากระบบงานขององค์กรที่เป็นรัฐวิสาหกิจไม่เอื้ออำนวยให้ทำเช่นนั้น ผู้บริหารจึงใช้วิธีให้การอบรมและใช้ระยะเวลา เพื่อให้ผู้ปฏิบัติเกิดความคุ้นเคยกับระบบของเทคโนโลยี

“ ก็คงต้องใช้เวลานะ ใช้เวลาค่อยๆ แนะนำ เทรนนิ่ง ฝึกสอนไปเรื่อยๆ...เขาคุ่นกับการทำงานแบบเดิม เขาไม่คุ้นกับการทำงานหน้าเครื่อง...” (สุระ เกนทนะศิล, สัมภาษณ์, 20 กุมภาพันธ์ 2540)

สถานีโทรทัศน์ / ผู้ปฏิบัติ

ในส่วนของผู้ปฏิบัติของสถานีโทรทัศน์นั้น ผลจากการศึกษาทำให้ทราบว่า ในงานข่าวพบว่าระบบปฏิบัติที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยี ไม่สอดคล้องกับวัฒนธรรมการทำงานในการผลิตข่าว ซึ่งต้องแข่งกับเวลา เนื่องจากความใหม่ สด ทันกับเหตุการณ์เป็นคุณค่าอย่างหนึ่งของข่าว ดังนั้นในการทำงานข่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข่าวประจำวัน จึงเป็นการทำงานแบบวันต่อวัน หรือชั่วโมงต่อชั่วโมง ซึ่งเน้นเนื้อหาข่าว ความเร็วทันเวลา มากกว่าความประณีตสวยงามของภาพ ดังนั้นผู้ปฏิบัติจึงใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ เพื่อการตัดต่อข่าวประจำวันน้อยมาก หรือไม่ใช้เลย โดยไปใช้เครื่องมือในระบบลิเนียร์ ซึ่งสามารถสนองตอบวัฒนธรรมการทำงานข่าวมากกว่า ส่วนเทคโนโลยีการตัดต่อแบบ-นอนลิเนียร์นั้น จึงต้องนำไปใช้กับงานที่ไม่ต้องแข่งกับเวลามากนัก มีการเตรียมการก่อนตัดต่อได้ เช่น สก๊อปข่าว หรือนำเครื่องมือตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ไปใช้เพื่อวัตถุประสงค์

ประสงค์อื่นแทน คือ ใช้เพื่อทำกราฟฟิกประกอบในการรายงานข่าวบางข่าว ที่ยังไม่มีภาพเหตุการณ์ข่าวมาออกอากาศ

“ ถ้าตัดข่าวปกติ ไม่ใช้นอน-ลิเนียร์ ใช้ทัศนเร็วกว่า เพราะดูอารมณ์เนื้อข่าว แต่ถ้ามีซูเปอร์ก็ตัดด้วยนอน-ลิเนียร์ หรืออาจจะตัดแค่ซูเปอร์ ตรงอื่นใช้เทป ” (วิกิจ แก้วเจริญ, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

“ ไม่ได้ใช้ตัดต่อเลยแม้แต่สตู๊ป ไปตัดแล้วไม่ชำนาญ ตัดข่าวได้น้อย ใช้เวลามาก...จะใช้ทำไตเติ้ลสตู๊ป ข่าวในประเทศ ข่าวด่วนๆ เช่น ไฟไหม้ ระเบิด น้ำท่วม ที่ไม่มีภาพ ” (พงษ์เทพ ธรรมบุญรักษ์, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

อาจกล่าวได้ว่าในการผลิตข่าว ไม่มีวิธีการจัดการในเรื่องวิธีการทำงานด้วย เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ เนื่องจากความไม่เหมาะสมสอดคล้องของระบบปฏิบัติดังกล่าว แต่ผู้ปฏิบัติได้มีวิธีการที่จะใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์ขึ้นบ้าง ด้วยการนำไปใช้เพื่อทำกราฟฟิกตามวัตถุประสงค์ดังกล่าว อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาจากแผนการในอนาคตของสถานีที่มีแผนจะนำเทคโนโลยีนอน-ลิเนียร์มาใช้ทั้งกระบวนการผลิตในการผลิตข่าว ซึ่งจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมการทำงานแบบเปลี่ยนแปลงโดยสิ้นเชิง (radical) แต่ในความเป็นจริง เครื่องมือในระบบนอน-ลิเนียร์ที่นำเข้ามา นั้น ยังเป็นเพียงบางส่วนของระบบเน็ตเวิร์ค ยังไม่สามารถใช้ได้แบบเต็มระบบ กล่าวคือ นำมาใช้ในขั้นหลังการผลิต คือเพื่อตัดต่อข่าวเท่านั้น ยังไม่รวมไปถึงขั้นการผลิตและขั้นการแพร่กระจายตามแผนที่วางไว้ เป็นการนำเทคโนโลยีมาใช้เพียงบางส่วนของกระบวนการผลิตเท่านั้น จึงยังไม่เกิดประโยชน์สูงสุด และดูเหมือนจะเป็นความล้มเหลวในการใช้เทคโนโลยีด้วย หากจะใช้เทคโนโลยีนอน-ลิเนียร์ในการผลิตข่าวให้ได้ประโยชน์สูงสุดก็ต้องใช้หรือรอให้เต็มระบบเสียก่อน

“ ถ้าเต็มรูปแบบ เต็มระบบอาจจะลดระยะเวลาทำงาน อาจจะลดการส่งเทปไปออนแอร์ ความผิดพลาดในการออนแอร์จะลดลง ” (ปรีชา นาคสมบูรณ์, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2540)

“นอน-ลิเนียร์ถ้าระบบยังไม่สมบูรณ์ก็ไม่เหมาะกับงานข่าว ถ้าระบบสมบูรณ์แล้วก็เหมาะ” (พิรยुทธ ทรัพย์ศิริ, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

อย่างไรก็ดีในประเภทงานราชการซึ่ง เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ ถูกนำมาใช้ใน ขั้นตอนการตัดต่อเท่านั้น พบว่าผู้ปฏิบัติมีการจัดการในเรื่องวิธีการทำงานด้วยเทคโนโลยีนี้ โดยทำงานเป็นขั้นตอนสอดคล้องกับระบบปฏิบัติที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยี คือ มีการเตรียมการ ก่อนตัดต่อ

“นอน-ลิเนียร์ทำงานในลักษณะทามโค้ด ถ้าจะให้เร็วให้คุณภาพมาก่อน แล้วจداولมา แล้วจึงตัด ถ้าเป็นนอน-ลิเนียร์ก็เอาส่วนที่ต้องโหลดเข้าไป... โปรดิเวเซอร์ที่ดีควรจداولมาเลย แล้วดูล็อกชีท (lock sheet) ว่าอยู่ม้วนไหน นาฬิกาไหน เวลาเข้าห้องตัดต่อก็โหลดเทป เครื่องก็ตัดต่อไปตามคำสั่ง...ถ้าไม่ทำการบ้านมาก่อนแล้วไปดู ไปเลือกเทปในห้องตัดต่อก่อนตัด จะทำให้เสียเวลา” (อุดมเจริญพุกษาชาติ, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2540)

“เหมือนการเดินทางที่คุณแผนที่มาก่อน ก็ไม่เสียเวลามาก ถ้าไม่ดูไม่เคยไปมาก่อนก็ต้องถามคนไปเรื่อย” (ไพบุลย์ วงศ์สิทธิพรรุ่ง, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2540)

บริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ / ผู้บริหาร

การจัดการเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ ในมิติของวิธีการทำงานของผู้บริหารในบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ ซึ่งมีการนำเทคโนโลยีมาใช้ในขั้นหลังการผลิต หรือตัดต่องานขององค์กรเท่านั้น พบว่า มีการจัดการที่แตกต่างกันไป 2 กลุ่มคือ

1. กลุ่มที่มีความเห็นว่า มีวิธีการทำงานที่สอดคล้องกับระบบปฏิบัติของเทคโนโลยี
2. กลุ่มที่มองว่า ยังไม่มีวิธีการทำงานที่สอดคล้องกับระบบปฏิบัติของเทคโนโลยี

1. ในกลุ่มที่เห็นว่า มีวิธีการทำงานที่สอดคล้องกับระบบปฏิบัติของเทคโนโลยีได้นั้น สามารถสรุปเป็นวิธีการได้ดังนี้ คือ

1.1 มีการเตรียมการก่อนการตัดต่อ

1.2 กำหนดขั้นตอนการตัดต่อให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการดำเนินงานไปใช้

1.1 มีการเตรียมการก่อนการตัดต่อ การเตรียมการคือการเลือกฟุตเทจ และกำหนดภาพที่ต้องการจะตัดต่อไว้ล่วงหน้าด้วยการจداولทามโค้ด (time code) ของภาพที่ต้องการ มีการวาง

แผนงานการตัดต่อ เช่น การลำดับภาพ การเชื่อมต่อระหว่างภาพ การใช้เอฟเฟกหรือซ้อนข้อความไว้เรียบร้อยแล้ว

“ จะมีการเตรียมงานดี รู้ว่าจะเอาภาพไหน ” (ไพจง ไหลสกุล, สัมภาษณ์, 11 มีนาคม 2540)

โดยหลักการของการตัดต่อ การเตรียมการเช่นนี้เป็นวิธีที่เป็นหลักปฏิบัติของการทำงานตัดต่อที่สำคัญ แต่ในทางปฏิบัติการเตรียมการอาจถูกละเลยไปด้วยข้อจำกัดของเวลาที่ไม่มีเวลาเตรียมการ เนื่องจากงานนั้นมีความเร่งด่วนและการเตรียมการต้องใช้เวลา หรืออาจถูกละเลยด้วยความเคยชิน หรือแบบแผน (style) การทำงานของผู้ปฏิบัติ และในการทำงานบางประเภทลักษณะของงานไม่อาจจะทำการเตรียมการเช่นนั้นได้ อย่างไรก็ตามการตัดต่อในระบบอน-ลีนีเยอร์ ต้องการ การเตรียมการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการกำหนดภาพโดยวิธีการจดทามโค้ดมาก่อน เพื่อประโยชน์ในการดิจิทาไลซ์ ซึ่งเป็นระบบปฏิบัติที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยี การเตรียมการด้วยการจดทามโค้ดภาพที่ต้องการตัดต่อนั้น จะทำให้การดิจิทาไลซ์เร็วขึ้น

“ การเตรียมการมาดี เช่นจดทามโค้ดมาก็เร็ว ” (นันทรา ทองเย็น, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

นอกจากนี้การเตรียมการยังเป็นการประหยัดพื้นที่ในการจัดเก็บ เนื่องจากเก็บเฉพาะภาพที่ต้องการเท่านั้น

“ คุณเลือกทามโค้ด (time code) ของภาพมาใหม่ คุณใช้ช่วงนี้สำหรับตรงนี้ บางทีถ่ายมาทีหนึ่ง ช็อต (shot) หนึ่ง อาจจะถ่ายมา 20 เทก ถ้าตัวเองเลือกมาแล้วว่า เอานะ ฉันจะเอาเทกที่ 10 เข้าไป เราก็เลือกเฉพาะอันนั้น ไม่จำเป็นต้องดิจิทาไลซ์หมดทั้ง 20 เทก....” (จารุวรรณ เดชประเสริฐ, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2540)

ดังนั้นหากไม่มีการเตรียมการเลือกภาพด้วยการจดทามโค้ดมาก่อนก็จะทำให้การดิจิทาไลซ์นั้นเสียเวลามาก และไม่ประหยัดพื้นที่ในการจัดเก็บ เนื่องจากอาจต้องเก็บภาพที่ไม่ได้ใช้ด้วย

“ เดี่ยวเอาคัท (cut) โน้น เดี่ยวเอาคัทนี้ บอกไม่ได้ว่าจะเอาคัทไหน ตอนถ่ายไม่ได้กำหนดว่าซีน (scene) หนึ่งจากสอง...อีกประการหนึ่งที่ทำให้รู้สึกซ้ำก็คือ ถ้าเป็นระบบเก่าลีนีเยอร์ เราอยาก

ได้ฟุต (footage) ตรงไหน เราก็เซิร์ช (search) ตั้ง แล้วอีดิท (edit) เข้าไป ถ้าเป็นอน-ลิเนียร์ต้องเผื่อเอาไว้เยอะ ฟุตอาจต้องหาทั้งม้วน ก็โหลด (load) ทั้งม้วน เสียเวลา จริงๆ ใช้เวลามากกว่าความยาวเนื้อเทป เพราะอาจต้องแก้ไขตกแต่งสี ฟุตบางช่วงไม่ได้ใช้เลย...” (วินัย สัตตะรุจาวงษ์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

ส่วนการวางแผนงานการตัดต่อจะช่วยให้การตัดต่อสะดวก และรวดเร็วขึ้น แต่ก็มีได้เป็นความจำเป็นมาก เนื่องจากการตัดต่อในระบบอน-ลิเนียร์เป็นการตัดต่อสัญญาณข้อมูลภาพที่เก็บอยู่ในฮาร์ดดิสก์ โดยสามารถสุ่มภาพ (random access) ที่ต้องการมาได้ทันที หรือมาจากลำดับใดก็ได้ เพื่อมาทำการตัดต่อ การเข้าถึงข้อมูลภาพสามารถทำได้ภายในเศษเสี้ยววินาที และสามารถแสดงภาพได้แบบภาพต่อภาพ (side by side) บนจอคอมพิวเตอร์ ทำให้มองเห็นภาพที่มาต่อเข้าด้วยกันนั้นว่าเป็นอย่างไร

“ ทุกช่วงตอนของภาพที่เป็นอน-ลิเนียร์ สามารถเห็นได้เลย เอาภาพทุกชื่อมาดูเป็นบิน (bin) ได้ ลิเนียร์ทำไม่ได้ ต้องเซิร์ช และบันทึกเป็นแท็บเนล (thumb nail) ไม่ได้ รอไม่ได้ เซิร์ชแล้วหัวภาพก็หายไป ” (ยงเกียรติ ประกาศัจธรรม, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2540)

การทำงานในระบบอน-ลิเนียร์ยังสามารถแทรกภาพ สลับภาพได้โดยทันที รวมทั้งสามารถแก้ไขการเชื่อมต่อระหว่างภาพแบบต่างๆ ได้ด้วยการยกเลิกคำสั่งเดิม แล้วใช้คำสั่งใหม่เข้ามาแทนที่

“ อน-ลิเนียร์ทำตรงไหนก่อนก็ได้ หัวอ่านไม่อยู่กับที่ อ่านตรงที่มีข้อมูล...การอินเสิร์ตเราไม่สามารถอ้างสัญญาณแอสเซม (assem) ได้ แต่อน-ลิเนียร์ทำได้ จะแทรกจะใส่เอฟเฟกได้ทันที ถ้าเทปทำไม่ได้ต้องโยน ไลใหม่ ” (ยงเกียรติ ประกาศัจธรรม, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2540)

ดังนั้นการทำงานด้วยระบบตัดต่อแบบอน-ลิเนียร์จึงมีความสะดวกและรวดเร็วในการทำงานหรือแก้ไขงาน อย่างไรก็ตามการเตรียมงานมาก่อนการตัดต่อก็เป็นวิธีที่ทำให้การทำงานเป็นไปอย่างสะดวก รวดเร็ว และสามารถใช้เทคโนโลยีได้อย่างเต็มที่

1.2 กำหนดขั้นตอนการตัดต่อให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการทำงานไปใช้ การกำหนดขั้นตอนการตัดต่อหมายถึง การทำงานเป็นลำดับขั้นตอน ซึ่งมีความสัมพันธ์กับการจัดเก็บข้อมูลภาพ โดยสามารถจัดประเภทของการตัดต่อแบบเป็นขั้นตอนได้ 2 แบบ คือ

1.2.1 การตัดต่อแบบออฟไลน์ (off-line editing)

1.2.2 การตัดต่อแบบออนไลน์ (on-line editing)

1.2.1 การตัดต่อแบบออฟไลน์ ใช้ในงานที่ตัดขึ้นเพื่อเป็นแบบอย่าง สำหรับใช้ในการตัดต่อจริง จึงเป็นการทำงานที่ระดับความละเอียดของภาพต่ำ ทั้งนี้เพื่อเป็นการประหยัดพื้นที่ฮาร์ดดิสก์ในขณะที่ทำงาน เนื่องจากการเก็บข้อมูลภาพไว้ในฮาร์ดดิสก์ หากข้อมูลภาพในฮาร์ดดิสก์มีมากเกินไป พื้นที่ในฮาร์ดดิสก์เหลือน้อย ก็จะทำให้การอ่านข้อมูลเป็นไปได้ช้า ในการตัดต่อแบบอน-ลิเนียร์ ต้องมีการดิจิทัลภาพมาเก็บไว้ในฮาร์ดดิสก์ ในการดิจิทัลนั้นถ้าไม่มีการบีบอัด หรือคอมเพรส (compress) ภาพเสีย คือการบีบอัดเท่ากับ 1:1 คุณภาพของภาพหลังจากการแปลงสัญญาณระหว่างอนาลอกเป็นดิจิทัลหรือดิจิทัลเป็นอนาลอกนั้นจะเท่ากัน แต่จะเปลืองพื้นที่ในฮาร์ดดิสก์มาก ดังนั้นจึงต้องมีการบีบอัดข้อมูลภาพในขณะที่ทำการดิจิทัล การบีบอัดก็คือ การทำให้ข้อมูลภาพเล็กลง ใช้พื้นที่ฮาร์ดดิสก์น้อยลง โดยคุณภาพของภาพใกล้เคียงของเดิม แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับอัตราส่วนการบีบอัดภาพ ตัวอย่างเช่น ไฟล์ข้อมูลภาพขนาด 1 เมกะไบต์ (1000 กิโลไบต์ โดยประมาณ) อัตราส่วนการบีบอัดเท่ากับ 2:1 คุณภาพของภาพที่ได้จะใกล้เคียงของเดิม แต่ใช้พื้นที่ในฮาร์ดดิสก์เพียง 500 กิโลไบต์ เท่านั้น ยิ่งอัตราส่วนการบีบอัดมากขึ้น หมายถึงมีการบีบอัดข้อมูลภาพมากขึ้นก็จะใช้พื้นที่ในฮาร์ดดิสก์ ลดลง เพราะไฟล์ข้อมูลภาพมีขนาดเล็กลง คุณภาพของภาพก็จะลดลงตามไปด้วย เนื่องจากการบีบอัดมากทำให้ความละเอียดของภาพต่ำ แต่จะทำให้การอ่านไฟล์ข้อมูลเร็วเพราะไฟล์ข้อมูลมีขนาดเล็ก ถ้าเป็นภาพที่มีระดับความละเอียดของภาพสูง หรือมีรายละเอียดของภาพมาก ไฟล์ข้อมูลก็จะมีความใหญ่ และหากมีไฟล์ข้อมูลภาพถูกเก็บในฮาร์ดดิสก์มาก ในการส่งผ่านข้อมูล เครื่องก็จะอ่านได้ช้าหรืออ่านไม่ทัน ทำให้การทำงานช้าลง เนื่องจากต้องรอเครื่องอ่านข้อมูล และถ้าหากงานนั้นเป็นงานที่มีความขยาวม หรือมีฟูตเทจยาว ก็จะใช้พื้นที่จัดเก็บในฮาร์ดดิสก์มาก แต่การเก็บภาพที่ระดับความละเอียดของภาพต่ำ จะใช้พื้นที่ไม่มากทำให้สามารถเก็บภาพได้มากขึ้น

1.2.2 การตัดต่อแบบออนไลน์ เป็นขั้นตอนการทำงานที่ต่อเนื่องมาจากการตัดต่อแบบออฟไลน์ กล่าวคือ ในการตัดต่อแบบออนไลน์นั้น เมื่อตัดต่อแบบออฟไลน์เสร็จสิ้น ก็จะลบข้อมูลภาพทิ้งไป แต่เก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการตัดสินใจในการตัดต่อ หรือเรียกว่าข้อมูล EDL (Editing Decision List) ไว้ จากนั้นทำการดิจิทัลภาพเข้ามาใหม่ที่มีระดับความละเอียดของภาพสูง

เฉพาะภาพที่ใช้ในการติดต่อเท่านั้น ซึ่งจะไม่ใช้พื้นที่ในฮาร์ดดิสก์มาก และได้งานที่เหมือนการติดต่อในครั้งแรกทุกประการ แต่มีระดับความละเอียดของภาพสูงสามารถนำไปใช้แพร่ภาพออกอากาศหรือเผยแพร่โดยวิธีการอื่น เช่น การนำเสนอในห้องประชุม ในห้างสรรพสินค้า ประเภทของงานที่สามารถติดต่อแบบออนไลน์ด้วยวิธีการนี้ได้ คือ สารคดี งานพิธีเช่นเดชั่น เป็นต้น การติดต่อแบบออนไลน์อีกวิธีหนึ่งซึ่งงานนั้นต้องการคุณภาพความคมชัดของภาพสูงมาก เช่น งานภาพยนตร์โฆษณา จะนำข้อมูล EDL นี้ไปเป็นแบบอย่างการติดต่อด้วยเทปคุณภาพสูง เช่น เทปฟอร์แมทเบต้าหรือดี-วัน (D-1) ในขั้นตอนการติดต่อจริง สำหรับงานที่ติดต่อเสร็จแล้วจะลบออกจากฮาร์ดดิสก์โดยนำไปเก็บในรูปแบบอื่นๆ เช่น เก็บเป็นเทป หากต้องการเก็บงานนั้นไว้เพื่อการแก้ไขหรือเพื่อใช้งานอีก อาจเก็บเป็นข้อมูล EDL พร้อมกับฟุตเทจ เพื่อทำการดิจิทัลใหม่ด้วยข้อมูล EDL ชุดเดิม

“ ทำเสร็จต้องโยนทิ้งเข้าเทป เก็บเป็นมาสเตอร์ หรือเก็บข้อมูลเป็นตัวเลขตามโค้ดลงดิสเก็ต แล้วเก็บฟุตเทจไว้ แบบดิจิทัลไทซ์ (batch digitize) ใหม่ได้ ” (ก้อง อักษรานุเคราะห์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

อย่างไรก็ดีการติดต่อแบบออฟไลน์ (off line) และออนไลน์ (on line) นี้ ลักษณะงานบางประเภทอาจไม่มีความจำเป็นหรือไม่ต้องการการทำงาน 2 ขั้นตอนในลักษณะนี้ แต่จะทำงานเพียงขั้นตอนเดียว โดยจะดิจิทัลไทซ์ภาพที่ระดับความละเอียดของภาพสูงตั้งแต่เริ่มดิจิทัลไทซ์เลย เช่น รายการโทรทัศน์ประเภทต่างๆ ละคร และงานที่มีงบประมาณต่ำ เป็นต้น และเนื่องจากการติดต่อโดยการเก็บข้อมูลเป็น EDL พร้อมฟุตเทจนั้น อาจประหยัดพื้นที่ในฮาร์ดดิสก์ แต่ก็สิ้นเปลืองม้วนเทป ในบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์มีการใช้ม้วนเทปในการบันทึกภาพมาก จึงมีความจำเป็นที่จะต้องนำม้วนเทปไปใช้หมุนเวียน หากเก็บฟุตเทจไว้ก็จะไม่สามารถนำเทปฟุตเทจนั้นมาใช้หมุนเวียนได้ การทำงานโดยติดต่อออฟไลน์ก่อน และการที่ต้องจัดเก็บข้อมูลภาพจึงอาจไม่เหมาะสมกับลักษณะงานของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ ประเภทที่ผลิตละคร หรือรายการโทรทัศน์ประเภทต่างๆ แต่มีความเหมาะสมกับลักษณะงานของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ ที่เน้นรับงานภาพยนตร์โฆษณาเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งมีการทำงานเป็นลำดับขั้นตอน โดยมีการติดต่อออฟไลน์ก่อน ส่วนการจัดเก็บนั้นเนื่องจากภาพยนตร์โฆษณาส່วนใหญ่ จะถ่ายทำบันทึกภาพด้วยฟิล์มภาพยนตร์ การเก็บฟุตเทจที่เทเลซินมาจากฟิล์มภาพยนตร์มีคาบระยะเวลาที่แน่นอน และไม่นานมาก ก็สามารถนำเทปไปใช้หมุนเวียนได้

ในส่วนของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ที่ผู้บริหารเห็นว่า ยังไม่มีวิธีการทำงานที่สอดคล้องกับระบบปฏิบัติของเทคโนโลยี เห็นว่าระบบปฏิบัติที่จำเป็นในการใช้เทคโนโลยี เป็นข้อค้อยของเทคโนโลยี เทคโนโลยียังไม่สมบูรณ์ วิธีการทำงานต่างๆ เป็นเรื่องยุ่งยาก และไม่สอดคล้องกับลักษณะงาน ตลอดจนวัฒนธรรมการทำงานขององค์กร ดังนั้นในกลุ่มนี้จะมีแนวโน้มที่จะไม่รับเทคโนโลยี หรือมีการใช้เทคโนโลยีน้อย

“ การตัดต่อไม่มีการเตรียมการก่อน จะเอาฟรังก์นี้ เดียวนี้ ไม่แพลน (plan) งานก่อน... ปัญหาที่เจอกัน คือ ฮาร์ดดิสก์ในการตัดต่อ เพราะถ้าตัดเสร็จ เอ้าท์ออกมามีปัญหาไม่พอ ไม่มีใครอยากทำงานโดยต้องเคลียร์ (clear) ฮาร์ดดิสก์ก่อนซึ่งจุกจิก...จะทำอย่างไรให้ฮาร์ดดิสก์พอ ไม่อยากทำงาน 2 หน คือที่โลว์ควอลิตี้ก่อน...ก็อปปีโยะๆ เพราะง่าย เปลี่ยนใจได้ ชอบเพิ่มไม่ชอบลบ ฮาร์ดดิสก์เต็ม...งานน่าจะเร็ว แต่ไม่โฟลว์ (flow) เรื่องฮาร์ดดิสก์ ก็เลยไม่ได้รับความนิยม ” (สุดา อินทคุณจินดา, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ การใช้งานจริงๆ ไม่ใช่ได้เรียกเป็นเบต้ามาก่อนแล้วเข้าฮาร์ดดิสก์ เมื่อตัดเสร็จต้องกลับไปเป็นเบต้าอย่างเดิม ซึ่งลูกค้าก็หนีแล้ว เสียเวลาตรงนั้นเท่าเวลาจริง...การพรีแพเรชั่น (preparation) ก่อน-หลังเสียเวลา ระหว่างการตัดเร็วกว่า แต่อย่างไรก็เสียเวลาอยู่ที่ในเรื่องการเตรียม ” (ขงเกียรติ ประกาศสังฆธรรม, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2540)

“ นอน-ลีเนียร์ ความคล่องตัวไม่พอ เพราะยังตามเขาอยู่ เรื่องเอฟเฟกต์ สัญญาณ ความเร็ว ” (สุดา อินทคุณจินดา, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ ลูกค้าไม่พอใจ เพราะซึกซ์ซ่า เอฟเฟกต์ไม่เรื่อลตาม ไม่ทันใจ คุณภาพของภาพ เรสโซลูชั่นค่อนข้างต่ำ แคชชูเปอร์วีเอชเอส (super VHS) เวลาเอ้าท์ออกมา ” (ขงเกียรติ ประกาศสังฆธรรม, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2540)

“ ใส่ตัวหนังสือต้องเรนเดอร์ ต้องโหลดเข้า-ออก ไม่ทันออกอากาศ คุณภาพเท่าซูเปอร์วีเอชเอส ลูกค้าไม่เอา ” (จิตติ สุธรรมรักษ์, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2540)

“ เหมาะกับโปรดักชันเข้าส์เล็กๆ ที่มีงานของตัวเอง งานที่สโตร์ในฮาร์ดดิสก์เป็นของตัวเอง โปรดักชันเข้าส์ใหญ่ๆ จะติ๊กนเรื่องฮาร์ดดิสก์ ” (สุดา อินทพจนจินดา, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ เอฟเฟกน้อย ยังเป็นทูดี (2D) อยู่ พลิกม้วนไม่มี มีแค่แยกๆ ภาพไป ซึ่งสำหรับรายการต้องมีเอฟเฟก มีลูกเล่น...ไม่เหมือนสารคดีที่ซอฟท์ (soft) ได้90% ของที่นี้เป็นรายการ ... ” (ยงเกียรติ ประกาศจักรธรรม, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2540)

“ นอน-ลิเนียร์ตั้งมาสำหรับงานข่าว แล้วเน็ตเวิร์ค ออนแอร์เลย ไม่ใช่สำหรับงานโพสต์ (post)....รายการภาพสวิตซ์มาแล้ว แต่นอน-ลิเนียร์ต้องถ่ายเทปลงฮาร์ดดิสก์ก่อนซึ่งเสียเวลา...ถ้าเป็นพีรีเซนเตชัน (presentation) ใช้กล้องเดียวก็จะเหมาะ แต่ที่นี้ทำแบบนั้นน้อย ” (ชิตี สุธรรมรักษ์, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2540)

เมื่อวิเคราะห์จากนโยบายของผู้บริหารในการตัดสินใจรับเทคโนโลยีพบว่า เหตุผลหนึ่งของการตัดสินใจรับเทคโนโลยีนั้นเป็นไปเพื่อภาพลักษณ์ขององค์กร และมาจากความต้องการส่วนตัวของผู้บริหาร และการนำเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ เข้ามาใช้นั้นมีได้เกิดจากความต้องการใช้เทคโนโลยีอย่างแท้จริง อาจกล่าวได้ว่าการใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์นั้นประสบความสำเร็จล้มเหลว ไม่สามารถใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีได้อย่างเต็มที่

บริษัทผู้รับผลิตรายการ โทรทัศน์ / ผู้ปฏิบัติ

บริษัทผู้ผลิตรายการ โทรทัศน์ที่ผู้บริหารมีการจัดการวิธีการทำงาน พบว่าในระดับปฏิบัติก็มีวิธีการทำงานในระบบตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ที่สอดคล้องกันคือ มีการเตรียมการ มีการจัดเก็บ และเนื่องจากผู้ปฏิบัติเป็นผู้ใช้เครื่องมือ จึงมีวิธีการทำงานนอกเหนือไปจากการเตรียมการ และการจัดเก็บด้วยคือ มีเทคนิคในการใช้เครื่องมือ รู้ระบบการทำงาน เช่นรู้ว่าจะทำการเซฟ (save) ข้อมูลเป็นระยะๆ เพื่อป้องกันข้อมูลหายเนื่องจากเครื่องรวน รู้ว่าควรจัดเก็บไฟล์ข้อมูลอย่างไร เพื่อสะดวกในการเรียกหา ไฟล์นั้นมาใช้งาน รู้ขีดความสามารถของเครื่องมือว่าสามารถทำงานได้ในขอบเขตแค่ไหน เพื่อสามารถพลิกแพลง แก้ปัญหาที่จะเกิดขึ้นจากการทำงาน และสามารถทำงานได้ตามความต้องการ เป็นต้น

“ ถ้าเป็นงานภายในของบริษัท จะให้ครีเอทีฟ เตรียมงานหาภาพจดตามโค้ด ดิจิทัลภาพ ขึ้นฮาร์ดดิสก์ แล้วเอดิเตอร์จะตัดให้ แต่ถ้าเป็นงานภายนอก ถ้าลูกค้าใช้เครื่องเป็นลูกค้าจะตัดเอง แต่ถ้าใช้ไม่เป็นก็จะตัดให้ โดยลูกค้าจะเตรียมงานมาแล้ว กำหนดภาพ จังหวะ เอฟเฟกต่างๆ มาแล้ว...นอน-ลีเนียร์เสียเวลาโหลดเข้าเครื่องเท่าเวลาจริง แต่การตัดจะไว ไม่ถึงนาทีจะร้อยเป็นเรื่องเสร็จแล้ว หรืออาจจะใช้การเลือกภาพแล้วใช้คำสั่งรวดเร็วก็ก็ได้ หรือโหลดเฉพาะเทคที่ต้องการ ซึ่งจะทำให้ทำงานได้ไว ถ้าเป็นงานสั้นๆ จะใช้เวลาน้อยมาก....ในการตัด อาจจะตัดไปก่อน แล้วค่อยสั่งเรนเดอร์ทีเดียว ช่วงนั้นเอดิเตอร์ก็จะได้พัก ” (ประสิทธิ์ พูลสระคู, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ งานยาวๆ มีฮาร์ดดิสก์เก็บจะดี สำหรับที่นี่มีทาวเวอร์ฮาร์ดดิสก์ (tower harddisk) 51 กิกะไบท์ เก็บได้เยอะ...การเก็บงานให้ลูกค้าแล้วแต่ลูกค้าโทรมาว่าให้ลบได้ หรือไม่ก็เก็บโดยเซฟใส่แผ่นเป็นข้อมูลที่ชี้ในการตัดต่อ ” (ประสิทธิ์ พูลสระคู, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ จะลงเทปเบต้าเก็บไว้กันพลาด กันฮาร์ดดิสก์เต็ม ถ้าเก็บในฮาร์ดดิสก์ ก็เช่นสปอต แต่ถ้าออนแอร์แล้วก็ลบได้ ” (ถนัดชัย แก่นจันทร์หอม, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ ตอนนี้ฮาร์ดดิสก์เยอะไม่มีปัญหา ถ้าน้อยงานค้างแย่งที่กัน คนอื่นเข้าตัดไม่ได้ อาจจะกัด 2 คน คนหนึ่งตัดโลว์เรสโซลูชั่น วิธีแก้คือ มีฮาร์ดดิสก์เยอะๆ มีทาวเวอร์ 50 กิกะไบท์ 28 กิกะไบท์ พอแล้ว ..หนึ่ง 5 นาที ใช้ฮาร์ดดิสก์เท่าไรบอกไม่ได้ แล้วแต่อินฟอเมชัน (information) ของฟุตเทจของหนัง เช่น ถ้าเป็นภาพลองช็อต (long shot) ก็ไม่ใช่พื้นที่มาก แต่ถ้าเป็นกราฟฟิกก็เปลือง...หลังจากงานแอฟทรวูฟ (approve) แล้ว เอาออกเลย คือเอาลงเทป แต่ตัวคลิป (clip) ยังอยู่ อินฟอเมชันของภาพกินแรมโมริมาก แต่อีดีแอล (EDL) ไม่กินแรมโมริมาก ลบอินฟอเมชันของภาพเหลือแค่คลิปที่ว่าต่ออย่างไรระหว่างภาพ ซึ่งดิจิทัลทำใหม่ได้ ” (มรกต ปิยะเกตุ, สัมภาษณ์, 11 มีนาคม 2540)

“ ถ้างานที่ยังไม่เสร็จ ก็จะค้างไว้ในฮาร์ดดิสก์ทั้งหมด เพราะไม่อยากจะดิจิทัลใหม่ ฮาร์ดดิสก์ยังพออยู่ แต่ถ้ามีหนังที่มีปัญหาไม่จบสักที ก็จะลบภาพไปเหลือแต่อีดีแอล และเก็บฟุตเทจไว้ ถ้าแก้ไขก็จะดิจิทัลเฉพาะที่ต้องการแก้....ถ้าออนแอร์แล้ว จะลบหมดทั้งอีดีแอล แต่เบต้ามาสเตอร์จะเก็บไว้ครั้งถึงหนึ่งปี แล้วรีไซเคิล (recycle) ” (อรุณศรี ศรีโรจนันท์, สัมภาษณ์, 19 มีนาคม 2540)

“ ต้องทำงานมีระบบ ถ้าไม่มีระบบจะรู้สึกวุ่นวายเสียเวลาในการดิจิทัล..ต้องรู้วิธีวางระบบ วิธีตั้งชื่อ การจัดหมวดหมู่ของภาพ รู้ว่าเต็มฮาร์ดดิสก์...” (มรกต ปิยะเกศิน, สัมภาษณ์, 11 มีนาคม 2540)

นอกจากนี้ในทัศนะของผู้ปฏิบัติเห็นว่า เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ ถูกออกแบบมาเพื่อให้สะดวกต่อการเปลี่ยนการตัดสินใจ หรือแก้ไขงาน เนื่องจากการตัดต่อภาพด้วยสัญญาณข้อมูลภาพ และมีความสามารถในการเลือกสุ่มภาพ (random access) ทำให้สามารถตัดต่อแทรกภาพ สลับภาพ แก้ไขการเชื่อมต่อระหว่างภาพได้โดยง่าย ซึ่งทำให้ผู้ปฏิบัติสามารถเปลี่ยนการตัดสินใจได้โดยไม่ทำให้เกิดความยุ่งยากในการตัดต่อ หรือไม่ทำให้คุณภาพของภาพต้องเสียไป แต่อย่างไรก็ตามผู้ปฏิบัติในบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ ก็ยังมีความคุ้นเคยกับวิธีการทำงานแบบลิเนียร์ มีความคิดว่า การทำงานด้วยเครื่องมือที่เป็นเทคโนโลยีแบบนอน-ลิเนียร์ แต่ใช้วิธีการแบบลิเนียร์ ที่ต้องมีการตัดสินใจที่ชัดเจน เป็นวิธีที่ควรปฏิบัติ

“ คนตัดต่อต้องมั่นใจ ไม่ใช่หลายใจ ควรจะตัดแบบลิเนียร์ คือไปตามลำดับ ซ็อต หนึ่ง สอง สาม คนที่ตัดเก่งจะไม่ค่อยเปลี่ยนบ่อย ” (มรกต ปิยะเกศิน, สัมภาษณ์, 11 มีนาคม 2540)

“ ระยะเวลาทำงานมากขึ้น เพราะคิดช้า คิดไม่เสร็จสักที ไม่มีตัวบีบว่าคุณต้องตัดสินใจตรงนี้แล้วนะ ลังเลเยอะ..ตัวผมไม่มีปัญหา เอาวิธีลิเนียร์มาใช้ในการตัดต่อด้วยนอน-ลิเนียร์ แต่จะมีปัญหากับคนรุ่นใหม่ๆ ” (วินัย สัตตะระจาวงษ์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

จากการศึกษายังพบว่า ในองค์กรที่รับผลิตงานภาพยนตร์โฆษณา จะมีการแบ่งหน้าที่ของผู้ปฏิบัติงานออกด้วย โดยแบ่งเป็น

- ผู้ตัดต่อ (Editor) ทำหน้าที่ตัดต่อลำดับภาพ
- ผู้ช่วยผู้ตัดต่อ (Assistant editor) มีหน้าที่เตรียมงานให้ผู้ตัดต่อโดยการดิจิทัลภาพ فوتเทจไปเก็บไว้ในฮาร์ดดิสก์ หรือบางครั้งก็ตัดต่อออฟไลน์งานบางประเภท

การแบ่งงานตามบทบาทหน้าที่ช่วยให้การทำงานเป็นไปโดยรวดเร็วมากขึ้น

“ มีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบเป็นเอดิเตอร์ (editor) และแอสซิสแตนต์ (assistant) โดยเอดิเตอร์ทำหน้าที่ตัดอย่างเดียว ไม่ใช่คนโอปะเรต (operate) เครื่อง ไม่ใช่เทคนิคเซียน (technician) เพราะต้องใส่ความคิดลงไปในงาน ส่วนแอสซิสแตนต์ ทำหน้าที่แบ่งเบาภาระของเอดิเตอร์ให้มาก

ที่สุด โดยทำหน้าที่เตรียมฟุตเทจ โหลดฟุตเทจเข้าไปด้วยเอวีอาร์ (AVR) ต่ำ เพื่อบรรจุฟุตเทจให้ได้เยอะๆ แล้วเอดิเตอร์จะมาโหลดที่เอวีอาร์สูง ตอนที่จะนำไปใช้ออนไลน์ ” (ถนัดชัย แก่นจันทร์ หอม, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ งานของแอสซิสแตนท์ คือ โหลดฟุตเทจทั้งหมดเข้าฮาร์ดดิสก์ที่เอวีอาร์ 3 โดยไม่เลือก เพราะต้องให้ลูกค้าดู ซึ่งความยาวทั้งหมดไม่เกิน 2 ชั่วโมง เอดิเตอร์และผู้กำกับเลือกเทคไหนก็มาร์ค (mark) เอาไว้ ผู้กำกับบริฟ (brief) เลือกเทคแล้ว เอดิเตอร์จะตัดต่อประมาณ 2 วัน แล้วให้ผู้กำกับครุ้ฟคัท (rough cut) แล้วค่อยแก้ไขและให้ลูกค้าดู เมื่อลูกค้าผ่านแล้วนำรีฟคัทหรือเรียกว่าคัทติ้ง (cutting) กับข้อมูลอีดีแอลในดิสเก็ต หรือปริ้นท์เอาท์เปเปอร์อีดีแอล (print out paper EDL) ไปเป็นไกด์ (guide) สำหรับตัดออนไลน์ที่แลป (lab) ช้างนอก โดยฟินนิชเป็น ดี-วัน (D-1) ” (อรุณศรี ศรีโรจนันท์, สัมภาษณ์, 19 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ / ผู้บริหาร

ในส่วนของบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ ซึ่งทำงานในขั้นหลังการผลิตเป็นหลักนั้น จากการศึกษาพบว่า การจัดการในเรื่องวิธีการทำงานนั้น มีความสอดคล้องกับระบบปฏิบัติของเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ และมีความคล้ายคลึงกันกับวิธีการจัดการของผู้บริหารและผู้ปฏิบัติในบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ คือ มีการเตรียมงาน และมีการกำหนดขั้นตอนการทำงานให้เหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของการทำงานไปใช้

“ ในการทำงาน การเตรียมการที่ดีก็จะช่วยประหยัดเวลา และพื้นที่ และถ้าเราเลือกใช้เรสโซลูชันต่ำก็สามารถเก็บได้เยอะ เยอะขึ้น... จริงๆ แล้วถ้าวางแผนในการทำงานมาดี มันสองได้ ผิดพลาดได้ 1 ถึง 2 หน ก็ โอเค แก้ได้ แต่ถ้าผู้ทำงานไม่เตรียมงานมา มันก็จะเก้ออยู่อย่างนั้นวนไปวนมา...การเก็บงาน จะเก็บงานไว้ระยะหนึ่งจนกว่าจะจบงาน รอให้คอนแอร์เสร็จแล้ว และคอนเฟิร์มกับลูกค้าแล้วก็จะลบทิ้งไป โดยให้ระยะเวลา 2-3 อาทิตย์ เพื่อคัทดาวน์ (cut down) หลังจากนั้นก็จะทำแบ็คอัพโปรเจก (back up project) เก็บในดิสเก็ตระยะหนึ่ง...” (จารุวรรณ เดชประเสริฐ, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2540)

อย่างไรก็ดีขั้นตอนการเตรียมงานในการทำงานตัดต่อของบริษัทผู้ให้บริการด้านการตัดต่อจะมีอยู่ 2 ลักษณะคือ การเตรียมงานแบบที่มีการเลือกภาพและจดทามโค้ดไว้แล้ว ก่อนที่จะทำการดิิจิโอซ์ภาพ และการเตรียมงานที่ไม่มีการเลือกภาพ จดทามโค้ดก่อนการดิิจิโอซ์ โดยดิิจิโอซ์ภาพ

ทั้งหมดเก็บไว้ในฮาร์ดดิสก์ด้วยระดับความละเอียดของภาพต่ำ แล้วทำการเลือกภาพจากฮาร์ดดิสก์ เมื่อเลือกภาพที่ต้องการได้แล้วจะลบภาพที่ไม่ต้องการออกไป การเตรียมงานด้วยวิธีเช่นนี้จำเป็นสำหรับงานภาพยนตร์โฆษณา เนื่องจากการเลือกภาพนั้นผู้กำกับและนักตัดต่อ (editor) จะเป็นผู้เลือก และอาจมีลูกค้านเป็นผู้ร่วมในการเลือกภาพด้วย การเลือกภาพจากฮาร์ดดิสก์มีความสะดวก เนื่องจากสามารถทำการสุ่มเลือกภาพได้ สามารถเข้าถึงข้อมูลภาพได้อย่างรวดเร็ว จึงเหมาะสมกับลักษณะงานที่การตัดสินใจเลือกภาพใดภาพหนึ่งที่ต้องการมาจากหลายความคิดเห็น

“ ในตอนแรกจะดิจิทัลเข้าไปทั้งหมดที่ควอลิตีต่ำๆ โดยไม่มีการจดทามโค้ดเอาไว้ก่อน หลังจากนั้นเอดิเตอร์จะมาเลือกเทคออกกลับไป แล้วดิจิทัลใหม่ที่ควอลิตีสูงขึ้น การเอาขึ้นหมดเลยโดยไม่จดทามโค้ดก็เพราะ ไม่มีเวลา และเมื่อเลือกเวลาลูกค้านาคู...การจดทามโค้ดตอนแรกก็ทำ แต่ตอนหลังไม่ได้ทำ เพราะเป็นความสะดวกต่อหลายฝ่าย คือ เอดิเตอร์จะผ่านตามหมดทุกเทค ว่าเทคไหนดีไม่ดี เป็นความเคยชินและง่ายในการเลือกเทคด้วยการเชิร์ชไปเชิร์ชมา ” (เฉลิม ทองสุก, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

นอกจากนี้บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อยังมีเทคนิคในการใช้เครื่องมือในระบบอน-ลีเนียร์ คือ ในการเตรียมงานแบบที่มีการเลือกภาพและจดทามโค้ดไว้แล้วนั้น วิธีที่จะทำงานให้เร็วขึ้นก็คือ กำหนดจุดเข้าและออก (mark in - mark out) ของภาพที่เลือกไว้แล้วด้วยทามโค้ด แต่ยังไม่ส่งดิจิทัล จะส่งดิจิทัลเพียงครั้งเดียว หลังจากกำหนดจุดเข้า-ออก ของทุกภาพที่ต้องการเสร็จหมดแล้ว ซึ่งวิธีนี้จะเร็วกว่าการกำหนดจุดเข้า-ออกของภาพแล้วดิจิทัลไปทุกครั้ง

“ การเชิร์ชไป ล็อกกิ้ง (logging) ไป ซ้ำ แต่ถ้าดูทั้งหมดแล้วมาร์คอิน-เอาท์ (mark in-out) สิ่งเดียวจะเร็ว ” (เฉลิม ทองสุก, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

“ ถ้าตัดงานที่ยาวๆ เช่นหนังไทย จะใช้ควอลิตีต่ำๆ ในการตัดครั้งแรก เอ็มวี (MV : music video) ก็เช่นกัน แล้วเอดิเตอร์จะมาเลือกเทคออก ” (เฉลิม ทองสุก, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

หากรู้วัตถุประสงค์ของการทำงานไปใช้ จะทำให้สามารถตัดสินใจได้ว่าจะทำมาด้วยวิธีใด หรือสามารถกำหนดขั้นตอนการตัดต่อได้ ถ้ารู้งานนั้นไม่ค้ำใช้เพื่อออกอากาศ แต่เป็นการแพร่กระจายโดยวิธีอื่น เช่น การนำเสนอในห้องประชุม ในห้างสรรพสินค้า ซึ่งไม่เน้นคุณภาพของ

งานมากนัก หรือเป็นงานที่มีงบประมาณไม่มากก็จะทำงานเพียงขั้นคนเดียว โดยเลือกทำงานที่ระดับความละเอียดของภาพสูง ที่สามารถนำเสนองานได้เลย

“ ถ้าเป็นงานที่งบประมาณไม่มากนัก ก็จะฟินิชที่นอน-ลิเนียร์เลยด้วยเอวีอาร์ 75 ซึ่งคุณภาพใช้ได้พอๆ กับเบต้า ซึ่งเป็นการดูด้วยตาเปล่าก็โอเค ” (เฉลิม ทองสุก, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ / ผู้ปฏิบัติ

ในระดับของผู้ปฏิบัติ ของบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ มีวิธีการจัดการในเรื่องการทำงานไม่แตกต่างไปจากผู้บริหาร คือ มีความเห็นว่า ควรมีการเตรียมการมาก่อน ซึ่งจะทำให้ใช้เวลาในการทำงานน้อยลง และมีวิธีการจัดเก็บงานเช่นเดียวกับผู้บริหาร

“ การเตรียมการมาก่อน เวลาที่ใช้ตัดต่อจะน้อยลง...เรื่องการจัดเก็บจะหมั่นดูแลข้อมูลในเครื่องว่าเต็มหรือยัง ถ้าเต็มมากจะถามเจ้าของงานว่าลบได้หรือยัง ซึ่งไม่สร้างความยุ่งยากในการทำงาน ถ้ามีการจัดการที่ดี ประมาณ 1 อาทิตย์จะโทรไปตาม ถ้าโอเค ก็ลบเลย แต่จะเก็บเป็นโปรเจ็กไว้เพื่อแก้ไข โดยดิจิทัลเฉพาะมาสเตอร์อิต ” (อนุวัฒน์ อนุตรวงษ์กุล, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2540)

“ การเก็บจะเก็บลงเครื่อง ไม่ได้ลงดิสก์ต่างหาก แต่เป็นแค่คำข้อมูล เนื้อหาทำเสร็จก็ลบออกดี (dub) เป็นบิตที่ตัดทิ้งทุกเรื่อง ” (ปภัสสร บุญประสิทธิ์, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2540)

จากการศึกษาพบว่า วิธีการจัดการเทคโนโลยีด้านระบบปฏิบัติ ในมิติของวิธีการทำงาน ในองค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ของไทย ทั้งในระดับผู้บริหารและผู้ปฏิบัติ นั้น พอจะสรุปเป็นแนวทางใหญ่ๆ ได้ 2 แนวทาง คือ

1. ไม่มีการปรับวิธีการทำงานให้สอดคล้องกับระบบปฏิบัติของเทคโนโลยี ซึ่งได้แก่ สถานีโทรทัศน์ในส่วนของการผลิตข่าว ซึ่งมีความคิดเห็นว่าหากจะใช้เทคโนโลยีให้มีประสิทธิภาพ หรือให้ได้ประโยชน์สูงสุด ต้องรอความสมบูรณ์ของเทคโนโลยีทั้งระบบ ในส่วนของกลุ่มบริษัทผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ ที่เห็นว่ายังไม่มีการทำงานที่สอดคล้องกับระบบปฏิบัติของเทคโนโลยี ก็เช่นกัน เนื่องจากมีความเห็นว่าวิธีการต่างๆ นั้นเป็นเรื่องยุ่งยาก เทคโนโลยียังไม่สมบูรณ์ ยังมีข้อด้อย ดังนั้นการที่จะใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีจึงต้องรอความสมบูรณ์ของเทคโนโลยีเช่นเดียวกัน

2. มีการปรับวิธีการทำงานให้สอดคล้องกับระบบปฏิบัติของเทคโนโลยี ซึ่งในแต่ละองค์กรจะมีวิธีการที่ไม่แตกต่างกันนัก และเห็นว่าวิธีการทำงานด้วยเทคโนโลยีการติดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ให้ได้ประโยชน์สูงสุดนั้น โดยมีความเหมาะสมกับลักษณะงานด้วยนั้น มีหลักใหญ่ ๆ ที่พอสรุปได้ดังนี้คือ

ตารางที่ 3 : สรุปวิธีการทำงานด้วยเทคโนโลยีการติดต่อแบบนอน-ลิเนียร์ให้ได้ประโยชน์สูงสุด โดยมีความเหมาะสมกับลักษณะงาน

ขั้นตอน	วิธีการ	ประเภทของงาน
การเตรียมการ	จดทามโค้ด เลือกภาพ ดิจิไทซ์	สารคดี พิธีเซนต์เซชั่น รายการโทรทัศน์ งานที่ไม่เน้นคุณภาพ ความคมชัดมากนัก
กำหนดขั้นตอนการติดต่อ - แบบออฟไลน์	จดทามโค้ด เลือกภาพ ดิจิไทซ์ที่ระดับความละเอียดของภาพต่ำ	สารคดี พิธีเซนต์เซชั่น
	ดิจิไทซ์ภาพทั้งหมดที่ระดับความละเอียดของภาพต่ำโดยไม่จดทามโค้ด จากนั้นค่อยทำการเลือกภาพ	งานที่มีความยาวมากๆ เช่น ภาพยนตร์ไทย สารคดีที่ยาวมากๆ มิวสิควิดีโอ
- แบบออนไลน์	นำงานที่ตัดออฟไลน์แล้วมาดิจิไทซ์ใหม่ที่มีความละเอียดของภาพสูง	สารคดี พิธีเซนต์เซชั่น มิวสิควิดีโอ งานที่มีความยาวมากๆ เช่น ภาพยนตร์ไทย
	นำงานที่ตัดออฟไลน์แล้วเฉพาะข้อมูล EDL ไปเป็นตัวอย่างการติดต่อจริงด้วยเทปคุณภาพสูง เช่น เบต้า หรือ ดี-วัน	ภาพยนตร์โฆษณา งานที่ต้องการความคมชัดสูง งานที่มีงบประมาณมาก

3. การจัดการด้านบุคลากร

จากการศึกษาพบว่า แม้ในขั้นตอนของการตัดสินใจ ผู้บริหารขององค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ ต่างก็ได้ให้เจ้าหน้าที่ในปัจจัยที่เกี่ยวกับบุคลากรมากนัก แต่เมื่อองค์กรรับเทคโนโลยีเข้ามาแล้ว ผู้บริหารจำเป็นต้องมีวิธีการจัดการด้านบุคลากร เพื่อให้บุคลากรสามารถใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์ได้ ในการวิเคราะห์การจัดการด้านบุคลากรนี้จึงมุ่งศึกษาที่เรื่อง ตลาดแรงงาน และทางเลือกในการจัดการทรัพยากรบุคคลของแต่ละองค์กร

3.1 ตลาดแรงงาน

เนื่องจากการผลิตงานสื่อมวลชนขึ้นหลังการผลิต เป็นงานที่ต้องอาศัยทักษะเฉพาะด้านความรู้หรือทักษะที่เป็นหลักสำคัญ ก็คือ การติดต่อ ลำดับภาพ ซึ่งเป็นทักษะที่ต่างอาศัยการฝึกฝนประสบการณ์ และความคิดสร้างสรรค์ แม้ความรู้ด้านนี้จะมีการเรียนการสอนตามสถาบันการศึกษา โดยมีการสอนหลักการติดต่อ ลำดับภาพ แต่ทักษะทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์จะมีน้อย ในขณะที่สถาบันการศึกษาที่มีการเรียนการสอนทางด้านอิเล็กทรอนิกส์ และคอมพิวเตอร์ก็จะไม่มีการสอนทางด้านติดต่อ ลำดับภาพ บุคลากรทางด้านนี้จะต้องมาเรียนรู้ ฝึกฝนการติดต่อ ลำดับภาพจากภายในองค์กร บุคลากรที่ทำหน้าที่สร้างสรรค์งาน เช่น ครีเอทีฟ โปรดิวเซอร์ และครีเอทีฟเอดิเตอร์ ซึ่งมีทักษะทางด้านติดต่อลำดับภาพ ก็จะต้องมาฝึกฝน เรียนรู้ทางด้านเครื่องมือจากภายในองค์กรด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เพราะงานติดต่อเป็นงานที่ต้องอาศัยความรู้และทักษะทั้งการใช้เครื่องมือ และการใช้ความคิดสร้างสรรค์ ดังนั้นบุคลากรทางด้านนี้จึงมีน้อย เมื่อเทคโนโลยีทางด้านติดต่อมีการพัฒนาเปลี่ยนแปลงระบบไป บุคลากรที่มีน้อยอยู่แล้วก็จะหายากมากขึ้น ซึ่งผู้บริหารขององค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ต่างมีความเห็นไปในทิศทางเดียวกันว่า เป็นความขาดแคลนทางด้านบุคลากรจากภายนอก แต่เนื่องจากการฝึกทักษะเพิ่มเติมเพื่อให้สามารถใช้เทคโนโลยีให้เกิดประโยชน์ได้นั้นไม่ใช่เรื่องยากจนเกินไป ผู้บริหารจึงเลือกที่จะใช้วิธีการให้การฝึกฝนอบรมแก่บุคลากรที่มีอยู่เดิมขององค์กรซึ่งมีพื้นฐานความรู้ทางด้านติดต่ออยู่แล้ว

สถานีโทรทัศน์

“ สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือบุคลากร บุคลากรไม่ว่าจะตามมหาวิทยาลัย เราต้องพูดว่าตามไพร์มมารีสกูล (primary school) เราไม่ได้มีการเตรียมพร้อมบุคลากรทางด้านนี้...ตลาดส่วนนี้น่าเป็นห่วง

เพราะตลาดสื่อสารมวลชนทุกวันนี้มีปัญหาทางด้านบุคลากรมาก...องค์กรของเราก็พยายามเทรนนิ่งสนับสนุนการไปเทรน..” (สุระ เกนทนะศีล, สัมภาษณ์, 20 กุมภาพันธ์ 2540)

“ไม่รับคนใหม่เข้ามา แต่จะใช้คนเก่าโยกย้ายหน้าที่ และเทรนขึ้นมาให้ตัดต่อ ” (ฉัตรชัย พงษ์มาลา, สัมภาษณ์, 6 มีนาคม 2540)

ในส่วนของไอทีวี ซึ่งเป็นสถานีโทรทัศน์แห่งใหม่ แม้จะมีความต้องการรับบุคลากรที่มีทักษะในการใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์มาแล้ว เนื่องจากไม่ต้องการพบกับปัญหาบุคลากรเรื่องการเปลี่ยนเทคโนโลยี แต่จากความขาดแคลนบุคลากรดังกล่าว ผู้บริหารก็จำเป็นต้องใช้วิธีรับผู้ที่มีทักษะทางด้าน การตัดต่ออยู่แล้ว แล้วให้การฝึกฝนอบรม ปรับทักษะ

“รับคนที่เข้ามาแล้วโดยเน้นนอน-ลิเนียร์ แต่หายาก จึงรับคนที่ใช้ลิเนียร์ได้ แล้วพัฒนาให้ใช้นอน-ลิเนียร์ ” (อำพล วิโรจน์พันธ์, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์

“อยากได้ เอนจินเนียร์ แต่ไม่มี ” (ก้อง อักษรานุเคราะห์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

“บุคลากรหายาก ตอนนี้มี 2-3 คน เทรนขึ้นมา ” (นันทรา ทองยี่น, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ เทรนจากเอ็ดดิเตอร์ที่มีอยู่..คนเก่า..แล้วคว่าคนไหนชอบ ” (สุดา อินทคุณจินดา, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ ไม่มีบุคลากรทางด้านนอน-ลิเนียร์ ขาดตลาด อยากให้มีโรงเรียนสอน ” (ฉิติ สุธรรมรักษ์, สัมภาษณ์, 12 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ

ผู้บริหารของบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ มีความเห็นไม่แตกต่างไปจากผู้บริหารของสถานีโทรทัศน์ และบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ แต่จะมีความคิดเห็นเน้นไปที่ การที่สามารถให้การฝึกฝนได้ไม่ยาก จึงเห็นว่าเป็นใครก็ได้ แต่ก็ควรมีทักษะทางด้านการตัดต่อมาบ้าง

“ รับคนเข้ามา ใครก็ได้ เพราะเทรนได้ แต่ถ้ามีพื้นฐานทางด้านภาพมาก็ได้เปรียบ..มีความเข้าใจทางด้านหนังมา..เครื่องมือเป็นคอมพิวเตอร์ ไม่ต้องใช้ทักษะอะไรมากอยู่ไปนานๆ เดียวก็เก่งเอง...” (จารุวรรณ เดชประเสริฐ, สัมภาษณ์, 28 กุมภาพันธ์ 2540)

สำหรับองค์กรที่รับ เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีนีเยร์ เข้ามาเป็นองค์กรแรกๆ ได้จัดการกับความขาดแคลนบุคลากร โดยการให้การฝึกฝนอบรมขึ้นภายในองค์กรเอง เช่นเดียวกัน

“ เพราะเราใหม่มากก็เทรนเอง..อยากได้คนที่เป็นแมค (Mac.) อาร์ท (art) พื้นฐานวิีไอ ยู เมติก..ที่จริงอีเลคทรอนิคส์ก็พอแล้ว แล้วมาฝึกเอง จะเอาหมดทุกอย่างก็หาไม่ได้ ” (อรนุช วงศ์เลิศวิทย์ และ เฉลิม ทองสุข, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

3.2 ทางเลือกในการจัดการทรัพยากรบุคคล

แม้ว่าผู้บริหารขององค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ จะเห็นว่า ตลาดแรงงานทางด้านบุคลากรตัดต่อจะขาดแคลน แต่ผู้บริหารก็มีความเห็นว่า การเรียนรู้ ฝึกหัดใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีนีเยร์ ไม่ใช่เรื่องยาก ใช้เวลาไม่นาน จึงทำให้ผู้บริหารขององค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ ต่างเลือกจัดการทรัพยากรบุคคลด้วยการให้ การฝึกอบรมผู้ปฏิบัติขององค์กรที่มีอยู่ให้สามารถใช้เทคโนโลยีได้ โดยให้การฝึกอบรมทางด้านการใช้เครื่องมือที่เป็นคอมพิวเตอร์ แก่บุคลากรที่มีพื้นฐานการตัดต่อ ลำดับภาพมาก่อน อย่างไรก็ตามการฝึกฝนอบรมนั้นก็เป็นเพียงการเรียนรู้การใช้เครื่องมือเท่านั้น

“ การเทรนนั้นจะเทรนแต่หลักใหญ่ๆ พื้นๆ ทัวไปเพื่อให้ทำงานได้ ” (อุดม เจริญพุกกษาชาติ, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2540)

การฝึกอบรมไม่ได้เป็นการเรียนรู้ถึงระบบปฏิบัติ และลักษณะทางนวัตกรรมการทำงานขององค์กร การเรียนรู้ฝึกหัดนั้นจึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับลักษณะงานที่แต่ละองค์กรดำเนินการผลิตเลย

“ ผู้ขายควรต้องวางระบบให้ผู้ใช้คิดว่าทำงานในหน้าที่งานอย่างไร ระบบงานอย่างไร ช่วยระบบเดิมอย่างไร ” (ภาวิน เศรษฐบุตร และบุญเจริญ มาคารี, สัมภาษณ์, 25 มีนาคม 2540)

แต่การเรียนรู้นั้นเป็นเรื่องอัตวิสัยของผู้ปฏิบัติแต่ละคน ซึ่งพบว่า เป็นเรื่องของความยากง่ายในการเรียนรู้ระบบใหม่ ทำที่หรือทัศนคติของผู้ปฏิบัติที่ได้รับการฝึกอบรม ซึ่งมีทั้งที่เป็นบวก และเป็นลบ หรือเป็นกลางๆ และบางคนที่อาจจะมีทำที่เป็นลบในตอนแรก เมื่อได้รับการฝึกฝนพร้อมทั้งใช้งานไประยะหนึ่งก็เปลี่ยนทัศนคติทำที่เป็นบวก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับพื้นฐานความรู้ ทัศนคติ ความสนใจส่วนตัว โอกาสหรือระยะเวลาของผู้ปฏิบัติที่มีต่อการฝึกฝนและการใช้งานเทคโนโลยี

สถานีโทรทัศน์

1. กลุ่มที่เห็นว่าการเรียนรู้ไม่ใช่เรื่องยาก และมีทำที่เป็นบวกหรือเป็นกลางๆ ต่อการฝึกฝนเรียนรู้ที่จะใช้เทคโนโลยี

“ การใช้งานง่าย เพราะเครื่องมือถูกสร้างมาให้ง่ายในการใช้งาน การเทรนใช้เวลาไม่มาก ไม่จำเป็นต้องมีพื้นฐานอะไร เหมือนการขับรถ ถ้าขับได้ก็ขับรถชนิดอื่นได้ เพียงแต่อาจจะต้องเรียนรู้ ทำความรู้จักรถคันนั้นก่อน เช่น ช่วงยาวของตัวรถ การเลี้ยว...ภาษาอังกฤษมีความสำคัญในแง่การอ่านคู่มือ (manual) ให้ออก ศัพท์อาจจะใช้ทับศัพท์อยู่แล้ว ดังนั้นคำสั่งต่างๆ จึงไม่ยาก และจริงๆ แล้วภาษาอังกฤษ และพื้นฐานคอมพิวเตอร์ก็เป็นสิ่งที่ใช้ในชีวิตประจำวันอยู่แล้ว ไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว... ปุ่มต่างๆ ไม่ได้ใช้ทุกปุ่ม ใช้งานจริงเพียงไม่กี่ปุ่ม นอกจากนั้นใช้ในโอกาสงานพิเศษที่ต้องการ...เรียนรู้เอง ฟังจากการเทรนนิดหน่อย เทรนเป็นกลุ่มประมาณ 5 คน แล้วก็มาฝึกตัด อ่านคู่มือประกอบ การฝึกฝนส่วนใหญ่จะได้มาจากการตัดงานจริง หมายถึงทำงานไปด้วย เรียนรู้ด้วยไปในตัว ไม่มีงานก็ไม่ได้ใช้เครื่อง ” (อุดม เจริญพุกษาชาติ, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2540)

“ ใช้ไม่ยากถ้าเรียนรู้ ในโปรแกรมตัดข่าว ถ้าเรียนรู้ไม่ยาก.. ไม่เคยเปิดอ่านคู่มือ เพราะเข้าใจเอง ไม่ต้องไปเปิด มีเจ้าหน้าที่คอยแนะนำก็จำไป..ทุกคนก็อยู่ในช่วงกำลังเรียนรู้ ไม่มีการไป

เรียนจริงๆ คนที่ใช้ก็คือคนที่มีพื้นฐาน (ลำดับภาพ) มาก่อน..ไม่ถือเป็นการบังคับ แต่เป็นการเรียนรู้เทคโนโลยีใหม่ ชอบศึกษาอุปกรณ์ใหม่ๆ ” (นฤเบศ พูนวงศ์, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

“ แรกๆ คิดว่ายาก พอลองทำ 2-3 ครั้งก็ไม่ยาก เหมือนการใช้คอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่ง ไม่ต้องมีพื้นฐานคอมพิวเตอร์มาก่อน เขาจะสอน จะบอกขั้นตอน พอใช้สัก 1-2 ครั้งก็ทำได้...ภาษา ถ้าเป็นภาษาไทยก็ดี ภาษาอังกฤษตอนแรกๆ ก็มีปัญหาบ้าง จำไม่ได้ แต่พอใช้ไปก็ทำได้ ทำไปก็ใช้ง่ายขึ้น ” (พิรุฑฐ ทรัพย์ศิริ, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

“ เทรน 2 อาทิตย์ อาศัยประสบการณ์เคยใช้แมค (Mac.) มาก่อน ต้องสนใจ เป็นเรื่องความสนใจของแต่ละบุคคล ถ้าคนที่ไม่สนใจก็จะคิดว่ายุ่งยาก เป็นเรื่องศิลปะ ต้องละเอียด...” (ติดต่อ บูรณะเหตุ, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

“ เทรนคนที่มีความรู้พื้นฐานการติดต่อมาก่อน....ขึ้นกับงานมากแค่ไหน ถ้างานไม่มากก็มีเวลาฝึกคน แต่ถ้างานมากก็ต้องให้งานผ่านไปก่อน..ระยะเวลาในการเทรน ถ้าเป็นการใช้เครื่อง 1 วันก็เสร็จ แต่การเรียนรู้ การฝึกอบรมขึ้นกับตัวบุคคลและผู้ฝึกให้ ว่ามีเวลาให้มากน้อยแค่ไหน ” (ภาวิน เศรษฐบุตร และบุญเจริญ มาดารี, สัมภาษณ์, 25 มีนาคม 2540)

จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ฝึกฝนการใช้เทคโนโลยี ก็คือ การเรียนรู้ฝึกฝนการใช้เครื่องมือ นั่นเอง ซึ่งคล้ายคลึงและแตกต่างกันไปตาม ความรู้ ทักษะ ความสนใจส่วนตัวของผู้ปฏิบัติที่มีต่อเทคโนโลยี ซึ่งมีผลต่อการรับหรือปฏิเสธเทคโนโลยีด้วย จากข้อมูลดังกล่าวก่อนข้างจะเป็นการรับเทคโนโลยี แต่ก็มีผู้ปฏิบัติบางกลุ่มบางคนที่ปฏิเสธ หรือไม่ได้รับความพอใจจากการใช้เทคโนโลยี

2. กลุ่มที่เห็นว่าการเรียนรู้เป็นเรื่องยาก และไม่ชอบ มีท่าทีเป็นลบต่อการเรียนรู้ หรือใช้งานเทคโนโลยีการติดต่อแบบนอน-ลิเนียร์

“ เจ้าหน้าที่ไม่ใช้ เพราะอุปสรรคอย่างหนึ่ง ภาษาอังกฤษ คำสั่งต่างๆ เม้าคำสั่งไม่มากแค้ อิน (in) เอาท์ (out) เพลย์ (play) สต๊อป (stop) อีดิท (edit) นอน-ลิเนียร์ คำสั่งเยอะ กว่าจะตัดได้ ” (ปรีชา นาคสมบูรณ์, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2540)

“ คอมพิวเตอร์ต้องเรียนรู้เยอะ...ศัพท์เยอะ กคปุ่มคิด..เวลาฝึกน้อย ชั่วโมงบินน้อย..เจ้าหน้าที่จะเครียดมาก กว่าจะตัดเสร็จ ” (พงษ์เทพ ธรรมบุญรักษ์, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

และการปฏิเสศเทคโนโลยีนั้น บางส่วนมาจากความกลัวที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ กลัวที่จะสูญเสียความเชื่อมั่นในตนเองจากสิ่งที่ไม่คุ้นเคยนั้น ซึ่งผู้บริหารและผู้ปฏิบัติต่างก็มีความเห็นคล้ายคลึงกัน

“ ในส่วนของผู้ที่มีการแอนตี้ (anty) เพราะจะต้องเริ่มสิ่งใหม่ อาจจะทำไม่ได้ โดยเฉพาะผู้ที่อยู่ในระดับสูง เช่นหัวหน้างาน อายุมากแล้ว ถ้าทำไม่ได้หรือไม่สามารถแก้ปัญหาอน-ลีเนียร์ได้ อาจทำให้เสียหน้า เสียเครดิต (credit) การเรียนรู้บางอย่างต้องสูญเสียบางอย่างไป เป็นลักษณะของคนทั่วไป ” (อุดม เจริญพฤษชาติ, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2540)

“ คนไม่ยอมรับ เพราะกลัว คิดว่ายาก ตั้งกำแพงไว้ก่อนว่ามันยาก..คน ถ้าเข้าใจก็ยอมรับได้ แต่ถ้าคิดขัดก็จะต่อต้าน และตามด้วยการบอกว่า “ไอ้นี้ไม่ดีหรอก ” (อำพล วิโรจน์พันธ์, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

“ แรกๆ มีแอนตี้ เนื่องจากไม่เข้าใจ กลัวคอมพิวเตอร์ คนที่ทำงานเป็นกิจวัตร มักกลัวสิ่งแปลกใหม่...” (จรินทร์ ฉายสกุล, สัมภาษณ์, 18 มีนาคม 2540)

“ แรกๆ คนรุ่นเก่าๆ ไม่ยอมรับ กลัวคอมพิวเตอร์ เพราะต้องเรียนรู้ใหม่ บางคนต้องปรับตัวให้เข้ากับสภาพความเป็นไป ซึ่งก็เหมือนกับถูกบังคับโดยอ้อมไปในตัว...” (ติดต่อ บุรณะเหตุ, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์

1. กลุ่มที่เห็นว่าการเรียนรู้นั้น ไม่ใช่เรื่องยาก และมีท่าที่เป็นบวกหรือเป็นกลางๆ ต่อการฝึกฝนเรียนรู้ที่จะใช้เทคโนโลยี

“ ไม่เคยใช้นอน-ลีเนียร์ที่ไหนมาก่อน วิธีการไม่แตกต่างจากการพิมพ์ดีด อยู่ที่เมนู มีบอกอยู่แล้ว ต่างกันที่สไตส์การติดต่อของคนเท่านั้น เรียนรู้ง่ายมาก แต่จะรู้สึกซึ่งว่ามีปัญหาจะแก้อย่างไร ต้องมีพื้นฐานความรู้คอมพิวเตอร์นิดหน่อย ซึ่งมีอยู่ ก่อนเข้าไปแอปพลิเคชัน (application)

ของมัน ถ้ามีพื้นแมค (Mac.)ที่ดี ก็รู้ว่าจะเข้าไปลึกได้ สามารถเรียนรู้ว่า เวลาจะคิอิไทซ์ ควรจะมาที่นี้ ใช้เวลาอาทิตย์เดียวจริงๆ แล้ววันเดียวที่เขาสอนก็ใช้ได้เลย หน้าจอมีปุ่มต่างๆ ที่จะบอกว่า อีดิท (edit) มาร์คอิน-เอาท์ (mark in-out) วันแรกอีดิทได้ วันที่สองทำเอฟเฟกได้ ง่ายมาก ง่ายขนาดที่ว่า สอนวันแรกก็ทำได้เลย เหมือนคนเล่นเกม อยากเล่นก็เล่นได้ ทั้งๆ "ไม่เคยเล่นมาก่อน" (วินัย สัตตะรุจาวงษ์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

“ ู้แมนนวล (manual) มาก่อน เพียงแค่มาเรียนรุ่นอน-ลีเนียร์ ประมาณ 2 อาทิตย์ ว่าใช้ อะไรอย่างไร...ถ้ามีพื้นฐานก็ค่อนข้างจะง่าย เรียนรู้จากคนก่อน โดยนั่งดูเขาทำและถามว่า ถ้าต้องการทำเช่นนี้จะทำอย่างไร ไม่มีพื้นฐานคอมพิวเตอร์ แต่ถ้ามีจะเรียนรู้ไวมาก...การเทรนคนอื่น ถ้ามาไม่เต็มตัวจะไม่ได้อะไร สิม ถ้ามาสักไม่เกิน 1 เดือนก็สามารถทำงานได้ โดยเฉพาะถ้ามีพื้นฐานการลำดับภาพ ไม่เกิน 1 เดือน ไม่ยาก ขึ้นอยู่กับความสนใจของผู้เรียนด้วย และการฝึกฝน การถาม ภาษาคิด แต่อาศัยจำคำสั่ง แต่ไม่เป็นอุปสรรคอะไรเลย และรู้ว่าถ้าทำอะไรเครื่องจะฟ้อง แต่ฟ้องว่าอะไรไม่รู้ก็ทำใหม่...” (ประสิทธิ์ พูลสระคู, สัมภาษณ์, 7 มีนาคม 2540)

“ ง่ายสำหรับบิกินเนอร์ (beginner) ที่จะเรียนรู้ที่จะเข้าใจ เคยใช้นอน-ลีเนียร์มาก่อน ไม่เคยใช้ลีเนียร์ เริ่มด้วยนอน-ลีเนียร์เลย..ใช้เป็นภาพสัญลักษณ์ ไม่ใช่ภาษา การเรียนรู้ก็ดูที่สัญลักษณ์ ไม่ค่อยรู้สึกเรื่องภาษา เพราะใช้ได้ง่ายๆ...” (อรุณศรี ศรีโรจนันท์, สัมภาษณ์, 19 มีนาคม 2540)

2. กลุ่มที่เห็นว่าการเรียนรู้เป็นเรื่องยาก และไม่ชอบ มีท่าทีเป็นลบต่อการเรียนรู้ หรือใช้งานเทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลีเนียร์

“ เคยตัดเทปมาก่อน มาเรียนนอน-ลีเนียร์ที่นี่ ใช้คอมฯ ไม่เป็น กลัว กลัวหายไป ธรรมดา เป็นเดือนๆ...นอน-ลีเนียร์ ต้องรู้จักวางระบบ การตั้งชื่อ การจัดหมวดหมู่ของภาพ ู้ภาษาอังกฤษ ู้คอมฯ บางทีหาไฟล์ไม่เจอต้องรู้คอมฯ...ไม่ใช่แค่เทรน มีปัญหาอยากรู้อะไรก็โทรไปถาม 80% ได้ จากตรงนี้ แล้วก็ตามกันเอง อยู่ที่คนด้วย ที่อยู่กับเครื่องมากก็ได้มาก และต้องถาม ต่างกับลีเนียร์ก็คือ เทปมีมานานแล้ว ตามอาจารย์ เรียน แต้นอน-ลีเนียร์ เป็นของใหม่ ตามไป เรียนรู้ไป ลองใช้ อะไรแปลกๆ ทำให้ใช้เป็น ” (มรกต ปิยะเกศิน, สัมภาษณ์, 11 มีนาคม 2540)

การปฏิเสธเทคโนโลยีของผู้ปฏิบัติในบริษัทผู้รับผลิตรายการ โทรทัศน์บางองค์กร ก็เช่นเดียวกับในสถานีโทรทัศน์ ที่เกิดมาจากความไม่คุ้นเคย และความกลัวที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่

“ ตรงนี้เด็ดๆ ยังไม่คุ้นเคย และกลัว ก็ไม่ค่อยอยากจะทำ คนกลัวเทคโนโลยีเหมือนกัน ถ้าทำไม่ได้ก็เสียหน้าเสียตา ถ้าเป็นคนรุ่นใหม่ชอบคอมพิวเตอร์ก็จะชอบ แต่คนไม่รู้เรื่องคอมพิวเตอร์เลย จะมีปัญหา...” (ก้อง อักษรานุเคราะห์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ

ในบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ ผู้รับการฝึกฝนเรียนรู้มีท่าทีเป็นกลางๆ และบางคนจะมีการเปลี่ยนแปลงท่าที คือ มีท่าทีเป็นลบในช่วงแรกๆ เมื่อได้รับการฝึกฝนเรียนรู้ พร้อมทั้งใช้งานในระยะหนึ่งก็จะมี การเปลี่ยนท่าทีความรู้สึกลับ

“ ระหว่างที่เอดิเตอร์ตัด ก็นั่งดูเขาตัด ” (ปภัสสร บุญประสิทธิ์, สัมภาษณ์, 15 พฤษภาคม 2540)

“ นั่งดูเอดิเตอร์ทำงานก่อน เป็นลูกมือช่วย แล้วเริ่มฝึกคัทอิทซ์ แล้วเปิดคู่มืออ่าน เปิดอ่านพร้อมกับใช้เครื่อง หลังจากนั้น 1 เดือนก็ตัดงานเลย... อูๆ ก็รู้สึกยุ่งยากเหมือนกัน ทุ่มเขอะ แต่พออูๆ ไปก็จำได้ ทักษะมีพื้นฐานแมค (Mac) มาก่อน เลยทำให้ใช้ง่ายขึ้น การตัดต่อก็เป็นอยู่แล้ว คิดว่าไม่แตกต่างกันเท่าไรในด้านความรู้สึกการลำดับภาพ ระหว่างนอน-ลีเนียร์ กับลีเนียร์ เรียนรู้เอง แต่ถ้าเป็นเอฟเฟกยากๆ ก็ลองทดสอบดู ลองตั้งโจทย์ดูว่าทำอย่างไร ถ้าทำไม่ได้ก็ปรึกษาคนที่ เป็นอีกที ” (อนุวัฒน์ อนุตรวณิชกุล, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2540)

“ เรียนรู้เอง เวลามีปัญหา หาคู่มือ (manual) ก็เรียนรู้ไปเรื่อยๆ แก้ปัญหาไปเรื่อยๆ ” (ปภัสสร บุญประสิทธิ์, สัมภาษณ์, 10 มิถุนายน 2540)

อย่างไรก็ตามทางเลือกในการจัดการทรัพยากรบุคคลนี้ เมื่อพิจารณาจากการเรียนรู้ ฝึกฝนอบรมแล้ว พบว่า การเรียนรู้ของบุคลากร เป็นการเรียนรู้จากการทำงานจริง โดยมีการฝึกอบรมเป็นระยะสั้น ไม่ใช้เวลาในการฝึกอบรมมากนัก และขึ้นอยู่กับโอกาสหรือระยะเวลาของผู้ฝึกปฏิบัติ ด้วยว่า มีโอกาสมากน้อยเพียงใด มีเวลาว่างมากน้อยเพียงใด ตลอดจนท่าทีของผู้ปฏิบัติที่มีต่อการฝึกฝนและการใช้เทคโนโลยีที่มีทั้งที่เป็นบวกและเป็นลบ ประกอบกับทัศนคติของผู้บริหารที่เห็นว่า ผู้ปฏิบัติจะต้องปรับวิธีการทำงานให้เหมาะสมกับระบบปฏิบัติของเทคโนโลยี ดังนั้นผู้บริหารจึงสร้างวิธีการบังคับทั้งโดยทางตรงและทางอ้อม เพื่อให้เกิดการใช้เทคโนโลยี

สถานีโทรทัศน์

“ อุปกรณ์ทุกอย่างขึ้นกับฝ่ายวิศวะ เหมือนบังคับในที่...การตัดสินใจที่จะใช้อยู่ที่นโยบายทางวิศวะว่าจะเปลี่ยนแปลงระบบออกอากาศเมื่อไร ทางเราเป็นผู้ใช้ เอาอะไรมาให้ใช้ เราต้องทำความเข้าใจกับเครื่อง...ถ้าเครื่องมาหมดก็คงต้องใช้ เพราะทางวิศวะไม่สั่งเบต้าแล้ว ” (ปรีชา นาคสมบูรณ์, สัมภาษณ์, 27 กุมภาพันธ์ 2540)

“ ไม่ใช่ความต้องการโดยตรงของแผนกผลิตข่าว แต่เป็นนโยบาย ต้องสนองนโยบายของผู้ใหญ่ เป็นงานราชการ.....เป็นนโยบาย เดือนสิงหาคมจะใช้ระบบออนแอร์เป็นดิจิทัล ” (พงษ์เทพ ธรรมบุญรักษ์, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

แม้ในสถานีโทรทัศน์ที่เพิ่งเริ่มดำเนินกิจการก็มีนโยบายบังคับด้วยเช่นกัน

“ ปัญหาบุคลากรมีเยอะ คนไม่รู้จักรคอมพิวเตอร์ แก้โดยพัฒนาคน บังคับ เพราะคนเข้ามาใหม่ยังไม่ผ่านโปรบชัน (probation) มีข้อแม้ว่าต้องใช้นอน-สเนียร์ให้ได้ ” (อำพล วิโรจน์พันธ์, สัมภาษณ์, 5 มีนาคม 2540)

จากการศึกษาจะเห็นได้ว่า การฝึกหัดอบรมนั้น เป็นเพียงการเรียนรู้การใช้เครื่องมือเท่านั้น ซึ่งขึ้นอยู่กับอรรถวิสัยของผู้ปฏิบัติแต่ละบุคคลด้วย และเมื่อผู้บริหารเห็นว่าบุคลากรอาจจะไม่ยอมรับเทคโนโลยีก็จะใช้นโยบายบังคับเพื่อให้เกิดการใช้เทคโนโลยี เป็นการเน้นย้ำและสะท้อนให้เห็นถึงการตัดสินใจรับเทคโนโลยีของผู้บริหาร ที่เป็นไปตามกระแสของเทคโนโลยี โดยมีทัศนคติที่เป็นบวกต่อเทคโนโลยีเป็นอย่างมาก โดยอาจจะมิได้คำนึงถึงความสอดคล้องของระบบปฏิบัติต่างๆ เลย

“ ผ.อ. ต้องการให้ทันสมัยเหมือนเมืองนอก แต่ระบบยังไม่ครบวงจร โดยลืมนโยบายของเราเข้าได้ใหม่ เข้ากับระบบเครื่องมือ ระบบการทำงานของคน ” (พิริยทศ ทรัพย์ศิริ, สัมภาษณ์, 24 มีนาคม 2540)

บริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์

ในส่วนของบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ มีบางองค์กร ใช้นโยบายบังคับด้วยเช่นกัน

ผู้บริหาร

“ กำลังฟอรัซ (force) ให้ทำ ต้องฟอรัซ ต้องให้เขาทดลองทำไป ถ้าทำไม่ได้ก็อยู่ไม่ได้ เพราะมีแต่ระบบนี้ และไม่อนุญาตให้ตัดที่อื่นด้วย เพราะหมายถึงคอสท์ที่จะบานขึ้นมา ก็ต้องใช้ แต่ก็จะต้องมีคนเทรนให้ ... หัวโบราณจริงๆ ก็มี แต่ไม่มาก ต้องบังคับ ให้ละอายเอง เด็กใหม่มาดู 2 อาทิตย์ตัดได้แล้ว เขาอยู่มา 4-5-6 ปี เขาต้องยอมรับเทคโนโลยีบ้าง ” (ก้อง อักษรานุเคราะห์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

ผู้ปฏิบัติ

“ ในบริษัท ถือเป็นภาคบังคับมากกว่า ” (วินัย สัตตะรุจาวงษ์, สัมภาษณ์, 4 มีนาคม 2540)

จะเห็นได้ว่านโยบายบังคับจะถูกนำมาใช้ในหน่วยงานที่มีบุคลากรปฏิเสธการใช้เทคโนโลยี หรือมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อเทคโนโลยี โดยเกิดขึ้นในสถานีโทรทัศน์ ในสายงานการผลิตข่าว ซึ่งระบบของเทคโนโลยีที่นำมาใช้ยังไม่สมบูรณ์เต็มระบบ ยังไม่สามารถตอบสนองการผลิตตามกระบวนการได้ ส่วนบริษัทผู้รับผลิตรายการโทรทัศน์ ซึ่งไม่ได้ผลิตข่าว การใช้เทคโนโลยีการตัดต่อแบบนอน-ลิเนียร์เกี่ยวข้องกับกระบวนการผลิตเพียงขั้นตอนเดียว คือ ขั้นตอนการตัดต่อ เมื่อพิจารณาจากการจัดการด้านระบบปฏิบัติแล้ว อาจกล่าวได้ว่า เทคโนโลยีสามารถสนองตอบการผลิตขององค์กรได้ แต่กระนั้นก็ยังใช้นโยบายบังคับ ซึ่งน่าจะเป็นหลักประกันหนึ่งที่จะทำให้เกิดประโยชน์จากการใช้เทคโนโลยี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของการควบคุมค่าใช้จ่าย เมื่อองค์กรตัดสินใจรับเทคโนโลยีเข้ามาใช้แล้ว โดยใช้เพียงระบบเดียว ถ้าบุคลากรปฏิเสธเทคโนโลยี โดยเลือกใช้เทคโนโลยีตามถนัด หรือคุ้นเคย ซึ่งอาจจะไปใช้จากบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อที่ให้บริการในระบบเดิม ก็จะเป็นการเพิ่มค่าใช้จ่าย และเป็นความล้มเหลวในการใช้เทคโนโลยี

บริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อ

สำหรับบริษัทผู้ให้บริการด้านตัดต่อนั้น จากการศึกษาไม่พบว่ามีการใช้นโยบายบังคับแต่อย่างใด

จากการวิเคราะห์อาจสรุปได้ว่า ผู้บริหารขององค์กรผู้ผลิตรายการโทรทัศน์ เห็นว่า ทางด้านตลาดแรงงานนั้น ยังขาดแคลนบุคลากรทางด้านนี้อยู่ จึงเลือกวิธีการจัดการโดยให้การฝึกฝนอบรมบุคลากรที่มีอยู่ ซึ่งมีพื้นฐาน หรือทักษะทางด้าน การตัดต่อ ลำดับภาพอยู่แล้ว โดยเห็นว่าการฝึกฝนอบรมใช้ระยะเวลาไม่นาน แต่การฝึกฝนนั้นเป็นไปเพียงแค่การเรียนรู้การใช้เครื่องมือเท่านั้น ซึ่ง

เป็นเรื่องอัตวิสัยของแต่ละบุคคล โดยขึ้นอยู่กับทัศนคติ ทักษะ ความรู้พื้นฐาน ความสนใจส่วนตัวของผู้ปฏิบัติที่มีต่อเทคโนโลยี การเรียนรู้อบรมนั้นมิได้เป็นการเรียนรู้ถึงระบบปฏิบัติ และลักษณะของนวัตกรรมทางเทคโนโลยี ตลอดจนวัฒนธรรมการทำงานขององค์กร ดังนั้น เมื่อเกิดปัญหาการไม่ยอมรับเทคโนโลยีขึ้นในบางลักษณะงานของบางองค์กร ผู้บริหารจึงเลือกจัดการด้วยวิธีการบังคับให้เกิดการใช้เทคโนโลยี หรือใช้ระยะเวลาให้บุคลากรได้ฝึกฝนเพื่อให้เกิดความคุ้นเคย ซึ่งอาจจะไม่ได้ผลเท่าที่ควร เนื่องจากมิได้เป็นการแก้ปัญหาที่ตรงจุดเสียทีเดียว ดังนั้นปัญหาการไม่ยอมรับเทคโนโลยีของบุคลากรก็ย่อมที่จะเกิดขึ้นได้อีกต่อไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการตัดสินใจรับเทคโนโลยีนั้นเป็นไปตามกระแสความเปลี่ยนแปลงของเทคโนโลยี